CICLON LA ONU

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gerard de Villiers

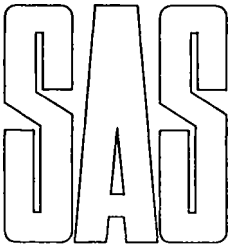

Ciclon la ONU

V.1.0

ISBN:
973-9138-66-7

Malko Productions – Paris,
Cyclone a l'ONU
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1999

Gerard de Villiers

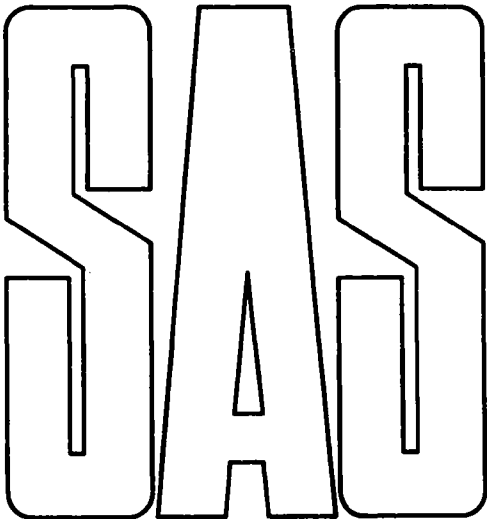

Ciclon la ONU

În româneşte de Maria Măciucă

Tineretului

1999

Capitolul I

În faţa imensului perete din sticlă prin care se putea admira superba grădină cu trandafiri trimişi de Uniunea Sovietică, stătea în picioare Excelenţa Sa John Sokati, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Lesotho. Părea extrem de fericit.

Barul era plin cu delegaţi, ca la fiecare sesiune importantă a ONU. Ai fi zis că te afli în piaţa din Bamako. Delegaţiile africane reprezentau mai mult de o treime din totalul participanţilor. Spre deosebire de colegii lor albi, care erau deja blazaţi, aceştia erau nelipsiţi de la toate reuniunile şi comisiile, fiind punctuali chiar şi la cele mai obscure.

John Sokati se întoarse şi, cu un aer plin de importanţă, se opri lângă o masă în jurul căreia erau aşezaţi vreo şase bărbaţi de culoare. Puţin îi păsa de faptul că, în ochii ţărilor civilizate, Lesotho era egal cu zero. El era un om important, care se îmbrăca doar cu costume ce costau patru sute de dolari şi purta la mână un ceas din aur cu dimensiunile unei pepite.

Vocea uneia din cele trei telefoniste care asigurau comunicarea cu barul delegaţilor acoperi deodată hărmălaia din jur.

— Excelenţa Sa John Sokati este rugat să vină la telefon.

Imediat, delegatul Republicii Lesotho îşi croi drum prin mulţime. Telefonista îl conduse până la una din cabine, iar el închise cu grijă uşa în urma sa.

Conversaţia a fost scurtă. După ce a pus telefonul în furcă, el a mulţumit cu un semn din cap telefonistei chinezoaice şi s-a îndreptat către ieşire.

Barul, cu ferestre panoramice către East River şi clădirea Adunării generale, situat la etajul doi în partea de nord a clădirii principale a Naţiunilor Unite, era considerat locul cel mai *„in”*[1] din sediul ONU.

Aici era terenul ideal de vânătoare al tuturor secretarelor pornite în căutarea unui amant bogat. În afara sesiunilor importante, ca aceasta, supravegherea era ceva mai severă. Gardienii ONU, îmbrăcaţi în uniforme albastre, erau nemiloşi cu frumoasele dame neînsoţite, spre disperarea bieţilor delegaţi care ar fi vrut să se înfrupte din farmecele lor.

John Sokati trecu prin faţa unui gardian şi se îndreptă spre scara rulantă, călcând cu voluptate pe mocheta groasă şi verde. Simţea o dorinţă nebună să se descalţe şi să meargă desculţ. Dar aşa ceva nu se cade când este vorba de un delegat la Naţiunile Unite, chiar dacă este venit din Lesotho.

Negrul traversă marele hol şi ieşi pe uşa destinată turiştilor, care dădea înspre First Avenue. El se opri lângă un grup gălăgios.

---

[1] La modă (n.t.).

Aproape imediat, o negresă îşi făcu apariţia din First National City Bank şi îi făcu un semn larg cu mâna. Profitând de lumina roşie de la intersecţia cu 46th Avenue, ea traversă în fugă strada, îndreptându-se către el.

Era frumoasă aşa cum sunt uneori negresele din Harlem: picioarele ei interminabile erau ascunse de un palton maxi, chipul era fin şi senzual, iar părul bogat era vopsit în roşu!

Paltonul i se desfăcu din cauza unei rafale de vânt, descoperindu-i coapsele abia acoperite de o fustiţă extrem de scurtă de culoare portocalie. Această creatură era demnă de reprezentantul unei ţări mari, nu al unei ţări minuscule ca a lui. John Sokati o privi de parcă l-ar fi văzut pe Luther King.

Fără să-i pese de turişti, ea îl sărută pe gură şi îl apucă de mână. Spectacolul era destul de rar: raporturile dintre africani şi negrii americani erau destul de tensionate. Aceştia din urmă îi considerau pe *soul brothers* din Africa nişte maimuţe puţin evoluate, iar africanii le reproşau negrilor americani că afişează o superioritate total deplasată.

Un taxi se opri şi cei doi se urcară în el. Vehiculul viră la stânga spre 49th Avenue şi rămase blocat timp. De vreo zece minute în spatele unui autobuz.

Mâna ambasadorului extraordinar se aşeză pe coapsa femeii şi dispăru sub paltonul acesteia. Negresa zâmbi cu indulgenţă. Apoi începu să respire sacadat, în timp ce John Sokati dădea dovadă de o dexteritate demnă de un mare diplomat. Ea făcu o mişcare, descoperind în întregime o coapsă brună şi rotundă. Şoferul, un tânăr hippie, cu ochii aţintiţi în oglinda retrovizoare, nu pierdea nici o mişcare.

Gelos, el puse capăt orgasmului tinerei negrese, demarând cu brutalitate. Maşină intră pe Second Avenue, îndreptându-se spre partea de jos a oraşului. Traficul era destul de slab şi ajunseră în dreptul lui Greenwich Village în numai zece minute. Taxiul făcu un ocol ca să intre pe Fifth Avenue, unde se opri în faţa clădirii cu numărul 40, un edificiu mare cu treizeci de etaje.

Şoferul se uită rânjind după perechea ce se îndepărta ţinându-se de mână. FBI avea kilometri întregi de bandă magnetică pe care oftau mai mult de trei sferturi din totalul membrilor organizaţiei internaţionale. Era suficient de mult ca să provoace invidia „porno-shopurilor” daneze. Cea mai mare parte a *call-giris* frecventate de către delegaţi erau plătite direct din seifurile negre ale FBI.

Negrul şi însoţitoarea sa se aflau acum pe 11 th Street. Păreau o pereche autentică de îndrăgostiţi. Mai mulţi trecători întoarseră capul după fată. Era un animal superb provenit din Harlem. Din păcate, albii nu se puteau înfrupta din farmecele ei. Cei doi parcurseră vreo sută

de metri, apoi urcară scara micuţă a unui imobil de trei etaje, cu faţada îngustă de mai puţin de zece metri. Pe 11 th Street erau numai case în stil burghez, închiriate pe bani grei din pricină că erau în apropiere de Washington Square şi de Fifth Avenue. Aici era unul dintre cartierele cele mai scumpe din New York. Fata introduse o cheie în broască şi cei doi dispărură în interiorul clădirii. Imobilul avea numărul 24.

O doamnă foarte slabă, care îşi plimba câinele caniş, aruncă o privire scârbită cuplului. Gândul că puteau face dragoste în timpul zilei i se părea culmea perversităţii. În plus, mai erau şi de culoare!

Contabilii Naţiunilor Unite ar fi scrâşnit din dinţi în faţa fastului de care se bucura John Sokati. Lesotho nu-şi plătise cotizaţiile către ONU de mai bine de trei ani, iar compania de telefoane ameninţa că-l va da în judecată pentru o notă de zece dolari, neachitată.

Teoretic, conform statutului organizaţiei, orice ţară care întârzia cu mai mult de doi ani plata cotizaţiilor, era lipsită în mod automat de dreptul la vot.

Cu toate acestea, existau destule dedesubturi. Împreună cu încă alte treizeci de stătuleţe şi republici bananiere, Lesotho constituia vârful de lance al Departamentului de Stat. Nimeni dintre funcţionarii internaţionali nu ştia unde se află pe harta Lesotho, iar unii chiar se îndoiau serios de existenţa lui. Cu toate acestea, Lesotho avea un vot în sacrosanta Adunare generală. Acest vot ajuta la consolidarea majorităţilor covârşitoare în anumite probleme de interes major.

Destul de aproape de numărul 24, un afiş de la Sanitary Department atrăgea atenţia asupra curăţeniei din New York, spunând mai mult decât cel mai lung discurs. *„Starve a rat today”* era textul. „Lăsaţi azi un şobolan să moară de foame”… în ciuda acestui straniu afiş, pe 11 th Street domnea liniştea acestei după-amieze de septembrie, calde şi umede.

Doamna cea slabă, îmbrăcată cu o rochie galbenă, se opri în faţa casei cu numărul 24 şi-l lăsă pe câine să urineze. Cu acest prilej, ea mai aruncă o privire încărcată de dezaprobare către uşa închisă. În sinea ei, se ruga ca pedeapsa Celui de sus să cadă asupra nelegiuiţilor păcătoşi.

Nu avu însă timp să-şi termine rugăciunea.

O explozie formidabilă sparse brusc tăcerea de pe 11 th Street. O coloană de sfărâmături se ridică în văzduh, iar suflul exploziei o azvârli pe femeie cu câine cu tot la treizeci de metri depărtare, ridicând rochia şi dezvelind coapsele scheletice.

Un taxi care venea de pe Fifth Avenue frână în grabă. Un bărbat coborî din el şi se repezi către imobilul distrus. Sfărâmăturile acestuia cădeau peste tot, acoperind şoseaua şi acoperişurile caselor vecine. Ecoul exploziei încă mai răsuna în urechile locatarilor de pe 11 th

Street.

Casa cu numărul 24 nu mai exista. În locul celor trei etaje locul rămase gol. Fumul începu să se risipească şi, pe o bucată de zid, cam pe unde fusese etajul doi, se putea vedea o bibliotecă cu toate cărţile în ea, agăţată ca prin minune, ca un decor suprarealist atârnat în neant.

În mod cu totul nefiresc, în ciuda extraordinarei violenţe a exploziei, casa de la numărul 26 nu fusese atinsă, în timp ce, la numărul 22, se făcuseră praf toate geamurile.

O femeie ieşi urlând, acoperită de răni. Din hotelul din faţă năvăleau oameni cuprinşi de isterie. O mulţime de gură-cască se adunase alergând din cele două extremităţi ale străzii acoperite de fum. Ai fi crezut că este ora opt seara. O doamnă în vârstă care ieşise din hotel îşi făcu semnul crucii. Nimeni nu putea să supravieţuiască unei asemenea explozii.

O maşină a poliţiei care trecea din întâmplare pe Fifth Avenue, făcu cale întoarsă şi intră pe 11 th Street cu sirena pusă în funcţiune. Taxiul avansă ca să o lase să se apropie de locul dezastrului. Strada îngustă avea sens unic. Din cer cădeau încă bucăţi de hârtie şi obiecte uşoare, învăluite de fum, pe acoperişuri şi pe şosea.

Doamna cea slabă cu canişul se ridică cu greu în picioare, trăgându-şi de lesă potaia speriată. O bucată de hârtie i se prinse în coc şi ea încerca dezgustată să şi-o dea jos. Atingând-o, simţi ceva ciudat de familiar şi se uită la ea cu atenţie.

Era o bancnotă de o sută de dolari. Era destul de prăfuită, dar părea nouă şi foşnitoare. Femeia se întrebă dacă nu cumva visează, apoi se aplecă şi luă de jos o altă hârtie apărută după explozie. Era tot o bancnotă de o sută de dolari. Cu un strigăt gutural, femeia se repezi în genunchi pe trotuar şi, plângând de emoţie, începu să adune bancnotele aduse de suflul exploziei. La New York, minunile sunt lucru rar. Or, din cer se revărsa o adevărată ploaie de dolari, ca şi cum rămăşiţele ambasadorului extraordinar şi plenipotenţiar s-ar fi prefăcut în mană cerească.

Lumea adunată acolo realiză aproape imediat că din cer pica o adevărată avere. Efectul fu instantaneu. Toţi începură să fugă ca apucaţi, îmbrâncindu-se ca să poată înşfăca banii încă înainte ca aceştia să atingă pământul, într-un soi de balet ireal şi feroce. Şoferul de taxi călcă pe mâna doamnei slabe ca să înşface o bancnotă. Nimeni nu dădu nici o atenţie ţipătului ei de durere. Cei doi poliţişti din maşina de patrulă, după o scurtă privire aruncată spre dărâmături, începură să-şi burduşească uniformele cu bancnotele şifonate, înjurând încântaţi. Unul îşi pierdu şapca, dar nu o mai căută.

Atraşi de mirosul impalpabil al dolarilor, câţiva hippies din Washington Square şi din Bleeker Street începură să se adune. Nişte

vagabonzi începură să se încaiere, înecându-se şi tuşind din cauza fumului.

Strângând la piept un maldăr de bancnote, doamna o luă la fugă, abandonându-şi canişul. Când trecu prin faţa dărâmăturilor, o teamă superstiţioasă îi cuprinse sufletul făcând-o să tremure: cu siguranţă catastrofa nu fusese provocată de îmbrăţişările celor doi şi nici de şobolani. Femeia se gândi la pedeapsa lui Dumnezeu şi îşi făcu cruce.

Când pompierii îşi făcură apariţia, ploaia cu bani încetase deja. Aşezat pe bordura trotuarului, un hippie păros şi o infirmieră în uniformă se certau pe ultima bancnotă, trăgând fiecare de ea.

Pompierii începură să stropească resturile fumegânde în care se aflau rămăşiţele ambasadorului extraordinar şi plenipotenţiar John Sokati, chiar în momentul în care infirmiera o lua la goană cu ultima bancnotă, după ce-l muşcase de mână pe hippie.

Capitolul II

Bancnota de o sută de dolari, pe jumătate arsă, înroşită şi încreţită din cauza focului, era protejată de o folie transparentă din plastic la care era ataşată o etichetă galbenă. Jumătate din birou era plină cu diverse obiecte, recuperate de la locul exploziei de pe 11 th Street.

Malko observă surprins că printre ele se afla şi o cutie de chibrituri dreptunghiulară, cum se găsesc cu sutele la New York la toţi comercianţii. Ca şi celelalte obiecte, era etichetată. Mai era şi o pereche de ochelari, cu lentila stângă spartă, mai multe cărţi de credit, diferite hârtii şi o şosetă bărbătească cu călcâiul spulberat.

Nu mai lipsea decât un raton.

Al Katz, bărbatul care se afla în spatele biroului, privea la toate gânditor. Ochii săi albaştri se evidenţiau imediat pe faţa rotundă. Partea inferioară a chipului îi era parcă trasă în jos de mustaţa grea şi roşcovană. Avea un aer inteligent şi competent. El ocoli biroul ca să-i strângă mâna lui Malko. De aproape, i se puteau vedea nenumăratele riduri. Era mai aproape de şaizeci de ani decât de cincizeci.

— David Wise v-a spus despre ce este vorba?

Tipul părea destul de reţinut. Malko, îmbrăcat într-un costum bine croit, cu o cămaşă cu monogramă, cu părul blond şi lung şi cu ochii lui aurii, nu era deloc tipul de agent secret în conformitate cu standardele de la Central Intelligence Agency.

— Nu, nu mi-a spus mare lucru, mărturisi el.

Când David Wise, directorul Diviziei Plan din CIA îi dăduse telefon la vila sa din Poughkeepwie ca să-l roage să ia legătura cu Al Katz, nu-i dezvăluise nimic despre obiectivul misiunii sale. Din prudenţă şi din ipocrizie, arareori proceda altfel. Niciodată nu era vorba de o invitaţie la balul Operei din Viena.

Biroul în care se afla Malko era situat în CBS Building, o clădire neagră, ultramodernă, cu patruzeci şi cinci de etaje, de la intersecţia lui Sixth Avenue cu 53th Street. În mod oficial, aici era o sucursală a Companiei Fairchild Investments din Phoenix. Dar asta nu era decât pe hârtie. În realitate, era vorba de unul din birourile semiclandestine pe care CIA le instalase în toată ţara, în ciuda FBI şi a protestelor furioase din Congres. De fapt, Agenţia federală nu avea voie să activeze pe teritoriul naţional, care era terenul de vânătoare al FBI-ului.

— S-ar putea spune că tocmai aţi golit o pubelă, remarcă Malko. Şi încă fără prea mare succes.

Al Katz zâmbi cu toată faţa.

— Aveţi aici tot ce am putut găsi din Excelenţa Sa John Sokati, ambasadorul extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Lesotho la

Naţiunile Unite. Pentru asta a trebuit să trecem prin sită o cantitate enormă de sfărâmături.

— Tipul a fost interogat de FBI? întrebă cu perfidie Malko.

De astă dată, Katz nu mai zâmbi. Pe faţa lui rotundă apăru o expresie severă, iar mustaţa i se pleoşti.

— Era amestecat cu inşi care credeau că TNT-ul poate fierbe ca ceaiul, spuse el cu răceală. S-a transformat în căldură şi lumină împreună cu trei dintre ei, printre care se afla şi o femeie. Doriţi să vedeţi fotografiile?

El împinse spre Malko un pachet cu fotografii. Primele reprezentau doi bărbaţi de culoare, destul de tineri, cu chipurile dure şi o fată superbă, cu pielea mai deschisă la culoare, tipul de *cover-girl.* Inima i se strânse când văzu a doua serie de fotografii. Fata era sfârtecată şi un picior îi era smuls din şold. Chipul îi era de nerecunoscut, în afară de părul lins şi vopsit în roşu.

— N-au mai fost şi alţi morţi?

Katz înălţă din umeri.

— Era un imobil mic, cu trei etaje, de pe 11 th Street. Se pare că nu erau decât cei trei în el. Toţi au murit. Vecinii s-au ales doar cu geamurile sparte şi cu o mare sperietură. Dumneavoastră nu citiţi niciodată ziarele. Asta s-a întâmplat acum cincisprezece zile.

Cu numărul mare de explozii care se produceau la New York în ultima vreme...

— Care a fost cauza exploziei?

Al Katz puse fotografiile pe birou şi se aşeză pe scaun.

— Asta veţi afla dumneavoastră. În pivniţă, s-au descoperit trei conteinere cu TNT, furate de pe un şantier. Numai printr-o minune nu au sărit în aer. Credem că tipii aceia se ocupau cu fabricarea de bombe şi că au dat de un necaz.

— Şi ce căuta acest distins diplomat în peştera lui Ali Baba?

Al Katz îşi încrucişă mâinile îngrijite.

— Dacă aş şti acest lucru, dumneavoastră aţi mai număra şi acum pietroaiele din castelul Liezen... Sper că ne veţi ajuta să aflăm, pentru că toată povestea asta este extrem de ciudată şi încâlcită.

El îi întinse lui Malko bancnota arsă şi îi povesti despre mana cerească ce căzuse peste 11 th Street în urma exploziei.

— FBI a găsit printre dărâmături în jur de şaisprezece mii cinci sute de dolari. Mulţimea a adunat de două sau de trei ori mai mult. Este imposibil de aflat. Este curios faptul că o percheziţie ne-a permis să găsim la Sokati zece mii de dolari în bancnote de o sută. Banii aveau numerele în serie.

— Credeţi că acest diplomat subvenţiona o mişcare subversivă? întrebă Malko.

Al Katz ridică ochii către cer.

— Vreţi să mă faceţi să râd sau ce? Ştiţi ce este Lesotho? Sunt atât de pârliţi, încât a trebuit să li se plătească drumul ca să poată asista la sesiune. Li se plătesc până şi ţigările.

— Cine plăteşte?

— State Department.

Malko era mirat de o asemenea generozitate.

— De unde o asemenea dărnicie? De fiecare dată când cheltuiesc mai mulţi bani, contabilii de la Washington sar ca arşi şi ţipă că îi fur.

— Dragul meu, în ciuda rolului jucat, nu deţineţi drept de vot la ONU. Mai ales, ca să faceţi pe plac Departamentului de Stat.

— Înţeleg, făcu Malko. Dar ce legătură are totul cu moartea lui John Sokati?

Al Katz zâmbi misterios şi se aplecă spre Malko. Acesta îşi scoase ochelarii de soare şi îndepărtă un fir de praf de pe costumul din alpaca neagră. Ochii lui aurii străluceau plini de interes.

— Peste puţin timp, Adunarea generală a Naţiunilor Unite se va pronunţa pentru a douăzecea oară asupra restabilirii drepturilor legitime ale Chinei în Organizaţia Naţiunilor Unite, potrivit moţiunii numărul 567. Cu o majoritate de două treimi. Cu alte cuvinte, în termeni mai clari, este vorba ca Republica Populară Chineză să intre în ONU în locul statului Formosa. Împotriva acestui lucru luptă State Department de aproape un sfert de secol. În fiecare an, moţiunea este respinsă cu regularitate, iar în anul următor, una din ţările comuniste prezintă o alta şi totul o ia de la început. Or, State Department are în mână cele douăzeci de voturi care asigură majoritatea. Lesotho face parte dintre acestea. Imaginaţi-vă însă că persoane rău intenţionate reuşesc prin diferite modalităţi, inclusiv cele băneşti, să câştige aceste voturi… Ce lovitură ar însemna pentru State Department. Acest vot constituie coşmarul lor anual. Dacă China comunistă ar intra în ONU acum, faptul ar declanşa un tărăboi îngrozitor şi mai mult de jumătate din State Department ar sări pe fereastră. Ca să nu mai vorbim şi de vreo câţiva inşi de la noi… Există câteva acorduri secrete încheiate cu bătrânul Cean Kai Şi. Nu ştiu cu precizie care anume.

— Şi ce legătură au toate astea cu răposatul John Sokati? întrebă Malko. Presupun că toate aceste persoane primesc instrucţiuni de la guvernele lor. Doar nu votează după propria lor dorinţă, puteţi fi liniştiţi. Doar nu se pot cumpăra douăzeci de state fără ca să ştiţi de acest lucru.

Al Katz respiră adânc şi clătină din cap.

— Aveţi dreptate. Dar delegaţii mandataţi în mod oficial ca să voteze sunt atotputernici. Dacă dintr-un anumit motiv au chef să voteze în ciuda instrucţiunilor primite de la guvernul lor, votul este valabil. Imaginaţi-vă că reprezentantul SUA o ia brusc razna în plină sesiune şi votează pentru admiterea Chinei. Preşedintele poate să

facă apoplexie, dar lucrurile nu ar mai puteau fi cu nimic schimbate. Votul rămâne valabil, chiar dacă omul nostru ar fi internat apoi la balamuc.

— Înţeleg, zise Malko amuzat. Aveţi impresia că cineva încearcă să influenţeze voturile în sensul nedorit de dumneavoastră.

Al Katz bătu cu palma în masă.

— Vedeţi un alt motiv ca zeci de mii de dolari să fie daţi unui asemenea individ? Sesiunea tocmai a început ieri. Votul va fi depus peste zece zile.

— Dar nu puteţi fi sigur de faptul că acest nefericit ar fi votat împotriva dorinţei dumneavoastră, obiectă Malko.

— Desigur, desigur, recunoscu Al Katz. Numai că noi nu dorim să ne asumăm nici un fel de risc. În plus, este ciudat că acest diplomat putea să frecventeze asemenea indivizi. FBI i-a identificat deja. Aparţineau unei fracţiuni a Panterelor Negre, numite Mad Dogs. Ei revendică tot felul de atentate cu bombe, omoruri şi incendii. Toate, executate în numele luptei antisegregaţioniste. Chiar şi în Harlem inspiră teamă.

Malko ştia că FBI lupta de mai multe săptămâni împotriva extremiştilor de culoare din gruparea Panterelor Negre. Întâlnirile acestora cu poliţia se soldaseră cu morţi în ambele tabere.

— Dar ce ştiţi despre bani? întrebă el. Aveţi vreo idee de unde provin?

— FBI a început ancheta. Dar totul ar putea dura săptămâni întregi şi va fi prea târziu.

Malko se juca cu ochelarii. Povestea asta începuse să-l intrige, în plus, ideea de a se învârti în acest mediu era mai potrivită pentru el decât o expediţie la capătul pământului.

— Care va fi rolul meu în afacerea asta? întrebă el. FBI-ul a descoperit ceva printre delegaţi?

Al Katz clătină din cap.

— Mai nimic. FBI nu-i poate supraveghea pe toţi. În plus, agenţii federali nu sunt *persona grata* la ONU. Colonelul care comandă Securitatea are oroare să-i vadă pe sticleţi învârtindu-se pe mochetele sale. Iar despre relaţiile lui John Sokati nu ştim încă nimic. Şi nici despre cei trei negri care au sărit în aer împreună cu el. Am reuşit doar să-i identificăm şi nimic mai mult. Oricum, nu vedem nici o legătură cu problema noastră. Pe tipii de genul ăsta îi doare în cot de China comunistă. Nu-i interesează decât bombele. Nu, în spatele afacerii acesteia, stă cu totul altceva. Şi trebuie să aflăm ce anume. Ne chinuim de două săptămâni fără nici un rezultat. Mai avem foarte puţin timp la dispoziţie.

Malko tresări. Interlocutorul său îşi considera dorinţele realizabile.

— Cine credeţi că sunt eu? Doar nu pot să fac minuni.

— Nu trebuie să faceţi minuni, doar să daţi ceva târcoale prin zonă, făcu Al Katz.. Începând de mâine, sunteţi secretarul legaţiei, ataşat al delegaţiei austriece la ONU. Am aranjat deja totul. Bineînţeles că nu trebuie să vă duceţi la birourile de pe 14th Street. Adevăratul dumneavoastră birou va fi la noi, în United Nations Plaza, numărul 799. Chiar vizavi de Naţiunile Unite. La camera 1046. Eu sunt la camerele 1047 şi 1048. Toată clădirea este ocupată de delegaţia americană. Telefonul dumneavoastră în cadrul delegaţiei austriece va fi legat de fapt la noi. Am făcut un mic aranjament cu Bell Telephone. Aveţi avantajul că aici nu vă cunoaşte nimeni. Iată acreditivele dumneavoastră.

El îi întinse lui Malko un plic galben.

— Aveţi şansa să descoperiţi ceva doar trăgând cu urechea în barul delegaţilor, continuă el.

Malko se gândi că toate erau de domeniul miracolelor.

— Toată afacerea asta mi se pare destul de hazardată, obiectă el. Genul acesta de secret nu se dezvăluie în colţul unui bar.

— Vă vom ajuta şi noi, făcu Al Katz. Toată povestea asta ne stă în gât.

El mâzgăli ceva pe un cartonaş şi i-l întinse apoi lui Malko. Acolo scria: „Agence Jetset Plaza 76597.”

— De fiecare dată de câte ori veţi avea nevoie de câte o fată, sunaţi la acest număr şi să specificaţi dacă vreţi una cu pielea albă, neagră sau galbenă. Va fi la dispoziţia dumneavoastră în zece minute. Trebuie să precizaţi că este pentru Fairchild..

El îi făcu cu ochiul cu un zâmbet parşiv.

— Vă sfătuiesc să profitaţi din plin. Este vorba de dame care în mod normal costă două sute de dolari pe noapte. Nu este o idee prea rea ca să vă faceţi câţiva prieteni, nu-i aşa? Se pare că domnii delegaţi sunt destul de experţi în genul acesta de comerţ.

— Chiar aţi încheiat un contract cu o agenţie de *call-giris*? întrebă Malko gâtuit de mirare. Dacă senatorul Fulbright ar fi ştiut asta…

— Asta este afacerea noastră, recunoscu Al Katz cu modestie. Şi este foarte rentabilă. Cât despre micuţele astea, puteţi să le întrebaţi ce vreţi. De asemenea vă voi face cunoştinţă şi cu doctorul Shulo şi cu colaboratoarele sale. El reprezintă Serviciile de informare din Formosa. Este inutil că să vă spun că în acest moment este extrem de cointeresat.

Malko vârî cartonaşul în buzunar, gânditor. În spatele politicii, se aflau întotdeauna sexul şi banii. Katz îi întinse o cheie.

— Vă trebuie pentru apartament. Veţi locui la 420 East 51 st. Este un apartament excelent pentru un celibatar, în care veţi putea să vă invitaţi prietenii şi cuceririle. În cazul în care doriţi să vă amuzaţi cu delegatele, încercaţi să o faceţi în camera din spate şi nu stingeţi

chiar toate luminile.

— De ce?

— Din cauza camerelor de luat vederi. Ele sunt perfecţionate şi silenţioase, dar au totuşi nevoie de puţină lumină.

CIA se gândea la toate. Malko se întrebă dacă nu era cazul să refuze această ciudată misiune. Însă perspectiva de a pătrunde în culisele ONU îl amuza. Aşa că îşi băgă cheia în buzunar.

— V-aţi gândit şi la un *maître d'hotel*? întrebă el deodată.

Al Katz clătină din cap.

— Nu, dar...

— De asta pot să mă ocup eu, spuse Malko. Am unul excelent şi sigur. Nu trebuie decât să-l chem. Sper că nu aveţi nimic împotrivă. Va fi pe cheltuiala dumneavoastră, bineînţeles.

Al Katz oftă.

— Având în vedere situate în care ne aflăm...

Ce bucuros urma să fie Elko Krisantem, care era înnebunit să călătorească. Bătrânul ucigaş din Istanbul se plictisea în castelul lui Malko aşteptându-şi stăpânul. Ştia să mânuiască laţul de sugrumat la fel de bine ca şi aspiratorul şi putea face mari servicii unui fals diplomat.

Marko se ridică în picioare. Deodată Katz pocni din degete.

— O, era să uit ceva.

El îi întinse lui Malko o cutie de chibrituri. Acesta o deschise. În interior, era mâzgălit un nume: „Jada".

Cutia de chibrituri provenea de la *Hippopotamus*, o discotecă ce tocmai se deschisese în New York.

— Am găsit-o în apartamentul delegatului nostru, îi explică el. Există o probabilitate de nouăzeci şi nouă la sută ca să fie vorba doar de o simplă aventură amoroasă. Totuşi nu strică să verificaţi. Nu este vorba de fata care a murit în explozie. Pe aceea o chema Martha Buffum. În special, vă recomand mult tact. Toţi delegaţii sunt îngrozitor de susceptibili. Mai ales cei de culoare.

Malko vârî cutia în buzunar asigurându-l pe Katz că nu va supăra cu nimic pe vreun delegat. Oricât de negru ar fi şi oricât de minusculă ar fi ţara pe care o reprezenta. El ieşi din birou şi luă ascensorul. Începuse să plouă şi îi fu imposibil să găsească un taxi. Trebui să meargă pe jos până la staţia de autobuz. Acesta îl lăsă la colţul lui First Avenue. Venise din Poughkeepwie cu trenul, căci era imposibil să găsească un loc de parcare în New York, chiar dacă era un agent de lux al CIA.

Înainte de a ajunge la noul său domiciliu, el contemplă marea clădire din sticlă a ONU, în spatele căreia fumegau cele trei coşuri în albastru, alb şi roşu ale centralei termice Con Edison. Oare ce putea el afla în acest edificiu, în aparenţă lipsit de mister şi vizitat de-a lungul

anilor la fel ca Turnul Eiffel? Trebuiau să existe raţiuni umanitare cu totul ieşite din comun, cum ar fi un teanc gros de dolari, ca să atingi conştiinţa unui ambasador extraordinar şi plenipotenţiar.

Capitolul III

De o oră, Malko se afla la *Hippopotamus* şi se plictisea ca un şoarece mort. Sala semăna cu toate discotecile din lume, iar muzica era aceeaşi. Lui Malko însă nu-i plăceau decât valsurile. Adevăratele valsuri, cele vieneze, pe care le dansezi în frac şi în rochie de seară. Deşi *Hippopotamus* era în principiu un club, nu avusese nici o problemă la intrare, din momentul în care arătase legitimaţia sa de diplomat.

Negre sau albe, femeile erau frumoase, unele cu minijupe, altele îmbrăcate cu pantaloni.

O pereche de negri dansau într-o manieră extrem de sexy, unduindu-şi trupurile strâns lipite, de parcă ar fi făcut dragoste în picioare. Un grup de fetişcane din East End, cu poalele ridicate până la buric, se uitau cu ochi bovini la cei doi dansatori. La barul aflat în cealaltă încăpere, stăteau mai multe fete, singure sau cu însoţitori.

Oare care dintre ele era Jada?

Malko oftă şi mai bău o înghiţitură de votcă. Oribilul lichid din pahar nu avea nici o legătură cu votca rusească. Malko ceru un J&B.

Prima zi petrecută la ONU îl dezamăgise. Dacă delegaţii puteau fi cumpăraţi, asta nu se putea vedea. Malko se învârtise întreaga zi prin bar, căutând să lege o conversaţie ori de câte ori era posibil. Nu îndrăznise să apeleze la atrăgătoarele creaturi de la Agenţia Jetset.

Barul delegaţilor era la fel de înalt ca o catedrală, cu imenşi pereţi din sticlă care dădeau spre East River, iar la nord, spre două dintre cele mai scumpe construcţii din New York, aflate pe 48th Street. La modesta cafenea din fundul barului se putea servi cel mai bun espresso din New York, iar sandvişurile depăşeau orice imaginaţie. Bieţii delegaţi nu aveau decât vreo douăzeci de fotolii şi canapele la dispoziţie, aşa că în perioada sesiunilor, cei mai mulţi participanţi stăteau în picioare, ca şi cum ar fi aşteptat metroul. Însă aşa cum era, barul delegaţilor rămânea centrul vieţii sociale la ONU.

Malko tocmai scăpase de la o interminabilă dizertaţie în legătură cu pagubele produse de lăcuste în Mauritania şi căzuse în braţele unui delegat marocan, care începuse să-i administreze un curs de arabă literară. În ajun, îl recuperase pe Krisantem, mort de oboseală şi neras, care adormise chiar în momentul intrării în apartament. Reuşise totuşi să-şi pună pe noptieră revolverul Astra şi laţul. Apartamentul era exact cum îl descrisese Al Katz. În frigider avea chiar şi Dom Perignon şi Moet et Chandon. Malko căutase în zadar aparatele de fotografiat în camera rezervată orgiilor. Şi cu toate acestea, ele existau. Ştia că totul este aranjat: telefonul era conectat la un magnetofon, iar dispozitivul său permitea identificarea originii

oricărui apel. Microfoanele şi camerele fuseseră instalate în pereţi.

Pe la ora unsprezece, Malko plecase din apartament fără să-l trezească pe Krisantem. Acum se întreba cum va putea să o identifice pe Jada.

În cale îi ieşi o negresă înaltă, cu părul creţ, picioare interminabile, o gură minunat desenată şi faţa dură, aproape masculină. Îşi dori să fie Jada. Nu putea însă întreba toate fetele din salon.

Brusc, avu o inspiraţie. Pe cutia de chibrituri, era numărul de telefon al clubului. El se ridică şi se îndreptă către intrare, unde se aflau două cabine telefonice. Intră în una din ele şi formă numărul. Aproape imediat, vocea unui bărbat răspunse:

— *Hippopotamus,* vă ascult.

— Am întâlnire cu Jada acolo, dar cred că voi întârzia. Aţi putea să o chemaţi la telefon?

— Jada?

Bărbatul de la telefon părea că nu o cunoaşte. Malko îl auzi întrebând pe cineva:

— Cunoşti o fată Jada?

O altă voce a răspuns imediat:

— Sigur că da, este fata care pozează pentru EBONY. Ştii, trăsnita aia. Este la bar.

— Aşteptaţi puţin, spuse bărbatul.

Prin fereastra cabinei, Malko supraveghea culoarul. Telefonul discotecii era aşezat pe o masă de lângă intrare, chiar vizavi de garderobă. Jada era obligată să treacă prin faţa lui Malko pentru a răspunde la telefon. După puţin timp, văzu o negresă superbă, îmbrăcată cu o rochie ultrascurtă argintie, care trecu prin faţa lui. Avea un chip sculptural şi ochi frumoşi. Purta nişte cizme albe şi numai părul ei şoca: era coafat în stil „afro”, ultimul strigăt al modei oamenilor de culoare. Capul îi era parcă acoperit cu o cască mare şi hirsută, ce nu reuşea însă să o urâţească. Fata nu putea trece neobservată. Ea trecu pe lângă cabină, ţanţoşă ca o prinţesă. Când o văzu de la spate, Malko avu încă un şoc. Niciodată nu mai văzuse un spate atât de cambrat. Ar fi putut susţine o tavă pe crupa ei.

— Alo?

Vocea era rece, lipsită de feminitate.

— Aş dori să vorbesc cu Jada, spuse Malko.

— La telefon. Cine sunteţi?

Cu o voce caldă, el răspunse:

— Sunt un prieten al lui John Sokati. Nu mă aflam la New York în vremea în care a murit. Îmi pare nespus de rău pentru el.

— La fel şi mie, răspunse Jada cu o voce total indiferentă.

— Ne dăduserăm întâlnire la club, aşa că mă gândeam că nu ar fi rău să ne vedem, făcu Malko cu tonul unui prieten care a făcut o gafă.

— Puteţi trece pe aici dacă doriţi, făcu Jada. Mai stau până la ora unu.

Ea închise telefonul înainte ca Malko să-i poată mulţumi. O văzu cum se întoarce, cu o indiferenţă totală zugrăvită pe chip. Ea înainta cu o supleţe de felină şi o eleganţă înnăscută. Răposatul John Sokati nu avusese gusturi proaste. Jada avea cum să reconcilieze pe cei mai înverşunaţi segregaţionişti cu rasa neagră.

Malko ieşi din cabină imediat după ce fu convins că fata ajunsese la bar. Se aşeză la locul lui şi comandă un J&B ca să poată reflecta o vreme. Reacţia Jadei nu-i spunea nimic. Putea să aibă destul de mult de furcă cu ea.

În bar nu mai era prea multă lume. Cei rămaşi păreau, că se cunosc între ei. Cele mai multe dintre fete erau drăguţe şi bine îmbrăcate. Malko nu pierdea barul din ochi. Faptul că Jada era negresă era doar un indiciu extrem de mic. Cei care muriseră în explozia de pe 11 th Street fuseseră tot negri. Lăsă să mai treacă vreo douăzeci de minute, apoi lăsă cincisprezece dolari pe masă şi plecă. Nimeni nu-l băgă în seamă. Îşi luă paltonul şi ieşi. Afară era cald, iar el se îndreptă către Park Avenue. Nu-i strica o mică plimbare în jurul blocului.

Când se întoarse la *Hippopotamus,* era ceva mai multă lume. Cei mai mulţi erau de culoare, îmbrăcaţi în culori ţipătoare. Se vorbea cu glas tare şi se dansa pretutindeni, chiar şi la intrare.

El se îndreptă direct către bar.

Jada era acolo, stând pe un scaun şi discutând cu un negru îmbrăcat cu un costum albastru, extrem de sobru. Rochia ei argintie nu acoperea decât o infimă parte din picioarele lungi şi fine. Malko se apropie de ea tuşind discret. Nu era nici un scaun liber în preajmă.

— Bună seara, Jada, spuse el încetişor.

Ea tăcu şi întoarse spre el ochii imenşi şi întunecaţi.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Cu mine aţi vorbit mai devreme la telefon.

— Ah!

Vocea ei nu exprima nici cel mai mic entuziasm. Îl măsura pe Malko de parcă acesta ar fi venit de pe altă planetă. El încercă să dea ochilor săi aurii cea mai seducătoare expresie, dar fără prea mare succes.

— Sunt fericit să vă întâlnesc, spuse el. Este îngrozitor ce i s-a întâmplat bietului John.

Prin ochii negresei trecu o undă de interes. Ea îşi aprinse o ţigară şi îi întinse pachetul şi lui Malko. Erau ţigări Sherman, foarte dulci. Vocea ei avea un timbru grav, puţin răguşit. Malko se înclină, galant.

— Sunt prinţul Malko Linge, din delegaţia austriacă.

Jada zâmbi vag, deloc impresionată şi îl prezentă pe negrul cu care stătea la masă:

— Domnul Victor Kufor.

Malko strânse o mână neagră şi fină. Negrul se trase puţin în spate ca să-i facă loc între el şi fată. Malko simţea parfumul tinerei negrese, al cărei umăr dezgolit îi atingea costumul din alpaca.

— Îl cunoşteaţi bine pe John? întrebă Jada.

Malko clătină din cap cu un aer îndurerat.

— Era un bun prieten. Moartea sa m-a afectat teribil. Îmi vorbea adesea de dumneavoastră şi doream mult să vă cunosc. Din cauza asta mi-am permis să vă sun...

— Ce amabil, spuse ea cu un glas forţat. Dar cum de m-aţi recunoscut?

— Portarul mi-a spus că sunteţi cea mai frumoasă femeie din această încăpere, îi explică Malko.

Zâmbetul forţat apăru din nou pe chipul ei. Nu degeaba se considera Malko un Casanova. În general, părul său blond şi ochii aurii aveau un mare succes la fetele de culoare. Jada însă poate că era o *cover-girl* de lux care se temea de străini. Chiar şi când zâmbea, ochii ei rămâneau reci şi indiferenţi. Malko îşi mai încercă o dată norocul.

— Nu aţi vrea să dansăm, dacă acest domn nu are nimic împotrivă? o întrebă el.

Domnul înclină din cap şi Jada alunecă de pe scaunul ei. Cu o graţie regească, ea păşi în faţa lui Malko spre discotecă. Melodia se schimbă. Se auzi un disc cu James Brown. O lumină trecu prin ochii Jadei, iar trupul i se destinse în mod imperceptibil.

Ea se lăsă în braţele lui Malko şi îi puse mâna pe umăr. Mâinile îi erau la fel de fascinante ca şi restul corpului, însă mai puţin întunecate decât chipul, foarte lungi, îngrijite, cu unghiile pictate în argintiu şi cu câte un inel pe fiecare deget. Cu toate acestea, Malko nu ştia cum să o abordeze. Nu reuşea să ghicească ce poate fi.

Era oare o *call-girl?* Vreo *cover-girl* snoabă ce îi frecventa pe diplomaţi? Sau o militantă pentru drepturile negrilor?

Nu trebuia să uite că avusese legătură cu un bărbat ce pierise într-o explozie, cu cincisprezece zile mai devreme.

Avea impresia că este o liană. Fata era minunat de suplă. Din când în când, bazinul ei şi pieptul mulat într-un jerseu de mătase îl atingeau pe Malko, într-un mod mult mai excitant decât dacă ar fi fost strâns lipite de el. Îi puse o mână pe şold şi o apropie de el. Ca să o încerce: Ea nu opuse rezistenţă, dar chipul îi rămase de nepătruns, fără un surâs. Şi totuşi, pântecele ei era lipit de al său. Suplu şi cald. Avea o carne tare ca piatra. Un parfum uşor plutea în jurul ei, fără acel miros caracteristic negrilor. Malko simţi brusc că o doreşte, dar ea păru că nu-şi dă seama de asta.

O melodie a grupului Beatles luă locul lui James Brown, iar Jada se desprinse de el şi începu să se unduiască, de parcă trupul ei nu ar fi avut nici un oscior. De bine, de rău, Malko încercă să ţină pasul cu ea,

deşi fata părea că-l ignoră complet.

În tot timpul dansului, nu schimbară nici un cuvânt. Urmă iar un slow, iar Malko îi căută privirea.

— Am impresia că vă plictisiţi, zise el.

Jada răspunse cu o voce monotonă:

— Este pentru prima dată când dansez cu un alb în acest mod.

Nu era nici o provocare şi nici o insultă. Doar o simplă constatare. Malko se strădui să zâmbească.

— Nu-i iubiţi pe albi, nu-i aşa?

Ochii negri rămaseră impenetrabili, dar vocea Jadei căpătă o rezonanţă metalică:

— Credeţi că aţi putea să-i iubiţi pe albi dacă aţi fi negru şi aţi trăi în această ţară? Aţi avut curiozitatea să mergeţi în Harlem ca să-i vedeţi pe copilaşii mâncaţi de şobolani şi pe puştii de opt ani care se prostituează; şi…

Ea îşi muşcă buzele şi tăcu.

— Văd că îi urâţi de-a binelea.

— Îi cunosc bine pe albi, zise ea. Toţi nu se gândesc decât la un singur lucru: să facă dragoste cu mine. Sunt nişte *pigs.*

Malko avu chef să-i spună că nu este vorba de o chestiune de rasă. Încercă să o şocheze ca să o scoată din carapace.

— Aţi făcut vreodată dragoste cu un alb?

Ea deveni rigidă şi i-o tăie scurt:

— Puneţi întrebări mult prea personale. Nu-mi place acest lucru…

Malko trebui să înghită în sec. Avea impresia că îşi pierde timpul degeaba. Deodată, ea îl întrebă:

— De ce aţi venit să mă vedeţi în seara asta?

În vocea ei se ghicea o anumită încordare. De parcă ar fi aşteptat un răspuns la o întrebare interioară.

— John mi-a spus că sunteţi foarte frumoasă.

Ea ridică din umeri.

— Sunt o mulţime de fete frumoase la New York.

Discul se termină şi ea se desprinse de el.

— Trebuie să mă întorc la bar. De ce nu vă aşezaţi la o masă? Mai târziu venim şi noi.

El avu brusc ciudata impresie că, deşi nu o interesa, Jada nu dorea ca el să plece.

— Cu plăcere, făcu el. Comand o sticlă cu şampanie şi vă aştept.

— Nu vreau şampanie. Eu beau un pepsi. Nu beau niciodată alcool.

*

* *

Victor Kufor părea extrem de nervos când Jada se întoarse pe scaunul ei. Se foia pe scaunul lui ca şi cum ar fi stat pe ghimpi.

— Unde l-ai lăsat? o întrebă cu o voce ascuţită şi crispată totodată.

Unde este? L-ai lăsat să plece?

Jada îşi aprinse calm o ţigară şi, suflând fumul, spuse încet:

— Calmaţi-vă. Nu a plecat şi nici nu o să plece.

Un zâmbet plin de cruzime îi apăru pe chip.

— Am impresia că mă place…

Însoţitorul ei o privi fără să înţeleagă. Îi puse o mână pe braţ şi o întrebă cu vocea sugrumată de emoţie:

— Cine este?

Ea ridică din umeri uşor.

— Doar v-a spus, un prieten de-al lui John.

În vocea ei nu era nici un strop de ironie.

— Doar ştiţi prea bine că minte, făcu Victor Kufor indignat. Eu eram cel mai bun prieten al lui John şi nu l-am văzut şi nu am auzit niciodată vorbindu-se de el. Şi sunt sigur că John nu i-a vorbit niciodată de dumneavoastră.

— Ştiu asta, zise Jada.

Se juca cu paharul ei, cu privirea aţintită în gol. Nici ei nu-i plăcuse deloc modul în care acest bărbat blond o minţise. Exista însă şi posibilitatea ca să fie doar un amator de fuste negre. Dar această şansă era de una la o mie. Asta pentru că Jada nu îl întâlnise niciodată pe John Sokati.

El îşi notase numărul ei de telefon pentru orice eventualitate. Nu existau decât două alternative. Ori era vorba de un sticlele, ori auzise vorbindu-se de afacere şi încerca să tragă ceva profit într-un mod sau altul. În ambele cazuri, tipul reprezenta un pericol. „Un pericol foarte mare”, se gândi Jada. Într-un anumit sens, avuseseră chiar noroc ca el să vină acolo. Altfel ar fi putut avea anumite îndoieli.

Victor Kufor îşi roti ochii terorizaţi şi spuse:

— M-a văzut. Şi ştie şi cum mă cheamă. Nu trebuia să ne faceţi cunoştinţă. Nimeni nu ar fi trebuit să ştie că v-am întâlnit după cele ce s-au petrecut. Acum trebuie să plec. Nu pot face nimic. Îmi pare rău.

Ea îl calmă, puţin dispreţuitoare.

— Nu uitaţi că şi eu risc la fel ca dumneavoastră. Nu trebuie să vă temeţi. Tipul nu va avea timp să ne supere.

El o privi fără să înţeleagă, apoi trăsăturile i se aspriră şi chipul i se făcu cenuşiu, aşa cum se fac negrii când devin palizi.

— Vreţi să spuneţi că…

— Preferaţi să riscăm? îl întrebă Jada cu răceală.

După ce dansase cu Malko, decizia ei fusese luată. Negrul scutură capul într-un gest grotesc.

— Nu, nu, sigur că nu, dar nu aş vrea să fiu amestecat şi eu. Mă înţelegeţi doar. Poziţia mea…

— Pentru moment, am nevoie de dumneavoastră, spuse Jada cu un glas tăios. Cu siguranţă că nu este un imbecil şi doar nu vreţi să

dispară pe loc, nu-i aşa?

Victor Kufor nu răspunse. Ar fi vrut să poată pleca imediat de acolo. Doar demnitatea sa de consilier al statului Lesotho la ONU îl împiedica să spele putina. Cu atât mai mult cu cât, după moartea şefului şi prietenului său, John Sokati, el rămăsese şeful misiunii diplomatice. Cu drept de vot. Nu avea de ales. Lesotho nu avusese decât doi membri reprezentativi.

Acum se blestema pentru că se lăsase târât în ceea ce i se păruse o afacere rentabilă, ce acum se transformase într-un joc mortal. Era însă prea târziu.

— Iată ce avem de făcut, îi spuse Jada.

Ea se aplecă la urechea lui, ca nimeni altcineva să nu o poată auzi. În mod involuntar, sânii ei se lipiră de mâna negrului. Acesta era însă mult prea îngrijorat ca să poată savura momentul, deşi pe lângă lăcomia de bani, Jada fusese cea care îl atrăsese pe drumul alunecos al necinstei.

Jada termină de explicat şi se ridică de pe scaun.

— Mă duc să dau un telefon, zise ea. Apoi vom merge să stăm cu el la masă.

Lui Victor Kufor, parcă i-ar fi propus să meargă direct în infern cu bilet numai dus.

*

* *

— Iată-ne, spuse Jada cu o voce caldă.

Cu un pahar în mână, ea tocmai îşi făcu apariţia la masa la care era instalat Malko. Avea chipul luminat de un zâmbet radios şi era minunat de frumoasă. Negrul de la bar o însoţea. Malko se ridică în picioare şi aşteptă ca invitaţii săi să se aşeze. Era şi timpul. Aproape toată gheaţa se topise în frapiera în care se afla sticla cu şampanie Dom Perignon. El o deschise şi îşi ridică paharul.

— Să bem pentru prietenia noastră.

Jada îşi ridică bucuroasă paharul. Victor, mai puţin vesel, o imită.

Negresa îşi schimbase radical atitudinea. Ochii îi scânteiau. Se aşezase foarte aproape de Malko, către care se aplecă de mai multe ori ca să-i ofere beţe de chibrit, atingându-l în treacăt cu sânii destul de decoltaţi. De fiecare dată, el îi întâlnea privirea caldă şi prietenoasă. Ea fu cea care îl invită de astă dată la dans. Se cânta un slow.

Se sprijini abandonându-se în braţele lui.

— Vă rog să mă scuzaţi. Adineauri am fost extrem de nesuferită, făcu ea. Dar aveam de rezolvat o problemă de afaceri cu un individ care mă tracasa. Acum putem să ne distrăm.

Nu se supără când el îi atinse gâtul cu buzele. Dimpotrivă, muntele lui Venus deveni mai agresiv. Malko clocotea în sinea lui de furie.

Dăduse peste o *call-girl* de lux. Nu era de mirare că tipul care o însoţea era atât de crispat. Fata tocmai lucra cu doi clienţi deodată. Îşi pierdea timpul cu ea. El fu cel care insistă să se întoarcă la masă. Negrul o invită la dans, dar ea îl refuză scurt. Pe sub masă, coapsa ei se apropiase de piciorul lui Malko. Acesta fu pentru o clipă tentat să profite de ocazie pe cheltuiala CIA. Conştiinţa sa profesională însă birui.

— Cred că voi merge să mă culc, spuse el. V-am deranjat destul.

Jada protestă, punându-i mâna caldă pe coapsă. Ochii ei îl implorau.

— Nici să nu vă gândiţi. Vă conduc la un alt bar, cu mult mai simpatic decât acesta. La *Nirvana.* Am poftă să dansez. La fel şi Victor. Nu-i aşa, Victor?

Victor avea chef de orice, numai de dans, nu. Ca de pildă să plece undeva la douăzeci de mii de mile depărtare de Hippopotamus.

— Bineînţeles, zise el fără convingere.

Jada se ridică ţinându-l pe Malko de mână. El se lăsă în voia ei, gândindu-se că-l va costa mai mult decât crezuse. Era o tipă de înaltă clasă. Aproape irezistibilă. Numai de n-ar fi avut din când în când câte o luminiţă metalică în frumoşii ochi negri.

La urma urmelor, de ce să nu cunoască *Nirvana?*

*

* *

Brusc, Malko simţi că este în pericol. Era o senzaţie nedefinită şi angoasantă ca atunci când te-ai trezit dintr-un coşmar. Totul mergea suspect de bine. Jada era plină de atenţii, iar Victor Kufor, din ce în ce mai nervos şi neliniştit. Ea insistase mult ca să vină şi el la *Nirvana.* Acum, îi veneau în minte şi alte detalii. Când sosiseră acolo, fuseseră conduşi direct la o masă ca şi cum ar fi fost aşteptaţi. Jada părea să cunoască pe toată lumea.

Nirvana era destul de diferită de *Hippopotamus*. Nu se aflau acolo puştoaice decoltate, însoţite de studenţi blonzi. Erau în schimb o grămadă de negri, cam prea eleganţi, cam prea politicoşi, însoţiţi de fete frumoase. Albii erau extrem de puţini. Barul de la intrare era sobru, plin de bărbaţi singuri, în cea mai mare parte negri. Pe pista ridicată pe o estradă, luminată cu stroboscoape, dansau numai perechi de culoare. Domnea un vacarm îngrozitor. Malko ar fi trebuit să urle ca să poată comanda ceva. Ignora în mod evident faptul că FBI-ul ştia de multă vreme că acest local aparţinea Mafiei... El încercă să reflecteze. *Nirvana* nu putea fi o capcană. Dansatorii se mişcau în ring cu acelaşi antren, iar grupurile veneau şi plecau agitându-se între sala de biliard, discotecă şi bar.

În faţa lui, Victor Kufor se juca cu paharul plin. Avea un aer preocupat. Malko examină mesele vecine. Erau foarte mulţi negri. Trei

dintre ei, îmbrăcaţi destul de ţipător şi cu chipul posomorât, plasaţi chiar în spatele său, nu aveau partenere. Aveau aspectul unor gorile. Doi dintre ei purtau ochelari de soare.

Ce idiot fusese!

Încercă să judece la rece şi îşi ridică privirea către Jada. Întâlni doi ochi imenşi lipsiţi de expresie. Numai gura zâmbea. Mai multe negrese erau coafate la fel ca ea. Simţind privirea lui Malko, ea zâmbi mai mult.

— Dansăm?

— Peste un minut, zise Malko. Mă întorc imediat.

El se ridică şi se îndreptă către toaletele aflate în spatele sălii de biliard.

În faţa toaletelor, existau două cabine telefonice. Malko introduse o monedă în primul aparat şi duse receptorul la ureche.

Aparatul era mort. După ce-şi recuperă moneda, încercă şi celălalt aparat. Nici acesta nu avea ton. Amândouă erau deranjate. Un incident destul de rar la New York. Teama lui crescu. Oricum, era straniu. Avea de gând să se intereseze la bar de unde ar putea da un telefon. S-ar fi simţit mult mai liniştit dacă l-ar fi putut avertiza pe Al Katz că o găsise pe Jada. Ieşind din cabină, se ciocni de cineva şi ridică privirea. De el se sprijinea un negru. Avea o statură gigantică şi un cap disproporţionat. Purta o cămaşă roz şi o cravată de un verde electric. King Kong în zilele lui bune. Putea să se scarpine sub genunchi fără să se aplece, având în vedere lungimea braţelor.

— *Pardon me, mister,* rânji acesta.

Dar Malko simţi cum umărul puternic al mastodontului îl împinge spre uşa toaletei. Dezechilibrat, el se sprijini de uşa care cedă sub greutatea lui. Printr-o străfulgerare, Malko îi văzu pe ceilalţi doi negri de la masa vecină. Unul plescăi din limbă atunci când îl văzu. În mâna lui apăru un brici.

King Kong căuta în continuare să-l facă să intre. Malko fu izbit de mirosul acru de dezinfectant. Disperat, el se propti în zid arcuindu-se, apoi se răsuci şi reuşi să se strecoare pe sub braţul matahalei. Uşa toaletei se închise şi King Kong se retrase spre culoarul ce ducea în sală, blocând ieşirea cu braţele întinse. Avea pe faţă un zâmbet hidos.

Malko era prins în cursă. O singură uşă era la îndemâna lui. Cea de la toaleta doamnelor. Aşa că intră acolo.

O blondă platinată, cu părul tapat, ocupată să-şi refacă machiajul, se sperie de neaşteptata şi lubrica apariţie şi îşi mânji nasul cu rujul de buze.

— *Out,* ţipă ea cu o voce sfredelitoare, aţi greşit uşa.

Malko, nu numai că se pierdu într-un şuvoi de scuze, dar continuă să se apropie de ea.

Scăpând rujul din mână, femeia se răsti la el:

— *Out!* Sau chem poliţia.

La New York, un bărbat care intră în toaleta doamnelor nu poate fi decât un sadic oribil.

Vocea ei avea forţa unei sirene de ceaţă. Malko îi adresă un zâmbet încurajator şi o apucă de braţ.

— Vă rog să mă iertaţi, dar va fi o plăcere pentru mine ca să vă însoţesc.

El o apucă de braţ şi o trase cu fermitate. Panica se transformă în stupefacţie şi femeia rămase mută. Abia dacă avu timp să-şi ia geanta.

— Joe vă va face piftie, protestă ea cu un glas pierit.

Malko nu trebuia să ştie cine este Joe. Pe chipul lui King Kong se văzu surpriza când Malko apăru la braţul blondei. El se servea de ea ca de un paravan, împingând-o spre negrul uriaş. Luat prin surprindere, acesta îi lăsă să treacă. După ce trecu de obstacol, Malko dădu drumul braţului protector, iar fata se întoarse în sală.

Pentru moment, era salvat.

Trebuia să iasă de acolo cât mai repede, dar ceva îl reţinu. Risca să dea de belea afară. În discotecă mai era lume şi se simţea mai în siguranţă.

Jada era singură la masă. Chipul ei nu arătă nici o surpriză când îl văzu. Putea fi o bună candidată la un Oscar pentru ipocrizie, categoria doamne.

— Ce mult aţi stat, tocmai începusem să mă plictisesc, făcu ea. Prietenul nostru a plecat să se culce.

Victor Kufor nu dorise să asiste la masacru. Ringul de dans era gol. Nu mai rămăseseră decât vreo patru sau cinci perechi. Calmul Jadei nu îl liniştea deloc pe Malko. Episodul cu toaleta făcea parte dintr-un întreg serial. Pentru un motiv necunoscut de el, ea se hotărâse să-l elimine în noaptea aceea.

— Aş vrea să dau un telefon. Cabinele sunt deranjate.

— Întrebaţi la bar, zise Jada liniştită.

Era prea liniştită. Malko merse la bar şi chemă un barman. Era un negru dolofan şi bucălat. Acesta clătină din cap, cu un aer de profundă părere de rău.

— Sunt dezolat, sir, telefonul nostru este deranjat. Dar găsiţi o cabină telefonică la două sute de iarzi distanţă, la colţul cu Third Avenue.

Şi bineînţeles, va primi ca recompensă şi câteva tăieturi de brici... Malko îi mulţumi pentru amabilitate şi făcu cale întoarsă la masă. I se păru că citeşte pe faţa Jadei o imperceptibilă ironie.

— Haideţi să dansăm, îi propuse ea.

Deja îl prinsese de mână, trăgându-l spre ring. Malko nu se împotrivi. Cei puţin, acolo se afla în plină lumină...

Timp de câteva minute, el profită de spectacolul oferit de Jada, care mima jocul dragostei la câţiva centimetri de el. Ţesătura rochiei era atât de uşoară încât se ghicea sub ea protuberanţa muntelui lui Venus la fiecare mişcare. Malko se mişca în mod mecanic fiind preocupat să găsească o cale de ieşire din *Nirvana.*

În viaţă.

Fără nici o tranziţie, *monkey dance* făcu loc unui *slow* şi lumina dispăru aproape cu totul. Cu un gest spontan, Jada se lipi de Malko, încolăcindu-i gâtul cu braţele. Era o caracatiţă parfumată.

Jada se unduia pe loc, cu o supleţe extraordinară. Buzele ei atinseră faţa lui Malko care avu senzaţia unui lucru cald şi dulce, ca o floare tropicală. Dar una carnivoră.

Fu tentat să o întrebe de ce doreşte să-l ucidă. Acum, era convins că era amestecată în dispariţia lui John Sokati. Şi probabil, în traficul de influenţă. Dar cu siguranţă, ea nu i-ar fi răspuns. Trebuia ca să supravieţuiască până dimineaţă. Pe ringul de dans nu mai era nimeni. Brusc simţi un fior rece pe şira spinării. Continuă însă să danseze, iar Jada se lipi şi mai tare de el.

Uriaşul negru microcefal, apăruse din senin şi dansa lângă ei cu o fată foarte slabă, îmbrăcată într-un costum alb fosforescent. Malko încercă să o antreneze pe Jada în capătul opus al pistei de dans, dar aceasta păru brusc sudată de parchet. Nu putea să o smulgă cu forţa. Sunt lucruri pe care un gentleman nu poate să le facă, nici măcar atunci când este în pericol de moarte.

Reuşi să o răsucească însă ca să poată sta cu spatele la perete. Niciodată un *slow* nu i se păruse atât de lung. Jada părea că îl împinge să înfăptuiască un atentat la pudoare, dar instinctul său de conservare îi dicta să nu se lase păcălit.

— Mergem la masă? îi propuse el.

Jada se strânse şi mai tare lângă el.

— Dar mă simt atât de bine! Să mai dansăm puţin.

Era Dalila în toată splendoarea. Acum erau înconjuraţi de trei perechi de negri. Malko realiză brusc că ar fi putut fi omorât chiar acolo, în mijlocul ringului de dans. Simţea uriaşul spate al negrului, cum se sprijină de el, masiv şi ameninţător. Ar fi trebuit să urle ca să ceară ajutor celor din sală, dar era ora trei dimineaţa şi probabil că nu mai rămăseseră decât complicii.

Deodată negrul mormăi şi îi dădu un brânci. Malko nu-i dădu atenţie. Jada, scuturată de şoc, îl întrebă cu o privire inocentă:

— Ce s-a întâmplat?

Malko nu mai avu timp să-i răspundă. Negrul îşi părăsise partenera şi, apucându-l de umăr, îl izbi de perete.

— *Son of a bitch*[2]*,* mârâi el. Tocmai m-ai îmbrâncit!

Îşi vârî mâna în buzunar de unde scoase un brici pe care îl deschise cu un sunet sec. Putea să despice o balenă în două cu el. Înainta acum spre el cu lama la orizontală, acoperit la spate de cei doi amici cu partenerele lor şi de Jada. Erau excluşi alţi spectatori.

Piciorul lui Malko zvâcni înainte. Învăţase şi el ceva la şcoala din Fort Worth. Vârful pantofului îl atinse pe negru în părţile cele mai sensibile. Malko avu impresia că ochii acestuia vor ieşi din orbite. Cu un urlet de durere, el se îndoi, scăpând biciul din mână. Lama se înfipse în podeaua de lemn. Malko îşi făcu loc printre cele două brute şi se trezi la marginea pistei de dans. Era puţin zdruncinat.

Tocmai avea de gând să se îndrepte către ieşire, când văzu doi negri cu părul înfoiat, care stăteau sprijiniţi de o parte şi de alta a uşii barului. Când îl văzură, schimbară o privire între ei şi scoaseră mâinile din buzunare.

Malko se întoarse la masă şi îşi turnă o porţie mare de J&B. Asta nu îi potolea setea, dar îi ridica moralul. Jada apăru şi ea, cu un aer demn. Cei doi negri îl ridicau pe cel lovit şi îl ajutau să meargă. Negresa se aşeză lângă el şi îşi puse mâna lungă pe braţul lui.

— Sunt dezolată pentru incidentul petrecut. Le-am spus deja ce cred despre ei. Sunt nişte derbedei. Sper că nu aţi păţit nimic…

Era într-adevăr diabolică. Singurul lucru care îi rămânea era să ceară ajutor celor din discotecă.

Deodată, apăru lângă el un personaj negru, unsuros ca o măslină. Tipul avea o atitudine servilă, mimând umilinţa cea mai abjectă. Semăna atât de tare cu un mafiot italian, încât era chiar comic. Deşi avea o dicţie destul de confuză, Malko deduse că era patronul *Nirvanei* şi că era absolut dezolat de incidentul petrecut. Acesta îi promise că agresorii nu vor mai pune niciodată piciorul acolo.

O chelneriţă cu colanţi negri îşi făcu apariţia aducând o tavă cu trei pahare, pe care le puse pe masă. Erau trei porţii uriaşe de daiquiris, oferite de către patron. Acesta luă un pahar, Jada luă altul, iar Malko, însetat, se grăbi să bea pe nerăsuflate din lichidul răcoritor, uşor alcoolizat.

— Vă mulţumesc, spuse el. Oricum, aş vrea să sun la poliţie… Acest bărbat a vrut să mă ucidă cu un cuţit.

La auzul cuvântului „poliţie”, italianul fu cât pe-aci să-şi facă semnul crucii. Plecăciunile lui se dublară, dar Malko o ţinea pe-a lui. Dinadins, începu să vorbească mai tare. Patronul localului îl întrerupse:

— Bine, bine, voi trimite pe cineva. Telefonul nostru este deranjat. Dar vă rog să nu faceţi scandal.

---

[2] Pui de căţea (n.a.).

Aproape că-l implora. După ce-şi muiase buzele în pahar, el se retrase. Malko jubila în sinea sa. Abia aştepta să vadă uniforma albastră a poliţistului… Emoţia îi făcuse sete, aşa că termină băutura oferită de patron. Jada îl măsura gânditoare.

— Pentru un diplomat, vă bateţi destul de bine. Acel bărbat era un adevărat colos.

El avu impresia că negresa respiră mai repede. Pe sub masă, piciorul ei îl atingea pe al său. Jada începu să vorbească fără întrerupere, cu o voce dulce şi senzuală. Malko era fascinat de gura ei mare, cu buze perfecte. Deodată chipul ei deveni neclar. El clipi din ochi şi văzu ca prin ceaţă chipul negresei. Fruntea i se acoperi de o sudoare rece. Vacarmul orchestrei se auzea din ce în ce mai slab. Brusc îşi aminti de băutura care îi fusese oferită.

Fusese drogat. Vru să se scoale, dar se ţinu de masă. Vocea Jadei ajunse greu până la el, neliniştită.

— Nu vă simţiţi bine?

Nu se simţea deloc bine.

Vru să spună ceva, dar corzile vocale nu îi ascultară. Reuşiseră să-l păcălească. În plin New York.

Cu un efort supraomenesc, reuşi să facă doi paşi şi se izbi de o femeie, al cărei chip era în ceată. O auzi pe Jada cum strigă:

— Atenţie!

Femeia îl respinse. Brusc, el vomă peste ea şi se prăbuşi ţinându-se cu amândouă mâinile de rochia ei.

Ţipetele necunoscutei acoperiră zgomotul produs de sfâşierea ţesăturii, iar ea rămase numai în sutien şi slip. De la Pearl Harbour, nu se mai auzise o sirenă atât de puternică. Malko îşi pierdu cunoştinţa zicându-şi că, dacă ea nu cheamă poliţia, de data asta era pierdut.

Capitolul IV

Colonelul Tanaka îl măsura plin de dezgust pe interlocutorul său. El, un vechi ofiţer al împăratului, să fie obligat să aibă relaţii cu un astfel de individ! Unde poate să ducă patriotismul... Trebuie de recunoscut că Lester Irving nu avea nimic în comun cu un ofiţer al armatei imperiale japoneze. Părul său creţ era tuns ca o tufă de tisă şi o bărbuţă rară îl făcea să semene cu Lenin. Un Lenin ieşit din Harlem. Cu haina sa din piele de căprioară, cu franjuri lungi, cu pantalonul murdar şi cu bascheţii din picioare, Lester semăna cu cei mai mulţi şomeri de culoare din New York, jerpeliţi şi famelici, veşnic în căutarea unui dolar uşor de câştigat. Chiar dacă pentru asta, ar fi trebuit să-l smulgă din poşeta vreunei bătrâne.

— Aveţi banii? întrebă negrul cu asprime.

În jurul lor, toate mesele erau goale. Acest restaurant japonez-thai, aflat la intersecţia dintre Broadway şi 79th Street la vest, era aproape de faliment. Colonelul Tanaka îşi contemplă porţia de peşte crud, abia decongelat. Lester îl privea cu o ironie răutăcioasă. Cu costumul lui ajustat pe trup şi cu cămaşa albă, japonezul simboliza „sistemul”, adică exact ceea ce el dorea să transforme în praf şi pulbere. Pentru moment însă, erau aliaţi. În mod provizoriu doar.

Cineva puse o monedă în juke-box şi Lester începu să se legene în ritmul muzicii, iar Tanaka bătea cu palma în masă, cu ochii închişi. Ar fi vrut să-l taie în bucăţele pe negrul din faţa lui.

— Am pierdut cincizeci de mii de dolari şi un aliat, zise el. Şi nu aţi reuşit încă să-l înlocuiţi. Fără să mai punem la socoteală că FBI-ul este acum prevenit.

Lester ridică din umeri.

— *Pigs* au altă treabă decât să se ocupe de un „negrotei” dispărut în fum. Ştiţi prea bine că a fost un accident.

— Ne apropiem de ziua votului, insistă japonezul. Nu ne putem permite un eşec.

Lester se aplecă peste masă, cu ochii strălucind şi apucă mâna japonezului în mâna sa lungă şi slabă.

— Vom reuşi, *man,* vom reuşi. După aceea, potopul. Am găsit un sticlete care ne vinde arme. Este alb. Însă nenorocitul ne cere două sute de dolari pentru un revolver de calibrul 38 de poliţie...

Vădit stingherit, colonelul Tanaka scoase din buzunar un plic cafeniu şi i-l întinse negrului.

— Aveţi aici cinci mii de dolari, spuse el încet. Dar va trebui să daţi socoteală de modul în care îi cheltuiţi.

Plicul dispăru imediat în buzunarul lui Lester. Acesta se ridică, balansându-se uşor în ritmul muzicii.

— Vă voi suna mâine. Şi nu vă temeţi de *Pigs.* Nu vă vor mânca. Nu le place decât carnea neagră.

El părăsi masa făcând o piruetă. Japonezul îl urmări cu privirea, total dezgustat. Cu greu ai fi putut crede că Lester era unul dintre cei mai periculoşi oameni din New York şi, că pe capul lui, *Red Squad*, secţia din FBI care se ocupa de mişcările subversive, oferise o recompensă de zece mii de dolari. Era liderul organizaţiei de şoc a Panterelor Negre, *Mad Dogs*[3]. Armele lor erau bombele, crima şi jaful. În Manhattan, cei peste o sută de membri ai grupării îl ascultau orbeşte pe Lester.

Nu întotdeauna însă lucrurile mergeau cum trebuia: niciodată nu se va şti din vina cui sărise în aer imobilul de pe 11 th Street cu doi dintre ei şi cu ambasadorul din Lesotho. Cea mai mare parte dintre ascunzători se aflau în Harlem, unde se bucurau de complicitatea activă sau pasivă a nouăzeci şi cinci la sută din populaţie.

Colonelul Tanaka nu ştia în ce mod intraseră serviciile de informaţii japoneze în legătură cu ei. Şi nici care erau oamenii de legătură.

Însă a doua zi după sosirea sa, trei luni mai devreme, Lester îi telefonase la hotel. La întâlnirea ce avu loc după aceea, Lester părea că este la curent cu întreaga afacere. Tot ce dorea el erau banii.

Tanaka plăti şi plecă. Cu costumele sale impecabile, părul sur periat cu grijă şi faţa lui rotundă, semăna cu toţi oameni de afaceri japonezi din New York.

Un taxi îşi încetini viteza, iar japonezul ezită. Dacă mergea pe jos, făcea o economie de un dolar şi cincizeci de cenţi. Primea o diurnă foarte generoasă, de douăzeci şi şapte dolari, pentru cheltuielile necesare în sejurul său. Închinase o cameră micuţă ia hotelul *Century,* de pe 47th Street şi îi mai rămăsese exact atât cât îi trebuia ca să mănânce decent. Colonelul Tanaka era un om integru. Pentru misiunea sa avea la dispoziţie sume practic nelimitate. De când venise la New York, distribuise aproape două sute de mii de dolari. În ziua sosirii sale, închiriase un seif la First National Bank, situată chiar vizavi de Naţiunile Unite. Acolo depozitase sumele enorme ce-i fuseseră încredinţate la Tokio. Era mai mult decât câştigul său de o viaţă întreagă... Cu toate acestea, nu şi-ar fi permis să sustragă nici măcar o sută de dolari pentru uzul personal.

Colonelul Tanaka nu avea nici un merit: de fapt nici nu-i trecuse prin minte aşa ceva.

Dimpotrivă, abia aştepta să plece odată din New York pentru a se întoarce la căsuţa lui din lemn dintr-o suburbie a oraşului Tokio, la peştele crud, care nu-i lipsea din congelator şi la *palinko*, jocul de noroc cu care se desfăta în timpul liber.

---

[3] Câinii turbaţi (n.t.).

El nu reuşea să înţeleagă civilizaţia americană. Este adevărat că misiunea sa îl fascina. Instructor al piloţilor „Kamikadze”[4], Tanaka fusese mutat în serviciile secrete ale armatei, după ce suferise un accident care îi afectase mult ochiul drept. După război, a fost normal să treacă în Serviciile de Informaţii, subordonate primului-ministru.

Încetul cu încetul, urcase treptele ierarhiei, în linişte şi fără vâlvă, bucurându-se de încrederea totală a superiorilor săi. Mai avea doar cinci ani până la pensie şi nu mai spera nimic. Până în ziua în care a fost convocat de şeful serviciului. A aşteptat două ore bând ceai, până ca generalul să-l poftească înăuntru.

— Colonele Tanaka, veţi primi o misiune care este la fel de importantă pentru Japonia ca misiunea de la Pearl Harbour. Este o misiune atât de secretă, încât nu aveţi voie să vă gândiţi la ea în afara orelor de serviciu şi pentru care să fiţi gata să vă daţi şi viaţa dacă va fi nevoie. Această misiune depinde de dumneavoastră singur.

Copleşit, Tanaka protestase, spunând că modesta lui persoană nu era demnă de o asemenea cinste, că există alţii mai tineri, mai capabili, care ar putea duce la capăt o misiune despre care el nu ştie nimic. Generalul îi tăie vorba cu răceală. Era un tip destul de înalt pentru un japonez, cu o statură impresionantă şi cu capul ras. Lumea şoptea în spatele lui că îşi falsificase data naşterii ca să amâne data ieşirii la pensie. Singura lui pasiune erau peştii tropicali.

În armata imperială, ordinele unui superior nu se discutau. În plus, Tanaka avea un nume încărcat de glorie în Japonia. Era nevoie de un om a cărui moralitate să fie mai presus de orice. Trebuia să cumpere oameni, să manevreze mari sume de bani, să utilizeze chiar şi violenţa… Tot ceea ce ar fi făcut un samurai adevărat.

Prosternat, Tanaka murmurase că va face totul cât mai bine cu putinţă. Generalul îi înmânase un dosar subţire cu datele esenţiale. Colonelul îl parcurse respectuos fără să înţeleagă mare lucru. Dosarul conţinea mai ales coloane lungi de cifre, de statistici ale industriei japoneze, studii retrospective…

— Colonele Tanaka, acesta este un raport economic pe care ni l-a comunicat Ministerul dezvoltării. Este un studiu aprofundat al posibilităţilor de export ale Japoniei.

El se întrerupse ca să dea cuvintelor sale mai multă greutate.

— Situaţia este extrem de îngrijorătoare. În cinci ani, vom exporta de cinci ori mai mult decât acum.

Colonelul Tanaka îşi încreţi fruntea. Nu înţelegea de ce acest lucru era îngrijorător. Generalul păru amuzat.

— Da, dar unde vom exporta? Pieţele noastre actuale vor fi deja saturate. Iar dacă nu mai facem export, vom intra într-o criză teribilă

[4] Piloţi care intrau cu avionul în obiectivul ce trebuia distrus (n.t.).

şi nu vom mai putea hrăni pe cei o sută douăzeci de milioane de locuitori. Avem aşadar în vedere o piaţă nouă: China. Trebuie să punem mâna pe ea.

În ciuda respectului pentru superiorul său, Tanaka îl privi pieziş. Cum ar fi putut interveni modesta lui persoană în nişte planuri atât de grandioase?

Generalul îi explicase pe îndelete ca unui copil:

— Colonele Tanaka, un singur lucru ne împiedică să vindem chinezilor. Americanii interzic orice fel de comerţ cu China comunistă. Dar imaginaţi-vă că aceasta va fi admisă în Organizaţia Naţiunilor Unite. Din această clipă, toate restricţiile comerciale dispar, iar noi vom fi primii. Americanii nu sunt pregătiţi, iar chinezii ne vor prefera pe noi. Suntem doar tot asiatici ca şi ei... Este suficient ca Adunarea generală a ONU să voteze în acest an pentru admiterea Chinei în Naţiunile Unite.

Colonelul Tanaka crezuse că visează.

— Dar asta este o treabă pentru oamenii politici, protestase el. Eu nu am nici un contact în acest mediu. Sunt sigur că secţia noastră...

Generalul îl întrerupsese.

— Teoretic, aveţi dreptate, colonele. Dar, din punct de vedere politic, avem mâinile legate. Pot chiar să vă spun că, dacă anumiţi membri ai guvernului ar afla despre misiunea pe care aţi primit-o, v-ar denunţa americanilor... Susţinerea necondiţionată a Chinei lui Cean Kai Şi este una din pietrele de temelie ale politicii diplomaţiei americane. Anul acesta, ca şi în ultimii douăzeci de ani, vor face tot ce le va sta în putere ca moţiunea să fie respinsă. Iar fără intervenţia dumneavoastră, va fi.

Tanaka simţise cum i se învârteşte capul.

— Ce trebuie să fac, mai exact?

— Trebuie să plecaţi la New York, spusese generalul. Trebuie să „convingeţi" câţi delegaţi va fi nevoie pentru ca să voteze favorabil Chinei. Bineînţeles, fără ca americanii să afle ceva.

— Dar prin ce mijloace...

— Prin orice fel de mijloace, colonele. Şantaj, corupţie, frică. Prin orice mijloc de presiune. Ţin să vă amintesc că veţi acţiona într-o ţară inamică, unde nu trebuie să aveţi încredere în nimeni. Nimeni din serviciul dumneavoastră nu este la curent cu această misiune. Sunt destui trădători care sunt în contact cu CIA. Vă previn că, dacă veţi fi prins, nu voi recunoaşte nimic şi vă voi declara trădător sau nebun. Puteţi fi judecat de un tribunal american şi condamnat la moarte. Astfel va trebui să vă sacrificaţi...

Tanaka fusese de acord. Era partea cea mai uşoară.

Apoi, generalul îl iniţiase îndelung, insistând asupra detaliilor tehnice ale misiunii sale. Oficial, el trebuia să plece ca al treilea

secretar al delegaţiei la ONU. Era un post rezervat prin tradiţie membrilor Serviciului de Informaţii, care doreau să facă o călătorie de studii în SUA. Era ca o recompensă acordată agenţilor merituoşi.

*

* *

Acum mai rămăsese doar o săptămână până la vot. Tanaka cheltuise cu nemiluita şi era obligat să se bazeze pe ciudaţii săi aliaţi: *Mad Dogs* şi Lester.

În principiu, totul ar fi mers foarte bine, dar incidentul de pe 11 th Street schimbase situaţia. Colonelul Tanaka nu ştia dacă FBI făcuse vreo legătură între *Mad Dogs* şi delegatul Republicii Lesotho. Dacă da, toată munca sa de mai multe luni ar fi fost anihilată…

Acest gând îl îngheţă atât de tare, încât se hotărî să ia autobuzul. Din fericire, mai avea bani cash la el.

Autobuzul îl lăsă la intersecţia lui Broadway cu 45th Street, la o sută de metri de hotelul său.

Un chioşc cu ziare era încă deschis. Tanaka se apropie şi cumpără ultima ediţie a lui *New York Post.* Parcurse repede titlurile şi închise ziarul liniştit. Nimic încă.

După ce se produsese explozia, tremura întruna. Timp de două zile, ziarele făcuseră mare tărăboi. Apoi găsiră alte subiecte de senzaţie. Pe culoarele ONU, cineva comentase că delegatul statului Lesotho avusese ghinionul să aibă de-a face cu o militantă pentru drepturile negrilor. Cazul părea dat uitării.

Colonelul Tanaka oftă uşurat când se văzu în micuţa lui cameră. Grijuliu, îşi notă în agendă suma dată lui Lester. Suma anterioară fusese de cincizeci de mii de dolari şi fusese dată lui John Sokati, în schimbul jurământului că va vota bine. Adică, contrar instrucţiunilor oficiale primite de la guvernul său. Din nefericire, nu toţi delegaţii erau la fel de lacomi de bani. Ca să-i „convingă” pe toţi douăzeci şi doi de care avea nevoie, Tanaka avusese nevoie de multă ingeniozitate şi de violenţă chiar. Lester şi oamenii lui erau extrem de utili. Cu condiţia însă ca FBI şi CIA să nu se amestece… Tanaka ştia că anchetatorii americani trecuseră printr-o sită deasă toate rămăşiţele casei de pe 11 th Street. Cu siguranţă că acum îşi puneau mii de întrebări în legătură cu prezenţa diplomatului acolo.

Japonezul se dezbrăcă, se reculese câteva minute în faţa altarului şintoist portabil, apoi se culcă.

Peste opt zile urma să ia avionul spre Tokio. Misiunea sa va fi fost îndeplinită.

Superstiţios, el nu-şi făcuse încă rezervarea. Dacă eşua, nu avea să mai plece. Dar astea erau riscurile meseriei. Lui nu-i era frică de moarte.

În biroul său din United Nations Plaza, avea un pistol Naga 7,65, cu

două încărcătoare. El nu putea să se adreseze nici măcar colegilor săi din serviciile secrete japoneze. Pentru aceştia, el nu era decât un funcţionar ajuns la sfârşitul carierei, căruia i se oferise un voiaj „onorabil” ca recompensă pentru serviciile aduse ţării.

Sunetul telefonului îl făcu să tresară.

Vocea lui Lester, nu mai avea intonaţia zeflemitoare care îl enerva atât de mult, ci era încordată şi neliniştită.

— *Pigs* sunt mai răi decât am crezut, făcu el.

— Vreţi să spuneţi că…

Colonelul Tanaka nu voia să creadă într-o catastrofă. Totul mersese atât de bine până atunci.

— *Cool,* făcu negrul. Trebuie să vorbim. Acum. Aştept să mă sunaţi.

Apoi închise telefonul. Tanaka ştia ce înseamnă acest lucru. Lester se temea de telefonul hotelului. Trebuia ca japonezul să coboare şi să-l sune de la o cabină publică. La numărul pe care-l ştia pe dinafară.

Japonezul se ridică, cu inima strânsă. Oare ce putuse să se întâmple la ora patru dimineaţa. În ajun, Lester trebuia să aibă discuţia finală cu înlocuitorul lui John Sokati. Ca să trateze cu el în aceleaşi condiţii. Totul părea bine pus la punct.

Când colonelul Tanaka trecu prin faţa paznicului de noapte, acesta îşi spuse că asiaticii au într-adevăr obiceiuri ciudate.

Capitolul V

Colonelul Tanaka clocotea de furie în cabina telefonică. Din fericire, la acea oră, erau puţini trecători pe Sixth Avenue.

— Să nu-i faceţi nimic! urlă el. Nimic! Dacă este un agent federal, este suficient ca asta să declanşeze o catastrofă. V-aţi purtat ca nişte copii.

La celalalt capăt al firului, Lester protestă.

— Dacă îl lăsăm pe blond să fugă, Victor Kufor va da înapoi. Există pericolul să ne denunţe chiar el autorităţilor.

Japonezul rămase tăcut şi reflectă. Potrivit celor spuse de Lester, bărbatul blond nu putea să facă nimic. Dimpotrivă, înlocuitorul lui John Sokati reprezenta un pericol mult mai mare. Între două rele, trebuia să o aleagă pe cea mai mică...

— Dacă trebuie făcut ceva, trebuie acţionat în direcţia lui Victor Kufor, spuse el precaut. Trebuie acţionat extrem de repede şi să aibă aerul unui simplu accident. La urma urmelor, ne vom lipsi de Lesotho.

La celălalt capăt al firului, Lester plescăi din limbă potrivit urâtului său obicei. Nu era de acord.

— Adică vreţi să spuneţi că va trebui să-l conducem pe tipul ăsta frumuşel la el acasă?

— Absolut, ordonă colonelul Tanaka. Iar pentru restul, faceţi precum v-am spus. Aţi comis o enormă greşeală.

El trânti furios telefonul. Măcar de ar fi avut la dispoziţie doar vreo doisprezece japonezi de-ai săi! Când ieşi din cabină, fu cât pe-aci să fie călcat de un taxi. Şoferul îl înjură furios. Nu-i mai rămânea decât să se întoarcă la hotel şi să încerce să adoarmă iar. Evident că era mai mult decât stânjenitor ca şi al doilea membru al delegaţiei Lesotho să treacă în lumea umbrelor. Dar, peste tot există serii negre. Iar colonelul Tanaka nu avea de ales.

Puţin îi păsa dacă FBI-ul descoperea complotul după votare. Până atunci însă, era obligat să taie cu ferocitate orice pistă.

*

* *

Malko deschise ochii cu impresia că un camion de treizeci de tone se oprise pe capul său. Chipul atent al lui Krisantem era aplecat asupra lui, învăluit în ceaţă. El închise ochii, apoi îi deschise iar. Trăsăturile turcului se limpezeau din ce în ce mai mult. Malko se afla în camera sa, îmbrăcat, întins pe pat. În momentul în care vru să ridice capul, fu cuprins de o migrenă teribilă. Îi făcu semn lui Krisantem să-l ajute şi, susţinut de turc, merse la chiuvetă şi îşi vărsă şi sufletul din el. Puţin câte puţin, începu să-şi amintească despre cele petrecute în ajun. El revăzu scena în care se prăbuşise, sfâşiind rochia

necunoscutei. Apoi filmul se rupsese. Cum de mai era în viaţă? Vru să-l întrebe pe Krisantem, dar acesta era în bucătărie unde prepara cafeaua.

Malko se târî până la telefon şi îl sună pe Al Katz. Acesta era într-o dispoziţie oribilă.

— Pe unde aţi fost? Toată ziua am aşteptat noutăţi de la dumneavoastră!

— Toată ziua? făcu Malko îngrozit. Dar cât este ceasul acum?

Avu impresia că Al Katz scăpase receptorul din mână.

— Nu sunteţi plătit ca să faceţi bancuri, remarcă americanul sarcastic. Este ora şapte seara. Ora *şapte.*

Malko realiză brusc că, dacă l-ar fi scăpat poliţia, Al Katz ar fi ştiut. Nu reuşea să înţeleagă. Alta fusese cauza pentru care scăpase. Pentru ce Jada şi prietenii ei s-au chinuit atâta ca să-l lichideze, pentru ca apoi să-l lase să scape. Se întrebă dacă nu cumva totul nu fusese o cacialma. Dar de ce? Repede, el îi povesti lui Katz ce i se întâmplase şi îl rugă să-i identifice pe Victor Kufor şi pe Jada. Tot ceea ce ştia despre ea, era că avea un Cadillac, roşu decapotabil.

Închise telefonul în clipa în care Krisantem, minunat de stilat pentru un vechi ucigaş plătit, aducea cafeaua. El îi spuse zâmbind:

— Ah, sunt bucuros să constat că Alteţa Sa se simte mai bine. Alteţa Sa nu arăta prea strălucit azi-noapte, când a fost adus de prietenii săi.

— Prietenii mei?

Krisantem râse.

— Frumoasa doamnă neagră şi cei doi prieteni ai ei. Chiar eu le-am deschis uşa.

Malko nu mai înţelegea nimic. Aşa că Jada îl adusese la hotel, după ce dorise să-l ucidă.

— Cum erau cei doi bărbaţi?

— Să mă ierte Alteţa Voastră, dar aveau nişte feţe foarte deocheate.

Krisantem era un bun cunoscător.

*

* *

Cu inima strânsă, Victor Kufor intră în clădirea în care îi dăduse întâlnire Jada. Îl aştepta la etajul cincisprezece al unui imobil impozant şi vechi de pe 93th Street. Holul acestuia era acoperit cu un vechi covor oriental ros până la urzeală. Pardoseala din marmură era murdară şi crăpată. Jumătate din becuri erau arse. Numai portarul mai era în stare de funcţionare. Era îmbrăcat cu uniformă albastră şi avea la centură un revolver de calibrul 45. Cincisprezece mii de drogaţi locuiau între străzile 76 şi 96. Toţi erau gata de orice ca să poată pune mâna pe o bancnotă de zece dolari.

Diplomatul era cât pe ce să renunţe şi să se întoarcă din drum. Dar, în afară de bani, era atras şi de frumoasa negresă. De când sosise la New York, nu avusese decât două albe proaste şi urâte. Negresele americane îl trataseră cu dispreţ. Toate în afară de Jada. Însă în seara precedentă lui i se făcuse frică. Spera să obţină ce dorea înainte ca să-i spună că are de gând să renunţe la toată combinaţia.

Sună la uşa apartamentului, iar uşa se deschise imediat. Jada era superbă, îmbrăcată cu un pantalon din lastex auriu, perfect mulat şi cu o bluză, fără sutien pe dedesubt. Ea era muiată în parfum Miss Dior ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei.

Nările lui Victor Kufor începură să palpite. Tipul rămase mut. Jada îl trase înăuntru.

— Ce bine îmi pare că aţi venit.

Vocea ei era caldă şi mângâietoare, cu inflexiuni atât de erotice încât diplomatul uită de înţeleapta hotărâre pe care o luase.

Două pahare erau pregătite pe o măsuţă joasă. Un disc cu o melodie cântată de Dionne Warwick se auzea în surdină. Africanul era cu ochii aţintiţi pe sânii Jadei. Aceasta se aşeză pe canapea alături de el şi îi întinse un pahar cu J&B.

Diplomatul îl bău dintr-o răsuflare. Simţi cum îl învăluie un val de căldură şi avu impresia că gazda sa îl priveşte cu un anumit abandon. El nu mai rezistă şi puse mâna pe coapsa ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Carnea de sub ţesătura de lastex era dură, elastică şi caldă. Jada se lăsă pe spate, scoţându-şi sânii în evidenţă.

— Vă plac?

Cu o privire puţin ironică, ea se uita la diplomatul care era atras de ea ca de un magnet.

— Sunteţi minunat de frumoasă, îi spuse el cu sinceritate.

— La fel şi dumneavoastră.

În acest stadiu, Victor Kufor uită orice subtilitate diplomatică. Ochii îi ieşiră practic din orbite, iar el făcu exact ceea ce visa să facă din momentul în care intrase în cameră. Mâinile lui dispărură sub bluza negresei şi apucară sânii cu un mormăit de satisfacţie. Se aştepta la o reacţie de protest, dar Jada se lăsă în voia lui cu un gest de abandon ca şi cum ar fi vrut să-l ajute. El alunecă peste trupul ei, apăsându-şi cu furie pântecele de al ei, făcând-o să-i simtă dorinţa. Îi frământa sânii de parcă ar fi fost două turte de manioc.

Încurajat de tăcerea femeii, el îi ridică puloverul şi îşi băgă faţa între sânii ei, lingându-le pe rând sfârcurile. De data asta, Jada gemu cu adevărat. Era înnebunită după astfel de mângâieri. Cu capul răsturnat pe spate, ea se lăsa în voia lui, cu picioarele desfăcute, punctând mişcările partenerului cu mici exclamaţii înăbuşite. Dacă Victor Kufor ar fi profitat de acest moment ca să o posede, poate multe lucruri s-ar fi schimbat.

Diplomatul îşi aminti însă de extraordinara formă a crupei ei şi se simţi din ce în ce mai excitat. El murmura cuvinte fără şir în limba lui, printre care erau unele obscenităţi studiate special pentru astfel de ocazii. Încercă să o întoarcă pe Jada cu faţa în jos. Negresa deveni reticentă la brutalitatea lui, pierindu-i cheful să mai facă dragoste. Cu toate astea, îl lăsă pe Victor să-i maltrateze sexul cu mâinile prin lastexul pantalonului. Diplomatul abia se mai putea stăpâni. Respira sacadat, iar pântecele îi dogorea. Avea senzaţia că explodează dacă mai aşteaptă.

Pe bâjbâite, el căută să-i deschidă fermoarul. Jada murmură:

— Hai să mergem în dormitor. Acolo ne vom simţi mai bine.

În drum, ea îşi descheie nasturii bluzei şi, când ajunse lângă pat, se întoarse către el cu bustul gol. Din nou, Victor se năpusti peste ea, muşcând-o şi lingând-o cu furie.

De astă dată, ea îşi păstră sângele rece, desfăcându-şi singură fermoarul şi scoţându-şi pantalonul.

În întregime goală, ea se întinse pe pat, în timp ce partenerul ei se dezbrăca şi el, smulgându-şi hainele de parcă l-ar fi ars. Jada îi mângâie uşor sexul cu mâna. El simţi că înnebuneşte de dorinţă. Atunci, Jada se rostogoli cu faţa în jos. În faţa extraordinarei crupe, proaspătul ambasador redeveni sălbatic. El îngenunche în spatele ei şi îi depărtă cu violenţă coapsele lungi, penetrând-o şi proferând tot felul de obscenităţi în limba swahili. Femeia caldă şi adâncă începu să se mişte imediat cum îl simţi în ea, cambrându-se şi mai mult. Dar Victor Kufor nu ştia că ea vrea să-i grăbească climaxul. Ştia că nici un bărbat nu putea să reziste la atracţia exercitată de fesele ei. Era inevitabil ca şi Victor Kufor să-şi piardă capul.

El explodă aproape imediat. Femeia aşteptă un minut, apoi alunecă de sub el. Diplomatul era şi nu era pe deplin satisfăcut. Prea repede se petrecuse totul.

Jada îi întâlni privirea. „Are de gând să mă ucidă”, se gândi ea deodată. Era adevărat. În acea secundă, Victor, aflat în culmea excitaţiei sexuale, se gândea să o forţeze pe Jada şi să o sugrume în timp ce o va penetra din nou. Crupa ei fantastică îl făcuse să-şi piardă minţile.

Ideea de a o ucide îl excita enorm. Poate astfel va simţi şi ea plăcerea. Dacă nu o va ucide mai înainte.

Cu mişcări de felină, Jada îl atrase spre ea, mişcându-se foarte încet. Ea îl lăsă să se instaleze bine, simţind cum îi renaşte dorinţa, cu braţele întinse în lături. Trebuia ca el să se obişnuiască cu această poziţie. Preţ de câteva minute, se lăsă mângâiată. Victor începu iar să-i lingă sânii. Trupul ei îi veni în întâmpinare, lăsându-se penetrată iar. Imediat, el începu din nou să gâfâie şi să se mişte cu furie, cu ochii închişi şi gura întredeschisă.

Încet, încet, mâna ei alunecă spre marginea patului şi începu să caute ceva ce ascunsese acolo.

*

* *

Telefonul sună la ora opt fără douăzeci în apartamentul lui Malko. Krisantem ridică receptorul şi răspunse, apoi îl acoperi cu mâna şi spuse:

— Vă caută un domn foarte nervos. Nu înţeleg prea bine ce, doreşte.

Malko, care tocmai dăduse pe gât o cantitate enormă de cafea, se duse la telefon.

Domnul nervos era Al Katz.

— Negrul dumneavoastră, zise el imediat, face parte din delegaţia din Lesotho. De fapt, este ultimul supravieţuitor, pentru că în total nu erau decât doi. El are acum drept de vot.

Malko lăsă să-i scape o înjurătură. I se lămureau acum multe lucruri, latã pentru ce frumoasa Jada a vrut atât de mult să-l lichideze, involuntar, îşi vârâse mâna într-un viespar.

— Unde este el acum? întrebă el imediat.

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunse americanul. În orice caz, nu este nici la biroul său, nici la ONU şi nici la hotel.

— Dar Jada?

— Nu ştim prea multe despre ea. Este o *cover-girl*. În afară de adresa ei, nu se mai ştie nimic precis. *Red Squadron* din FBI întoarce tot Harlemul pe dos…

— Ar face bine să se mişte mai repede, spuse Malko sumbru. Părerea mea este că prietenul nostru, Victor Kufor, nu este o afacere prea strălucită pentru o companie de asigurări…

El închise telefonul indispus. În orice clipă lucrurile puteau să se înrăutăţească.

*

* *

Mâna stângă a Jadei masa încetişor ceafa lui Victor, cu unghiile înfipte în pielea capului. Ea gemea, arcuindu-se sub trupul lui. Simţea cum respiraţia bărbatului începe să se accelereze. Mâna care o ţinuse de mijloc începu să alunece până ce îi prinse gâtul, cu degetul mare pe carotidă.

„Acum i-acum”, se gândi negresa.

Victor Kufor făcea dragoste din ce în ce mai repede, cu chipul înfundat în umărul ei.

Foarte încet, în mâna Jadei apăru un ac. Urma momentul cel mai delicat. Unghiile mâinii stângi reperaseră locul unde trebuia să-l înfigă.

Diplomatul ridică capul atunci când simţi înţepătura şi-i întâlni ochii

reci. Atunci înţelese.

Mâna lui începu să o strângă de gât, dar restul trupului continua să se mişte în ea. Când Jada înfipse acul, el simţi o durere uşoară, apoi fu orbit de o lumină puternică, de parcă ar fi privit în soare. Era moartea.

El strânse cât putu şi muri chiar în clipa în care juisă. Jada îşi muşcă buzele cuprinsă de o tulburare neobişnuită.

Apoi scoase acul, îl aruncă din mână şi se desprinse de trupul lui aflat în agonie. Victor mai scoase câteva gemete, apoi rămase întins pe pântece, cu mâinile încleştate pe cearceaf. Jada îşi reveni. Spaima de moarte declanşase orgasmul. Gânditoare, ea contemplă îndelung cadavrul celui pe care tocmai îl omorâse. Mai devreme cu câteva secunde, era o fiinţă omenească plină de dorinţă, iar acum nu mai era decât o grămadă de carne ce curând avea să intre în descompunere. Ochii mortului semănau eu ochii peştilor din supermarket.

Se aşeză în genunchi şi examină cu atenţie ceafa mortului. O singură picătură de sânge era dovada crimei. Ea o tamponă uşor cu un prosop. Acul ascuţit perforase creierul, provocând o moarte instantanee. Ar fi fost nevoie de o autopsie extrem de atentă ca să fie descoperită cauza decesului.

Era vorba de o veche reţetă învăţată în Luisiana. Astfel se omorau raţele fără ca să se provoace hemoragia. Reţeta fusese apoi extinsă asupra albilor. Nu erau puţine atacurile de apoplexie puse pe seama micuţului ac ce ucidea fără durere. Probabil că lui Victor Kufor nici nu-i vor face autopsie. Diplomaţii nu erau deschişi.

Poate doar în Lesotho, ca să fie mâncaţi.

Jada se duse în baie, apoi se îmbrăcă. Ea îl sună pe Lester, care aştepta într-o cafenea, aflată la trei blocuri distanţă.

— S-a făcut. Totul este în regulă.

— Vin imediat, făcu negrul uşurat.

Cinci minute mai târziu, era la ea. Lester se îndreptă către pat şi îl întoarse pe Victor Kufor cu faţa în sus.

— Avea o sculă fainâ, remarcă el visător. Cred că te-ai distrat de minune…

Atâta a fost discursul funebru pentru Victor Kufor, ambasador extraordinar şi plenipotenţiar pentru extrem de scurtă vreme.

Jada nu răspunse. Ea ştia că Lester avusese întotdeauna poftă să se culce cu ea.

— Scapă-mă de el, spuse ea cu răceală.

Lester îşi frecă mâinile, vesel.

— Amicul nostru cu pielea galbenă va fi foarte mulţumit de astă dată. Am făcut o treabă bună.

— Vrei să spui că *eu* am făcut o treabă bună, îl corectă negresa. Unde îl duci?

— Pe o bancă în Central Park. Vor crede că a suferit un atac de

cord.

Jada îl privi neliniştită.

— Nu este periculos?

El ridică din umeri.

— Mare scofală! Este doar un negru amărât. Puţin le pasă albilor de el. Am dat portarului cinci dolari ca să tacă. I-am spus că trebuie să-l ajut pe un prieten matol să se mute.

Capitolul VI

Mustăţile lui Al Katz se pleoştiseră într-atât, încât semănau acum cu un accent circumflex de culoare roşie. El se uita fix prin fereastra deschisă la imensa clădire din beton şi sticlă a Naţiunilor Unite, aflată vizavi, pe First Avenue. Distrat, se juca desenând cu stiloul spânzuraţi.

— A fost determinată cauza decesului? întrebă Malko.

Al Katz lăsă ochii în jos, uitându-se la spânzuratul pe care tocmai îl desenase.

— Se pare că a avut un atac. L-au găsit azi-noapte lungit cât era de lung pe o bancă. Medicii l-au disecat bucată cu bucată, dar fără nici un rezultat. Nu se vede nici o urmă de violenţă, nici un fel de hemoragie. FBI-ul a dat de urma negresei şi de adresa ei. Ea se numeşte în realitate Sue Beal şi locuieşte pe 93th Street, în partea vestică. Nu poate face însă nimic.

— Cu toate astea, sunt sigur că acest om a fost asasinat, spuse Malko. Alaltăieri seară murea de frică.

— Ştiu, făcu Al Katz.

Privirea sa se îndreptă către cealaltă parte a bulevardului.

Chiar în acest minut, delegaţii participanţi la Adunarea generală aveau o pauză binemeritată după ce ascultaseră o diatribă a Albaniei la adresa Chinei comuniste. Guatemala se pregătea să răspundă vehement printr-un discurs lung de patruzeci şi cinci de minute, elaborat la State Department.

— Se poate spune că delegaţia Republicii Lesotho nu a avut noroc, spuse cu tristeţe Malko. Avem în braţe două cadavre şi nu ştim ce să facem cu ele.

Katz înălţă din umeri.

— Este clar că primul a murit într-un accident, iar al doilea a avut un atac de cord.

— Iar eu am fost adus binişor la hotel, după ce m-au speriat. Ce părere are FBI despre asta?

— Sunt cu toţii nişte imbecili, mârâi Katz. Dacă îi strâng niţel cu uşa, vor aresta fata şi câţiva oameni din *Mad Dogs*, punându-le în cârcă orice. Ca de exemplu, pentru că au strănutat când trecea preşedintele pe lângă ei…

— Am o idee, propuse Malko deodată.

— Ce anume?

— Am de gând să-i sperii niţel. Ca să-i fac să se mişte.

— Cum?

Ochii auriţi ai lui Malko scânteiau. Ideea îi plăcea.

— Am să-i ameninţ cu şantajul. Le voi cere bani ca să nu-i denunţ. Le spun că sunt la curent cu târgul pe care l-au făcut cu Lesotho. Va fi

nevoie însă ca modesta mea persoană să fie bine păzită.

Katz îl linişti cu un gest.

— Veţi fi atât de bine păzit, încât va fi nevoie de o adevărată armată ca să poată să vă vină de hac.

Malko mai auzise şi altădată fraza asta. Dar Al Katz era deja cu mâna pe telefon.

— Anumiţi prieteni de ai mei sunt dornici să vă cunoască, zise el. Cred că vă pot fi utili. Mâine vom lua masa cu ei. Fără să-i mai punem la socoteală pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck. Ei sunt deja la *Americana.* Au sosit azi-dimineaţă, la cererea lui David Wise. Aveţi încredere în ei, nu-i aşa?

— Dacă este vorba de o bătălie în toată regula, da. Din păcate, în zilele noastre, în ţările civilizate, aşa ceva se întâmplă cam rar.

Cele două gorile aveau creierul de canar şi puterea de foc a unui portavion uriaş. Nu erau ideali pentru o acţiune de mare supleţe. Din fericire, mai era şi Krisantem în preajmă.

— Astă-seară o voi suna pe Jada, la *Hippopotamus*, zise Malko. După cele spuse de ea, se duce acolo seară de seară. Prefer să nu utilizez adresa descoperită de FBI.

*

* *

— Aş vrea să vă văd, insistă Malko.

La celălalt capăt al firului, negresa oftă nerăbdătoare.

— Nu prea am timp la dispoziţie. Telefonaţi-mi săptămâna viitoare. Când v-am cunoscut, v-aţi îmbătat criţă şi a trebuit să vă ducem acasă.

— Săptămâna viitoare va fi prea târziu.

Nefiind obişnuit să folosească şantajul, Malko habar n-avea cum se procedează în astfel de situaţii ca să-şi sperie victimele. În aparenţă părea că are talent, căci sesiză în vocea Jadei o undă de îngrijorare.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Nu pot să vă spun la telefon, zise Malko, dar vă priveşte în mod direct.

El tăcu preţ de câteva secunde, apoi spuse:

— Cunosc motivul pentru care i-aţi dat lui John Sokati o grămadă de bani.

La celălalt capăt al firului urmă un lung moment de tăcere. Malko putea să audă zgomotul muzicii. Apoi, Jada spuse foarte rar:

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Malko continuă cu un ton machiavelic:

— Nu vă spun poveşti, aşa că aţi face mai bine dacă m-aţi crede pe cuvânt. Altfel, voi găsi eu pe alţii care mă vor crede cu siguranţă. FBI, de exemplu. Vă voi aştepta la *P.G. Clarks* mâine, la ora şapte. Acolo vom putea discuta pe-ndelete.

Malko închise telefonul. Zarurile erau aruncate. Ori, ori. Dacă Jada venea la întâlnire, se adevereau temerile cele mai rele ale FBI şi ale CIA. Era un complot care urmărea cumpărarea voturilor din Adunarea Generală ONU.

*

* *

Clădirea aflată la întretăierea lui Lenox Avenue şi 117th Street, undeva în mijlocul Harlemului, ar fi îngrozit o asistentă socială cu experienţă. După ce plăti taximetristului, colonelul Tanaka, îi privi faţada cu neîncredere, apoi verifică adresa pe care o notase pe ziarul *New York Post.* Era chiar locul în care Lester îi dăduse întâlnire. La etajul şase. În aparenţă, tânărul şef al grupării *Mad Dogs* se muta dintr-o ascunzătoare în alta ca să nu poată fi găsit de FBI. Întotdeauna alegea locuri destul de ponosite.

Japonezul intră în imobil ţinându-şi respiraţia. Un şobolan mare se mişcă în penumbra culoarului. Erau cu zecile. Ascensorul nu funcţiona. Cutiile de scrisori aveau uşile smulse, iar broasca de la intrare, scoasă din balamale. Telefonul de la intrare atârna spânzurat de fir, spart.

Imaginea colonelului Tanaka se reflectă dispersată în cele opt cioburi ale oglinzii din hol. Pereţii erau acoperiţi cu inscripţii obscene, cu pete stranii, iar japonezul fu foarte atent să nu se atingă de ei. Cu cât urca mai mult, cu atât casa scării se îngusta, în cele din urmă, ajunse la etajul şase şi bătu la uşă, cu faţa acoperită de sudoare.

Se auziră zgomotele succesive a trei zăvoare şi capul hirsut al lui Lester apăru prin deschizătura uşii blocate de un lanţ gros. El închise uşa, apoi o redeschise ca să-l lase să intre.

Camera era goală, cu excepţia a două postere, a unui birou pe care erau aşezate un Colt 45 automat şi mai multe încărcătoare şi a unui pat îngust, acoperit cu o cuvertură. Fereastra era deschisă către acoperişurile Harlemului, pline cu o pădure de antene de televiziune.

— Avem necazuri, făcu Lester jucându-se cu un încărcător. Cu tipul pe care n-aţi vrut să-l lichidăm.

Cu picioarele tăiate, colonelul Tanaka se aşează pe pat, blestemându-i în sinea sa pe *Mad Dogs*. Dacă imbecilii nu ar fi amestecat în politică manevrarea materialelor explozibile, totul ar fi fost cum nu se poate mai bine. Ascultă cu atenţie relatarea negrului.

— Cine este acest bărbat? întrebă el.

Lester scuipă guma de mestecat.

— Nu l-am văzut niciodată. Am chemat-o pe Jada să vină să vă povestească. Ea îl cunoaşte. O aştept să vină.

Cei doi rămaseră tăcuţi. Tanaka medita adânc. În cele din urmă, pe scară se auziră paşi, apoi o bătaie în uşă şi Lester se duse să deschidă. Era Jada, cu pantaloni şi bluză verde asortată şi cu părul strâns cu o eşarfă. Colonelul Tanaka se ridică în picioare şi se înclină.

Ea îşi puse geanta pe birou, iar japonezul nu putu să nu-i remarce crupa extraordinară. Îi trebui un efort deosebit ca să se poată concentra.

— Ce părere aveţi dumneavoastră despre bărbatul cel blond?

Ea clătină capul vădit îngrijorată.

— Ca să fiu sinceră, nu ştiu ce să cred. Nu are aerul unui poliţist. Cu toate astea, ştie să se bată, nu-şi pierde uşor sângele rece şi nu s-a apropiat de mine cu intenţia de a mă regula. Este tot ce vă pot spune cu certitudine. În plus, locuieşte într-un cartier scump.

— Cum de ar fi putut afla?

— Era bine dacă l-am fi lichidat, făcu Lester înainte ca Jada să poată răspunde.

Tanaka tresări: ăsta ar fi fost în stare să facă prăpăd în jurul lui, dacă i-ar fi permis. Trebuia să fie extrem de devotat împăratului său dacă accepta să lucreze cu un asemenea smintit!

— Aş vrea să ştiu mai întâi dacă aţi luat toate măsurile de prevedere necesare. Aţi avut grijă să nu fiţi urmărită?

Lester scuipă pe fereastră.

— Suntem doar în Harlem. Aici, poliţaii nu sunt la ei acasă.

— Eu zic să mergeţi la întâlnire, zise Tanaka. Înainte să luăm vreo măsură, trebuie să aflăm cine este şi ce vrea. Şi, mai ales, ce ştie.

Negrul râânji.

— Este un şmecher care vrea să pună mâna pe ceva parale.

— Sau omul FBI-ului, spuse japonezul cu răceală.

Ca un bun profesionist ce era, se gândea la ce e mai rău. Abia aştepta ca să treacă săptămâna! El îl privi pe Lester bănuitor.

— Sunteţi sigur că restul va merge bine, nu?

Lester plescăi din limbă.

— Foarte sigur.

Colonelul Tanaka avea nevoie de o asigurare ca să-l reconforteze.

— Daţi-mi câteva detalii.

Lester îi dădu. Japonezul puncta cele auzite, dând uşor din cap în mod aprobator. În principiu, dacă FBI-ul nu descoperea filiera, totul mergea bine. Se simţi deodată mândru. El, un obscur ofiţer al armatei japoneze, era pe cale să învingă puternica Americă. Era un al doilea Pearl Harbour.

Simţi cum este cuprins de indulgenţă faţă de negrul cu părul ciudat şi cu aer de lup înfometat. La fel şi faţă de frumoasa fată cu ochi duri.

— Cum a putut descoperi acest om planurile noastre? repetă el.

Jada îl privi.

— Poate că John s-a lăudat faţă de cineva. Poate că este doar un *pig* care are chef să câştige cu uşurinţă un teanc gros de dolari. Un şantajist.

— În acest caz, trebuie să scăpăm de el. Mort, ar fi mai puţin

periculos decât viu. Dar ar trebui ca moartea lui să treacă neobservată măcar vreo zece zile. N-aţi putea…

— Asta o să vă coste destul de scump, obiectă Lester.

Agasat, colonelul Tanaka, zise:

— Nu ar trebui să vă dau nici un bănuţ. Totul s-a întâmplat din cauza voastră.

— În regulă, atunci, faceţi-i singur de petrecanie, spuse cu răutate Lester.

Tanaka încasă lovitura şocat, încruntă sprâncenele şi întrebă:

— Cât?

— Cinci mii.

Japonezul scoase un ţipăt ascuţit. Ca întotdeauna când era vorba de banii ţării sale, devenea mai avar ca Harpagon. El continua să trăiască foarte auster, să ia masa prin cafenele, fără a lua taxiul decât atunci când nu avea încotro. Cifrele înscrise în agenda sa îi dădeau ameţeli. Indiferent de miza misiunii sale, nu dădea nici un bănuţ cu inima uşoară.

— Să zicem patru mii, se încăpăţână el.

Mai putu să salveze ceva.

Ei se ocupară în continuare de câteva detalii practice, apoi japonezul părăsi primul apartamentul. Lester strigă după el:

— Nu încercaţi să mergeţi pe jos prin Lenox, riscaţi să vă taie cineva gâtişorul. La colţul străzii este o staţie de taxiuri.

*

* *

După o dimineaţă petrecută pe culoarele Organizaţiei Naţiunilor Unite, Malko îl întâlni pe Al Katz într-o cafenea de pe First Avenue, frecventată mai ales de către homosexuali. La vremea prânzului, era destul de pustie. Când se strecură în separeu, cu americanul mai erau două femei. Erau două chinezoaice. Una era încântătoare, cu aerul unei păpuşi, iar cealaltă era urâtă ca cele şapte păcate capitale. Avea o faţă ca un măr uscat şi părul sur îi era strâns într-un coc sever de învăţătoare.

În mod instinctiv, Malko se aşeză alături de cea frumoasă. Al Katz, care era la al doilea pahar cu J&B, făcu prezentările:

— Acesta este prinţul Malko Linge. Lucrează în problema care ne interesează.

Cele două femei îl salutară cu o mică plecăciune. Al Katz se înclină către cea mai în vârstă.

— Doamna Tso lucrează la secţia chineză. Este caligrafă. Ea lucrează şi pentru Serviciile de securitate din Taipe. De aceea este foarte interesată de misiunea pe care o aveţi.

Iată un mod foarte elegant de a spune că doamna Tso era o agentă caligrafă.

Ochii mici şi negri al chinezoaicei îl disecau pe Malko cu precizia unui microscop. Zâmbetul ei stins descoperi nişte dinţi galbeni şi neîngrijiţi.

— Urmărim cu mult interes ancheta dumneavoastră, spuse ea într-o engleză perfectă. Este de la sine înţeles că un vot negativ în Adunarea generală poate avea consecinţe incalculabile. *Incalculabile.*

Repetase cuvântul de parcă ar fi făcut gargară.

Nu era un secret pentru nimeni că „lobby chinez" era extrem de puternic la Washington. Şi că bătrânul Cean Kai Şi smulsese concesii exorbitante din partea Departamentului de Stat, oferindu-le în schimb dreptul de a folosi Formosa ca bază americană. China comunistă nu trebuia să fie recunoscută.

Malko afirmă că soarta Formosei era grija cea mai mare a vieţii lui. Că îl preocupa chiar mai mult decât propriul său castel. Politicoasă, doamna Tso îl întrebă despre această obsesie a vieţii lui şi îl invită să viziteze Formosa.

Malko o întrebă cu perfidie:

— Domnişoara este fiica dumneavoastră?

Impasibilitatea orientală este o poveste de adormit copiii.

Crezu că doamna Tso îl va strânge de gât.

— Domnişoara Lo-ning lucrează ca ghid la Naţiunile Unite. Face parte şi ea din serviciile noastre. Cu titlu contractual.

Lo-ning lăsă capul în jos cu un aer umil, dar nu înainte de a-i arunca o privire răutăcioasă lui Malko. Nu părea să fie lipsită de simţul umorului.

Katz călcă în străchini.

— *Miss* Lo-ning va veghea de acum asupra dumneavoastră, atât timp cât vă veţi afla în incinta Naţiunilor Unite.

Malko contemplă minunata statuietă de Tanagra de lângă el.

— Cred că-i va fi foarte greu să mă apere, numai dacă nu cumva are ceva arme secrete, făcu el.

Miss Lo-ning pufni în râs cu nasul băgat în farfurie, aşa cum fac asiaticele.

Doamna Tso făcu înţepată:

— Miss Lo-ning va ţine permanent legătura cu noi. Noi vă vom proteja.

Katz insistă:

— În privinţa protecţiei, nu-l puteţi invidia, nici pe preşedinte.

— FBI-ul nu se deranjează prea mult pentru un şantajist. Pentru moment, puteţi să le spuneţi lui Chris Jones şi lui Milton Brabeck că pot să se ascundă după pistoalele lor. O prefer pe domnişoara Lo-ning. Este cu mult mai discretă.

Miss Lo-ning pufni din nou în râs.

— Ei bine, sper că îşi va îndeplini cu bine misiunea, spuse bătrâna

chinezoaică.

Oare ce ar fi zis Alexandra dacă ar fi văzut scena? Între fetiţele de la Jetset şi *Miss* Lo-ning, nu prea avea timp să se plictisească.

Katz lăsă să treacă un homosexual cu părul mov care ţinea de lesă un caniş asortat la culoare, apoi se aplecă deasupra mesei.

— Iată ce plan avem.

*

* *

Malko alesese să se întâlnească cu Jada la *P.G. Clarks*, un local la modă de pe Third Avenue, un ultim vestigiu a unui imobil demolat. Malko alesese o masă aflată în fundul sălii, unde uneori veneau să mănânce Aristotel Onasis şi noua sa soţie. Băgată într-un separeu, ea oferea un maximum de intimitate.

Jada întârzia. Trecuseră zece minute. În întunericul din sală, nu se vedea nimic. Malko începu să-şi piardă răbdarea. Îi dăduse liber lui Krisantem. Pentru moment, nu risca nimic.

Nu încă.

Domnişoara Lo-ning îi lăsase numărul ei personal de telefon, pentru ca el să se simtă protejat. Turcul îşi unsese pistolul şi laţul şi acum făcea cunoştinţă cu magazinele din cartier. Când Malko îi spusese că Milton şi Chris erau în oraş, Krisantem se făcuse cenuşiu la faţă. Nu-i avea deloc la inimă.

În cele din urmă apăru Jada, strecurându-se printre mese, superbă în rochia scurtă de culoare portocalie şi ciorapii asortaţi. Era machiată puternic. Când se aşeză pe scaun, toţi vecinii de la mesele apropiate putură să vadă că purta un slip minuscul, tot portocaliu, sub ciorapii colanţi.

Chiar şi la *P.G. Clarks,* unde era plin cu manechine şi cover-girls, ea nu trecea neobservată. Piticul care supraveghea intrarea clienţilor în sala din fund, avea încă ochelarii aburiţi de emoţie.

Negresa privi tăbliţa neagră pe care era trecută lista de bucate, apoi comandă un *London Broil*, o salată şi un Pepsi, aprinzându-şi o ţigară. Ea îl fixă pe Malko.

— Ce vreţi de la mine?

Pusese întrebarea cu brutalitate, fără nici un fel de feminitate.

Malko se simţea cam stingherit. Până acum, niciodată nu intrase în pielea unui şantajist.

— Bani, zise el.

În sinea lui ceru iertare strămoşilor săi.

Jada îşi muşcă buzele privindu-l cu un infinit dispreţ. Apoi expresia de pe faţa ei se îndulci şi puse mâna încărcată cu inele pe braţul lui Malko.

— De ce vorbiţi astfel? N-aş fi crezut că sunteţi capabil de aşa ceva. Şi de ce ar trebui să vă dau eu bani?

Malko nu reuşi să-şi reţină un zâmbet ironic.

— Pentru că ştiu nişte lucruri care ar putea să vă facă mari necazuri. Ştiu ce propunere i-aţi făcut lui John Sokati înainte să moară. El a acceptat.

Ţigara Jadei se consuma în scrumieră, dar ea nu-l slăbea din ochi pe Malko, de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze.

— Şi ce anume i-am propus eu?

— Să-şi schimbe votul pentru moţiunea legată de restabilirea drepturilor Republicii Populare Chineze.

Ochii lui aurii erau aţintiţi în ochii Jadei. Aceasta îşi înmuie buzele în paharul cu Pepsi-Cola înainte de a răspunde:

— Văd că sunteţi foarte bine informat, spuse ea încet. Cum aţi reuşit?

Malko îşi ascundea cu greu bucuria. Era deci pe pista cea bună. Partida era însă greu de jucat.

— Asta nu este treaba dumneavoastră, făcu el cu duritate. Vreau să ştiu dacă sunteţi dispusă să-mi cumpăraţi tăcerea.

— Cât?

— Zece mii, pe loc.

Aruncase la întâmplare o cifră, ca să vadă ce efect produce.

Jada surâse ironic.

— Într-un oraş unde poţi fi ucis pentru un bănuţ, eu nu mă plimb cu zece mii de dolari în buzunar. Dar aş putea să vi-i dau mâine.

Malko clătină din cap decepţionat.

— Fiţi serios, zise Jada. Ne vom întâlni mâine şi veţi primi banii. Oricum, nu eu plătesc.

Malko era neliniştit. Jada acceptase prea uşor. Treaba mirosea de la o poştă a capcană. Doar dacă nu cumva *Mad Dogs* şi cei care erau în umbra lor nu erau înnebuniţi de frică.

— Veniţi la mine, îi propuse el.

Ea schiţă un zâmbet lipsit de veselie.

— Asta ca să mă înregistraţi, nu? Nu, mai bine să ne întâlnim în faţa marelui cimitir de maşini din faţa lui Harlem River, de pe 207th Street. Îmi cunoaşteţi maşina, nu?

Ea nu mai scoase nici un cuvânt în timp ce consumă porţia de *London Broil.* După ce bău şi ultima picătură de Pepsi, adresă un zâmbet rece lui Malko şi se ridică de la masă.

— Pe mâine. La ora nouă seara. Să fiţi punctual.

În timp ce ea se îndepărta, Malko admiră încă o dată somptuoasa crupă. Chiar şi un tânăr pederast întoarse capul după ea. Malko ceru nota de plată. Lucrurile merseseră cam prea uşor. Mai sigur va fi poimâine dimineaţă. Până atunci, nu se putea socoti un client ideal pentru o asigurare pe viaţă.

De unde veneau banii Jadei? *Mad Dogs* nu erau atât de bogaţi. Cu

siguranţă că se afla altcineva în spatele întregii afaceri. Jada era cea care dansa, dar muzica era interpretată de altcineva. CIA avea toate motivele să fie îngrijorată.

Sinologii erau în unanimitate convinşi de faptul că Beijingul nu ar fi acţionat în acest fel. Chinezii ţineau prea mult la o victorie răsunătoare.

Afacerea rămânea învăluită în mister.

Capitolul VII

Cimitirul de maşini de pe 207th Street vest era poate cel mai sinistru loc din Harlem. Era lipit de un imens parc cu vagoane de metrou IRT, slab luminat de nişte proiectoare galbene. Nici negrii nu aveau curajul să se aventureze noaptea în această parte a Harlemului. 207th Street se află în partea de sus a Manhattanului, la nord de fâşia de pământ delimitată la vest de Hudson şi, la est, de Harlem River. Inwood Hill Park bătea recordul mondial în ceea ce priveşte numărul de crime pe metru pătrat.

Malko îşi forţă ochii, încercând să străpungă întunericul din cimitirul de maşini. I se păruse că mişca ceva. Venise cu un sfert; de oră mai devreme şi se oprise chiar în locul desemnat de Jada. Se auzi zgomotul făcut în cădere de o tablă, iar el tresări. Maşina sa era aşezată chiar sub un felinar, în plină lumină. Era o ţintă perfectă. Două siluete răsăriră brusc la numai trei metri de capota ei. Erau un negru şi o fată. Ei se despărţiră imediat.

Negresa trecu prin faţa maşinii cu capul în jos. Malko o văzuse strecurându-şi în poşetă o bancnotă. Nu avea mai mult de doisprezece ani. Cimitirul de maşini era un bun teren de vânătoare, pentru tinerele prostituate ce se vindeau pentru un dolar.

Pulsul lui Malko reveni la normal. El se uită în oglinda retrovizoare. Chiar în spatele lui, 207th Street se intersecta cu Broadway. De acolo ar fi trebuit să sosească Jada. La bordul maşinii se aprinse un beculeţ verde. El se aplecă uşor peste volan şi spuse cu o voce joasă:

— Nu-i nimic. Doar doi îndrăgostiţi.

Înadins pusese un pic de poezie în această aşteptare sinistră şi deprimantă. Beculeţul verde se stinse.

În aparenţă, Dodge era o maşină banală. Nu avea nici măcar o antenă de radio. Trebuia să te apropii bine de ea ca să distingi cele două fire metalice încorporate în parbriz. Semănau cu un sistem de degivrare electrică. În realitate, era vorba de o antenă pentru emisie-recepţie, cu care era echipată maşina. Microfonul invizibil era ascuns în volan. Sunetul venea de sub tabloul de bord.

Motorul originar fusese înlocuit cu unul de 420 CP, care permitea automobilului să depăşească două sute de kilometri la oră. Pneurile erau antiglonţ, la fel ca parbrizul.

Fusese bine testat de specialişti. Portbagajul avea particularitatea de a se deschide din interior. Acest lucru nu îl împiedică pe Krisantem, întins înăuntru de mai bine de o oră, să dea semne de nerăbdare. El profitase de acest răstimp ca să mai ungă cu usturoi toate gloanţele din încărcător... Era o manie mai veche...

În acea seară, Malko era cu certitudine omul cel mai bine păzit din

New York. Numărul maşinii sale fusese comunicat tuturor maşinilor de patrulă, până în Long Island. Numai în Harlem, aşteptau douăzeci de maşini ale FBI-ului. Situaţia nu era deloc uşoară. Arestarea Jadei nu ducea practic la nimic. Trebuia ca ea să-l conducă pe Malko la altcineva. Şi riscul putea fi foarte mare. Pentru că, în Harlem, în timpul nopţii, nu se putea pune în discuţie urmărirea pe faţă a unei maşini.

FBI găsise locul. Malko avea în buzunar un pachet de ţigări trucat, care conţinea un emiţător puternic ce funcţiona pe o rază de două mile. Printre maşinile poliţiei erau cinci echipate cu aparatură goniometrică. În principiu, nu aveau cum să îi piardă urma... Partea bună era că aparatul avea antena încorporată şi că putea emite din fundul buzunarului lui Malko. Era suficient ca el să apese un buton ca să-l pună în funcţiune.

Chiar şi domnişoara Lo-ning avea un rol de jucat. La volanul unui Volkswagen, ea cutreiera paraginile de pe 207th Street, făcând-o pe târfa motorizată. În poşeta ei se afla un conteiner cu gaz Mace, suficient ca să gazeze jumătate din Harlem.

Malko tresări. O maşină tocmai se oprise în spatele său. Nici nu o observase venind. Începuse tare bine treaba... El se uită în oglinda retrovizoare. Era Cadiilacul roşu al Jadei.

— A sosit, spuse el în microfonul din volan.

Apoi aşteptă. Jada îi făcu semn cu farurile aprinse, dar nu se dădu jos din maşină. Malko trebui să-şi părăsească fortăreaţa ambulantă. Era de aşteptat. El coborî încet, punând în funcţiune emiţătorul şi se apropie de Cadillac. Jada părea singură. Ea deschise fereastra.

— Ce aşteptaţi?

Vocea Jadei era nervoasă şi dură. Malko se aplecă spre ea. Avea părul coafat normal, cu bucle scurte. Cheltuise o avere ca să şi-l descreţească, pentru că acum era la fel de mătăsos ca al unei albe. Avea pe ea tot rochia portocalie, mulată pe trup, pe care Malko o văzuse deja.

— Unde trebuie să mergem? o întrebă el.

— Urcaţi, altfel plec, zise ea.

Cu regret, Malko făcu ocolul maşinii şi deschise portiera. După ce se aşeză, Jada demară şi viră la dreapta, în Eighth Avenue, apoi, la stânga, pe 204th Street. Timp de mai multe minute, cei doi rămaseră tăcuţi. Cartierul era sinistru, plin cu depozite închise şi terenuri virane, cu case aflate în ruină, cu maşini abandonate, demontate până la caroserie.

Negresa conducea cu grijă. Ea deschise radioul şi se întoarse către Malko.

— Sunteţi înarmat?

Nu era în genul personajului jucat de el să umble înarmat Clătină din cap şi zise cu o voce destul de gâtuită:

— De ce? Ar fi trebuit să fiu?

Jada fluieră şi îl privi cu coada ochiului. Rochia oranj era ridicată deasupra genunchilor şi, când puse frâna, Malko putu să vadă slipul strălucitor. Tipei puţin îi păsa.

— Aţi adus banii? o întrebă el. Unde mergem acum?

— Veţi vedea îndată. Trebuie să ne întâlnim cu cineva peste douăzeci de minute. Până atunci, ne plimbăm puţin.

— Unde?

— O să aflaţi.

Nu mai rămăsese nimic din fata senzuală care se lipise de el la *Hippopotamus*. Pe chipul ei, se citea ura. Subit, Malko realiză că i se lipise cămaşa pe spate din cauza sudorii. Inima îi bătea mai repede…

Plimbarea asta prin Harlem era mai mult decât deprimantă. El se întrebă ce face oare Krisantem. Turcul avea adresa Jadei, recuperată de la Red Squad, dar asta era totul. Malko încercă să-şi facă un pic de curaj, gândindu-se la zecile de poliţişti împrăştiaţi prin tot Harlemul ca să vegheze asupra lui. În cel mai rău caz, aveau să-i găsească repede cadavrul.

Ei trecură pe lângă un imens cimitir, apoi făcură cale întoarsă, pătrunzând adânc în Harlem. Din când în când, Jada micşora viteza. De două ori se oprise ca să-şi aprindă o ţigară. Dacă i-ar fi urmărit o maşină, ea ar fi observat-o cu siguranţă. Malko o pândea cu coada ochiului. Negresa părea perfect destinsă, iar el speră din tot sufletul ca şmecheriile electronice ale FBI-ului să funcţioneze mai bine decât *Apollo XIII.*

În tot cazul, negresa nu era înarmată. Erau singuri în Cadillac. Circulaţia era destul de fluidă deşi se întâlniseră cu destule maşini, în jur, nu se mai vedeau case. Doar depozite şi lungi ziduri negre. Nici un pieton nu era în zonă.

Un avion ce decolase de pe Newark, în New Jersey, trecu la mică înălţime deasupra lor, făcând un zgomot ce acoperi radioul, în oglinda retrovizoare, Malko zări farurile unei maşini care voia să-i depăşească. Vehiculul ajunse în dreptul lor şi încetini. El observă două chipuri negre care îl priveau indignate. Un alb şi o negresă puteau declanşa oricând o crimă.

— Mai aşteptăm mult? întrebă Malko.

— Nu prea, făcu Jada cu un ton enigmatic.

*

* *

John Webster trebuia să facă de pază pe şantierul Colonial Concrete până la şapte dimineaţa. O sarcină tare plicticoasă. Din fericire, nu era nimic de furat de acolo în afară de betonierele uriaşe. Depozitul se afla pe 145th Street, în plin Harlem. În această zonă, tot ce se putea fura, dispărea. John avea în permanenţă trasă piedica pistolului său de

poliţie de calibrul 38, având destule cartuşe ca să susţină un asediu. În plus, stătea închis în ghereta sa.

Brusc, auzi o uşoară bătaie în fereastră. Se sculă cu mâna pe armă. Cine putea veni la ora zece noaptea? La lumina lanternei, îl recunoscu pe Chuck, unul dintre şoferii betonierelor. Era un negru la vreo treizeci de ani. John se gândi că acesta a uitat ceva în maşină.

John Webster trase zăvorul şi deschise uşa. Chuck intră imediat cu un zâmbet pe buze. Înainte ca paznicul să-şi revină din surpriză, alţi doi negri se furişară în baracă. Erau doi necunoscuţi. John încruntă sprâncenele. Nu avea la el decât cinci dolari. Dar cu nenorociţii ăştia nu se ştia niciodată... îi examină cu atenţie pe cei doi. Păreau calmi şi reci şi erau destul de bine îmbrăcaţi.

— Este o oră cam nepotrivită ca să vii în vizită, remarcă el cu un ton de o veselie forţată. Şi mai ales, cu prietenii. Ai dat cumva de vreun bucluc?

Chuck clătină din cap.

— Nu, nu.

— Bine, atunci spune ce naiba vrei de la mine?

John Webster îşi ascundea frica cum putea. Chuck se lăsă de pe un picior pe altul, cam stingherit.

— Vreau să iau camionul pentru un moment.

— Ce?

John Webster crezu că n-a înţeles bine.

Ce putea să facă cu o betonieră în plină noapte? Mirosea a afacere necurată. Cu siguranţă, tipii ăştia aveau de gând să-i vândă motorul, cauciucurile şi tot restul.

El se trase înapoi, ca să-i aibă pe toţi trei în câmpul său vizual. Inima însă îi bătea să-i spargă pieptul.

— Hei! Îţi arde de glume!

Chuck negă cu capul.

— Nu, o să iau camionul.

Deodată John văzu un revolver în mâna unuia din cei doi necunoscuţi. Asupra lui era aţintit un Colt 45, cu piedica trasă. Simţi cum i se strânge stomacul.

— Chuck, făcu el cu o voce strangulată.

Nu putea să-şi desprindă privirea de la gaura neagră. Negrul era impasibil, iar John simţi că vezica o să-i joace o festă. Se lăsă moale pe un scaun.

— Iau camionul pentru o oră şi pe urmă îl aduc înapoi, pe cuvânt, *man,* zise Chuck. Nu stric nimica. Trebuie să dau o mică raită doar.

John Webster nu înţelegea nimic. Cum adică să dea o raită? Doar nu avea nevoie de un mastodont de treizeci de tone ca să pescuiască nişte pipiţe.

Chuck ieşi, lăsându-l pe John cu cei doi negri. El auzi cum porneşte

motorul betonierei. Apoi uriaşa maşină porni din loc şi se opri în faţa gheretei sale. Chuck se aplecă de la înălţimea cabinei. Unul din negri deschise portiera şi se urcă lângă el.

— La revedere, John, strigă Chuck.

Negrul înarmat zâmbi fără răutate.

— Eu rămân cu tine, *man.* Ca să nu-ţi vină vreo idee proastă în cap. Când se întoarce Chuck, plec cu ei.

John Webster înţelegea din ce în ce mai puţin. De data asta, şefii poate că o să se înveţe minte. Aşa le trebuia dacă angajau negri. El înjură în sinea lui: *Dirty niggers!*[5]

— Vrei o ţigară? îl întrebă negrul cu revolverul.

*

* *

— Am ajuns, îl anunţă Jada.

Erau la un stop. Malko era sătul până peste cap de Harlem. Avea impresia că negresa îşi bătea joc de el. Aşteptară până apăru lumina verde. Jada demară lent. Malko văzu sosind o maşină din stânga lui, în spatele profilului Jadei.

El crezu că se va opri la stop. Dar vehiculul trecu peste lumina roşie, îndreptându-se cu toată viteza către Cadillac. Jada trase de volan la dreapta şi călcă pedala de acceleraţie. Cu toate astea, portiera din spate fu scuturată de un şoc surd. Cealaltă maşină intrase în ei, aruncându-i în mijlocul intersecţiei.

„Asta mai lipsea”, îşi zise Malko.

Din fericire, izbitura nu fusese prea puternică. Jada scoase un ţipăt uşor şi opri motorul.

— Nu vă enervaţi, zise ea. Probabil că sunt beţi. Nu este nimic grav.

Cu calm, ea deschise portierele, apăsând butonul de deschidere automată.

Malko se dădu jos din maşină. Fără extraordinara sa memorie, poate că nu şi-ar fi dat seama de nimic până în ultima secundă. Dar, printr-o străfulgerare, el îi recunoscu pe cei doi negri pe care îi văzuse depăşindu-i cu un sfert de oră mai devreme. Alţi doi erau încă în interiorul maşinii ce provocase accidentul, un Buick vechi de culoare cenuşie. Unul dintre negri arboră un zâmbet de scuză.

— *Mister,* nu am observat lumina roşie…

Fără să răspundă, Malko intră iute în Cadillac.

Simţi un obiect dur înfipt în piept.

Vocea Jadei îl opri:

— Dă-te jos din maşină, *pig!*

El ridică privirea. Negresa ţinea îndreptat spre el un revolver mic cu calibrul 25, pe care îl ţinuse ascuns sub scaun.

---

[5] Negri împuţiţi (n.a.).

Era însă suficient ca să-i spulbere ficatul.

— Ce v-a apucat? o întrebă el.

Ea îl bruscă din nou:

— Coboară sau îţi zbor creierii!

Unul dintre negri îl apucă pe Malko de umăr şi îl trase afară. Era înarmat cu un enorm Colt militar automat, pe care îl înfipse în pântecele lui Malko.

— Să nu faci pe nebunul.

Malko crezu că nu aveau de gând să-l ucidă, altfel ar fi făcut-o mai devreme. Deşi zona era plină doar cu depozite, un zgomot de împuşcătură s-ar fi auzit până departe. Dar nu mai avu timp să reflecteze. Celălalt negru se apropiase pe la spate. Îl observă prea târziu, în clipa când acesta ridica un obiect negru deasupra capului. Simţi că îi crapă capul în două. El se clătină, agăţându-se de negrul care ţinea pistolul şi ultimul lucru pe care-l văzu fu chipul său slab şi satisfăcut.

*

* *

— Bravo, surioară, făcu Lester, cu un glas de îndrăgostit. Chuck a sosit deja.

El fluieră printre cele două degete şi, imediat un camion uriaş demară pe strada întunecată.

Jada îşi cambră pieptul. Se ştia dorită şi nu-i displăcea faptul că îl excită pe Lester, chiar în plină acţiune.

— Ce trebuie să fac acum?

— Dispari la tine acasă.

Negresa ocoli Cadillacul şi trase o înjurătură. Aripa dreaptă era înfundată.

— Mi-ai promis că nu mă atingi, protestă ea. Am plătit o sută cincizeci de dolari pe ea!

— Las-o baltă, o să-ţi plătesc pentru una nouă.

Când trecu pe lângă ea, îl mângâie fesele cu un zâmbet tăcut. Ea se eschivă răsucindu-se şi se urcă în maşină.

În timp ce se îndepărta, Jada văzu prin oglinda retrovizoare cum Lester şi Hugues târau corpul lui Malko pe trotuar.

Era mândră că face parte din gruparea *Mad Dogs*. În acea seară făcuse dragoste cu un tânăr negru de optsprezece ani, mort după ea, care aproape că o violase ultima oară când dansaseră amândoi. Chiar într-un loc ca *Small Paradise,* celebra discotecă din Lennox Avenue, fuseseră remarcaţi.

*

* *

Betoniera se opri la intrarea în intersecţie. Chuck coborî să-şi ajute

prietenii. Malko gemea. Lovitura nu fusese destul de puternică pentru ca să-l adoarmă, dar se simţea total lipsit de putere.

Negrul cu arma se urcă în Buick şi îl parcă la marginea trotuarului, lăsând motorul să meargă. Şocul îi distrusese doar calandrul. Apoi se dădu jos, supraveghind intersecţia. Sosise momentul cel mai dificil al operaţiunii. Cei doi negri îl legaseră pe Malko burduf. Ei îi lipiră pe gură o bandă neagră adezivă. Dintr-un buzunar, îi căzu deodată un pachet de ţigări. Cu o lovitură precisă de picior, pachetul fu azvârlit în rigolă.

Malko semăna cu o mumie sinistră, cu capul înfăşurat cu bandajul negru.

Cu greu, Chuck şi tovarăşul său îl târâră până sub jgheabul betonierei. Pantalonul i se agăţă de ceva şi se sfâşie. Cei doi reuşiră cu greu să-l bage prin orificiul betonierei. Maşina era goală. Chuck urma să se întoarcă imediat pe şantier ca să-şi umple primul rezervorul cu ciment. Malko avea să dispară în pasta cenuşie şi să moară asfixiat. După aceea, betoniera urma să plece direct către un şantier din Hudson. Unul dintre stâlpii de susţinere a debarcaderului avea să fie mai puţin solid decât ceilalţi şi asta era tot...

Era una dintre metodele favorite ale Mafiei, de mai mulţi ani.

Chuck închise capacul metalic şi sări jos.

Chiar dacă ar fi fost interceptat de sticleţii intrigaţi de prezenţa unei betoniere la ora unsprezece noaptea, aceştia nu aveau să scotocească în interiorul malaxorului. Buickul era deja departe. El se urcă la volan şi demară.

*

* *

Aflat într-una din camionetele din Con Edison, operatorul FBI îşi puse căştile la urechi şi chemă centrala.

— Avem noutăţi. Emiţătorul lui indică faptul că stă pe loc. De vreo zece minute. Încercăm să-l localizăm.

Imediat, el luă legătura cu maşinile goniometrice care mişunau prin Harlem. După cinci minute, reuşiră să-l localizeze. Locul se afla la intersecţia lui 138th Street vest cu Ninth Avenue. Era un cartier aproape în întregime compus din şantiere şi depozite. Locul ideal pentru o capcană. Una dintre maşinile FBI se afla la o distanţă de mai puţin de o jumătate de milă. Al Katz, aflat într-un Ford parcat lângă Central Park, ordonă:

— Trimiteţi imediat o maşină acolo. Să văd dacă nu se petrece ceva suspect. Anunţaţi-mă imediat ce aveţi veşti.

El aşteptă nervos, bătând darabana cu degetele pe braţul canapelei. Trei minute mai târziu, o voce îl anunţă:

— Intersecţia este pustie. Cu toate astea, emiţătorul continuă să indice acest loc. Ce putem face?

Katz trase o înjurătură urâtă. Ceva nu mergea cum ar fi trebuit.

— Controlaţi în mod sistematic toate vehiculele din zona A. Nu uitaţi să verificaţi şi toate maşinile care ies din Harlem. Deschideţi toate portbagajele.

El spera ca zecile de agenţi ai FBI să găsească ceva. Însă părea că îl aşteaptă o noapte lungă.

*

* *

John Webster tresări când auzi zgomotul făcut de betonieră şi oftă uşurat. Era aproape fericit, în ciuda pistolului îndreptat spre el.

— Au sosit, iată-i, făcu el.

Negrul spuse cu gravitate:

— Nu s-ar putea spune că a durat prea mult.

Uriaşa betonieră încetini viteza când intră în incinta şantierului. Din cabina lui, Chuck îi făcu vesel semn cu mâna lui John. Acesta îi întoarse salutul. El se ridică şi alergă până la vehiculul care tocmai parca. Paznicul său nu se împotrivise. Ocoli maşina de două ori. Totul era la locul lui, chiar şi roata de rezervă. Chuck sări jos din cabină.

— Ei, acum eşti liniştit? Ţi-am turnat gogoşi?

John îşi freca bărbia, perplex.

— De ce ţi-a trebuit maşina asta în toiul nopţii? Nu te-ai săturat de ea toată ziua?

Chuck arboră un aer misterios.

— *Look, man.* Am să-ţi spun adevărul. Ieri m-am întâlnit cu o tipesă. Ştii, una din târfele alea albe. Voia să facă cunoştinţă cu bestia mea neagră, dar nu voia să o încalec decât în betonieră… îţi închipui că nu puteam să fac asta în miezul zilei, pe Washington Bridge.

— Sper că nu glumeşti, făcu John mai moale.

Nu credea nici o iotă din povestea cu fata. Nu încerci să iei o betonieră cu pistolul în mână numai ca să regulezi o târfă. Trebuia însă să fie sigur.

Chuck scuipă pe jos.

— Sigur că nu. Deşi, drept să-ţi spun, era una afurisită rău. M-a acoperit cu zgârieturi. Acum, am plecat. Vreau să mă culc. Salut.

În clipa când ieşea pe poartă, însoţit de îngerul său păzitor, el se întoarse şi, cu un aer ameninţător, zise:

— Sper că nu ai de gând să baţi toba…

— Ştii prea bine că nu e genul meu, făcu John Webster.

Cei doi negri părăsiră şantierul, apoi paznicul auzi o maşină demarând. Mai întâi trebuia să se uşureze. Frica îl zăpăcise complet. După ce-şi descărcă vezica, îşi luă lanterna şi începu să cerceteze cu ea betoniera ce fusese luată cu împrumut.

El se strecură sub ea, urcă în cabină, mirosi scaunele desfundate, lustruite de murdărie şi de sudoare, dar nu găsi nimic suspect.

După ce se înapoie în gheretă, îşi aprinse o ţigară şi începu să se gândească. O dată ce betoniera era intactă şi la locul ei, n-avea sens să vorbească. Dacă ar fi mărturisit că o lăsase să plece, l-ar fi concediat imediat. Fără să-l pună la socoteală pe Chuck, celălalt tip era un ucigaş. Se vedea de la o poştă. John îşi umplu o ceaşcă cu cafea, lua o revistă porno şi încercă să uite de cele întâmplate.

*

* *

Contactul cu metalul rece îl trezi complet pe Malko din ameţeală. Simţi vibraţiile şi-şi dădu seama că se află într-un vehicul în mers. Dar cu bandajul pe gură şi legat fedeleş, nu putea să-şi dea seama unde se află. Încercă să se ridice în picioare, dar căzu cu faţa în cimentul vâscos rămas pe fundul cuvei. Fu cât pe ce să se sufoce, iar mirosul fad al cimentului îi provocă o senzaţie de greaţă. Se ridică în genunchi repede, cu pulsul accelerat. Era cuprins de panică. Unde se afla?

Vehiculul încetini şi se opri. Auzi nişte glasuri, apoi, o portieră izbindu-se. Începu să se frece de pereţi, vrând să-şi dezlipească banda adezivă de pe faţă, dar nu reuşi decât să-şi jupoaie obrajii de metalul aspru. Mâinile îi erau legate la spate, iar gleznele, bine înfăşurate. Cu greu, reuşi să se ridice în picioare, dar se izbi cu obrazul de ceva dur. Pe bâjbâite, încercă să stabilească contururile locului în care era prizonier. O beznă totală domnea în jurul său.

Cu mâinile legate, nu putea face mare lucru. Încercă să strige, dar de pe buze nu îi ieşi decât un geamăt slab. Încercă să lovească cu fruntea în pereţi, dar nu reuşi decât să se rănească: metalul era prea gros ca să poată fi forţat sau ca să transmită vreo vibraţie.

În picioare, în întuneric, îşi îndreptă toate gândurile lui spre Alexandra şi spre toţi cei care încetaseră să-l mai apere. Tot frecându-se de pereţi, îşi dădu seama că îşi pierduse radioul. Descurajat, el se aşeză în întuneric.

Capitolul VIII

Jada avu impresia că un brici îi taie gâtul. Simţi o lovitură puternică în rinichi. Ea căzu greu pe spate, fără a fi în stare să scoată un ţipăt. În întunericul ce domnea pe culoar, nu putu să-l vadă pe agresor. Pe jos, încercă să se lupte cu toate forţele ei ca să nu se sufoce, lovind cu picioarele până îşi pierdu un pantof şi încercând să se smulgă din strânsoarea care îi luase aerul.

Dar agresorul o ţintuia pe pardoseală şi o ţinea acolo, cu un genunchi pus pe şale.

Ea îşi pierdu cunoştinţa, devenind moale ca o cârpă.

Elko Krisantem slăbi laţul. Nu avea interes să o ucidă. În clădire nu se auzea nici o mişcare. De el se apropie o siluetă.

— Este vie?

Lo-ning se mulţumi să ia de pe jos poşeta negresei, fiind pregătită să intervină cu gazul Mace în caz de ceva. Elko ridică de jos trupul Jadei şi îl puse pe umăr.

— Da, făcu el. Nu ne rămâne decât să o ducem la FBI.

Lo-ning deschise uşa. Pe 96th Street nu era nici ţipenie de om.

Elko alergă către maşina Dodge oprită în faţa imobilului, o aruncă pe Jada pe bancheta din spate şi trecu la volan.

Spera ca cineva să-l găsească repede pe portarul casei, legat ca un cârnat în spatele casei ascensorului.

Era bucuros că reuşise să o înhaţe pe Jada, dar ar fi dat oricât ca să afle unde era stăpânul său.

După plecarea acestuia, el mai aşteptase vreo zece minute, după care ieşise din portbagaj. Lângă maşină o văzuse pe Lo-ning, chinezoaica pe care Malko i-o prezentase în ajun. Ei se sfătuiseră, ştiind că agenţii FBI patrulau prin tot Harlemul şi că Malko era urmărit îndeaproape, graţie emiţătorului pe care îl avea cu el. Krisantem fu cel care avu ideea să o aştepte pe Jada la ea acasă. În fond, era destul de încântat să o ia pe Lo-ning cu el, pentru că se simţea destul de pierdut în New York.

Îl neutralizase pe paznicul de noapte aproape instantaneu, sub privirile admirative ale tinerei chinezoaice. Apoi se puseseră pe aşteptat, de fapt, fără prea multe speranţe, până în momentul în care Cadillacul roşu se oprise în faţa uşii.

— Eu cred că prietenii mei ar fi mult mai eficace decât FBI-ul, spuse deodată Lo-ning, în timp ce Krisantem tocmai intra pe Broadway.

Elko Krisantem o aprobă cu entuziasm. Nu fusese niciodată prea atras de FBI, în particular şi de poliţie, în general.

Jada gemu şi începu să se zbată pe bancheta din spate. Lo-ning scoase liniştită conteinerul cu Mace şi îi pulverizăpuţin de tot sub nas,

doar atât cât să o liniştească iar. Negresa căzu ca un sac pe banchetă. Lo-ning îşi aranjă mai comod picioarele spunându-i lui Krisantem:

— Mergem pe 61 st Street est. La doctorul Shu-lo. De undeva din drum, trebuie să-l anunţăm că sosim.

*

* *

— Unde este bărbatul blond?

Trecu aproape o secundă până ce această întrebare să ajungă în creierul Jadei. Cu un efort enorm, ea deschise ochii. Se afla într-o cameră goală, probabil un subsol, legată de un scaun din lemn, cu o lampă puternică în ochi. Lumina se stinse şi Jada văzu chipul bărbatului care pusese întrebarea. Era un chinez cu o înfăţişare curioasă. Partea de sus a feţei era tipică pentru un asiatic, cu fruntea plată, cu părul foarte negru, periat către spate, ochii oblici, dar restul putea fi a unui împărat roman, cu o gură enormă, cu buzele prea roşii pentru un bărbat, de parcă ar fi fost făcute din cauciuc şi cu o bărbie micuţă, învelită în grăsime.

Pe Jada o trecură fiorii. Bărbatul îi inspirase o repulsie subită. Simţi că o cuprinde o frică viscerală. Fata avea un anumit instinct. Doctorul Shu-lo nu lăsase o amintire prea bună în Formosa. Se spunea că toate imobilele din jurul locuinţei sale fuseseră scoase la vânzare din cauza urletelor care veneau din pivniţele sale în fiecare noapte.

În afară de afacerile făcute cu mai multe bordeluri de lux, doctorul Shu-lo era eminenţa cenuşie a Serviciului de Informaţii din Formosa, al cărui sediu era la Taiwan Garnison Headquarters. Beijingul pusese un preţ imens pe capul lui şi jurase că dacă va pune mâna pe el îl vor pregăti la fel ca pe raţa caramel, potrivit unei vechi reţete mandarine: întâi rumenit la foc moale, apoi jupuit.

Doctorul Shu-lo s-a decis să vină la New York în călătorie de studii, ca să se mai calmeze spiritele. Aşa că povestea despre *Mad Dogs* îl încântă teribil. Îi permitea să nu-şi piardă îndemânarea.

Proiectorul se aprinse din nou. Urma să înceapă interogatoriul. Era şi timpul. Krisantem, care aştepta în picioare într-un colţ al încăperii, începuse să-şi piardă răbdarea. Lo-ning îl contactase pe Al Katz. De mai bine de o oră, Malko dispăruse cu desăvârşire... Verificarea tuturor vehiculelor din Harlem nu dăduse nici un rezultat. Singura speranţă era Jada. FBI nu ştia că ea se află în mâinile chinezilor, doctorul Shu-lo neavând nici un drept legal să o interogheze.

— Poliţia, bolborosi ea. Vreau să vorbesc cu poliţia. Dumneavoastră nu aveţi nici un drept.

Doctorul Shu-lo nici măcar nu râse. O studia aşa cum un entomologist priveşte o insectă. Cu o detaşare minerală. El schimbă câteva fraze în chineză cu Lo-ning. Un alt chinez mai tânăr stătea în picioare ceva mai departe.

— Unde se află bărbatul pe care aţi venit să-l căutaţi? repetă chinezul.

Jada îşi muşcă buzele. Era o fată curajoasă, dar niciodată nu se gândise la tortură. Începu să se roage cerului ca să-i dea putere să reziste. Din fericire, existau lucruri pe care ea nu le cunoştea şi pe care nu avea cum să le dezvăluie. Chiar dacă ar fi tăiat-o în bucăţi.

Jada scuturǎ capul fără să scoată o vorbă. Nu înţelegea cum ajunsese pe mâna chinezilor. Trebuia ca Lester să o salveze.

Chinezul se apropie de ea şi spuse calm:

— Nu dispunem de mult timp. Vreţi să vorbiţi? Da sau nu?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, făcu Jada. Doresc să vorbesc cu poliţia.

Krisantem se uită la ceas. Era miezul nopţii. Malko dispăruse de două ore. Poate era mort deja. Nervos, el învârtea în mână laţul aflat în fundul buzunarului său. Nu-i plăcea să vadă cum este torturată o femeie, dar ştia că asta este unica soluţie. Pe cale legală, nu ar fi obţinut nimic.

Tânărul chinez ieşi din cameră. El se întoarse cu un cleşte, în genul celor folosiţi de dentişti. Jada simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

— Ce ai de zis? întrebă doctorul.

Ea clătină capul pentru ca ceilalţi să nu vadă cât îi este de frică.

Imediat, tânărul o apucă de mâna dreaptă şi îi desfăcu degetele cu forţa. Ea simţi cum îi prinde unghia în cleşte şi îşi contractă toţi muşchii ca să reziste la durere. Totul se petrecu mai repede şi mai puţin dureros decât crezuse.

Simţea o arsură îngrozitoare, ca şi cum i-ar fi fost smuls tot degetul. Ea avu curajul să se uite. Degetul îi era plin de sânge, dar se afla încă sub anestezia provocată de şoc. Deodată simţi o durere îngrozitoare şi ea începu să urle. Unghia aflată în cleşte părea extrem de lungă. Nu ar fi crezut niciodată că o unghie poate fi aşa de lungă. Dezgustat, chinezul o aruncă în coşul de hârtii. Jada îşi dădu capul pe spate ca să-şi reprime senzaţia de vomă. Durerea îi era atenuată de o anumită satisfacţie. Acum ştia că ar fi rezistat, că puteau să-i smulgă toate unghiile fără ca ea să vorbească. Lester putea fi mândru de ea.

Era însă puţin neliniştită. Nu ştia dacă unghia avea să-i mai crească, dacă nu va rămâne mutilată pe toată viaţa.

— Vreţi, sau nu, să vorbiţi? o întrebă doctorul cu glas mieros. Este foarte neplăcut că ne forţaţi să procedăm astfel.

— Sunteţi nişte ticăloşi, făcu Jada.

Doctorul Shu-lo îl opri pe tânărul chinez, care apucase din nou mâna negresei. Metodele primitive nu merg decât cu indivizii slabi sau corupţi. El îi dădu un ordin în chineză. Bărbatul cu cleştele dispăru. El se întoarse cu o micuţă trusă neagră, pe care o întinse doctorului. Acesta scoase o seringă şi o fiolă.

Cu mare grijă, umplu seringa, lăsă să curgă o picătură, apoi se apropie de Jada. Pe fruntea acesteia apărură broboane de sudoare. Întotdeauna îi fusese frică de injecţii.

— Nu vă mişcaţi, spuse chinezul cu indiferenţă. Vă voi face o injecţie intravenoasă. Dacă vă mişcaţi, riscaţi să vă ucid. Şi doar nu doriţi să muriţi, nu?...

Nu, Jada nu voia să moară. Terorizată, ea privi cum acul îi fu înfipt în venă. Simţi o mică înţepătură, apoi, o durere destul de suportabilă, în timp ce serul îi pătrundea în sânge.

— Ce îmi faceţi? întrebă ea cu o voce sugrumată.

Chinezul nu-i răspunse. El retrase acul, şterse locul cu un tampon şi puse seringa la loc.

— Îşi va face efectul în câteva minute, le spuse el lui Krisantem şi lui Lo-ning.

Chinezul cel tânăr se apropie de scaun şi spuse:

— Sunt sigur că ai vorbi dacă ţi-aş scoate ochii.

Avea un suflet foarte bun.

Jada se simţea ciudat. O acoperise o sudoare rece şi simţea crampe în stomac. Ca şi cum nu ar fi mâncat de trei zile. Se ruga să poată rezista.

Când deschise ochii, pereţii încăperii se învârteau în jurul ei ameţitor de repede. Ea se stăpâni să nu urle. Capul o durea îngrozitor. Tâmplele îi zvâcneau puternic. Ţipă când îl văzu pe doctor aplecându-se spre ea. Părea lung de tot, aproape filiform, cu un cap minuscul, verde, în formă de pară şi cu ochi ca de insectă, ieşiţi în afară şi bulbucaţi. Nu înţelese ce o întreba şi închise ochii.

Simţi cum capul îi este dat pe spate fără brutalitate, dar cu hotărâre. Ea redeschise ochii. De data asta, chinezul arăta normal. Văzu cum i se mişcă buzele.

— Ce aţi făcut cu bărbatul cu care eraţi?

Fiecare cuvânt îi răsuna în mod dureros în cap, ca o lovitură. Totul era neclar. Ea nu răspunse. Chinezul puse aceeaşi întrebare de mai multe ori, fără să se enerveze, cu un ton monocord. Încetul cu încetul, o imagine prinse contur în creierul Jadei, se încrusta în el, devenind din ce în ce mai mare. Trebuia să răspundă ca să se poată elibera de această bestie care o chinuia cumplit. Trebuia.

— Care bărbat? întrebă ea cu o voce moale.

— Bărbatul cel blond, făcu răbdătoare vocea.

Imaginea lui Malko se formă încet în creierul Jadei. Dar în adâncurile subconştientului ei, ceva o împiedica să răspundă.

— Nu ştiu, răspunse ea.

Fără să-şi dea seama, începuse să plângă. Apoi totul se amestecă în capul ei şi nu mai auzi nici o întrebare. Capul îi căzu în piept. Doctorul Shu-lo clătină din cap. Dăduse de un subiect foarte dificil. Se

apropie de Jada, îi ridică o pleoapă, apoi îi ascultă bătăile inimii.

— Dacă dorim un rezultat rapid, nu ne rămâne decât să folosim hipnoza, spuse el. Injecţia cu penthotal pe care i-am administrat-o ne va ajuta şi, peste o oră, va trebui să obţinem ceva de la ea.

— O oră! exclamă Lo-ning.

Ea nu-l văzuse pe Malko decât de trei ori, dar nu reuşise să-i uite frumoşii ochi aurii. Krisantem se perpelea de îngrijorare. Nu se pricepea deloc la tortură. Profesia lui era de ucigaş. Dar era sincer îngrijorat în privinţa lui Malko. De astă dată, laţul şi revolverul Astra nu-l puteau ajuta prea mult.

— Ajutaţi-mă să o duc sus, le ceru chinezul.

Cu ajutorul celuilalt chinez, Krisantem o transportă pe Jada, aflată în stare de inconştienţă.

Trecuse o jumătate de oră după miezul nopţii.

*

* *

Pe scara ce ducea la apartamentul Jadei era un poliţist. FBI investiga de o jumătate de oră întreg imobilul, îl eliberase pe paznicul de noapte şi inspecta apartamentul, centimetru cu centimetru, dar nu obţinu nici un rezultat.

Al Katz în persoană cerceta aripa înfundată a Cadillacului roşu. Americanul nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplase. FBI-ul verificase mai mult de două sute de maşini de când Malko dispăruse. Toate ieşirile din Harlem fuseseră blocate. Semnalele Jadei erau difuzate peste tot, la fel şi ale lui Malko. Iar zona în care găsiseră emiţătorul fusese puricată milimetru cu milimetru.

Însă nu găsiseră nici un indiciu.

— Să ne întoarcem acolo, propuse americanul.

Un mic convoi se îndreptă către intersecţia făcută de 122nd Street şi Ninth Avenue. O patrulă a poliţiei staţiona acolo în permanenţă, în aşteptarea unui miracol. Când Al Katz îşi făcu apariţia, se aprinseră două reflectoare ca să-i permită acestuia să inspecteze şoseaua. Practic în patru labe, el examină locul centimetru cu centimetru. Deodată scoase o exclamaţie şi luă ceva în căuşul palmei. Era o bucăţică de vopsea roşie, de culoarea Cadillacului Jadei.

Ceva neprevăzut se petrecuse în această intersecţie. Al Katz îşi continuă inspecţia, dar nu găsi decât o grămăjoară de ciment moale, căreia nu-i dădu nici o atenţie. Dezgustat, el se hotărî să meargă la culcare menţinând dispozitivul de supraveghere şi de căutare. Se simţea vinovat faţă de Malko. El îl îndemnase să rişte. Acum, Malko dispăruse, fata dispăruse şi ea, iar ei nu ştiau nimic în plus. Dacă negresa nu era găsită mai repede, viaţa prinţului austriac se afla din ce în ce mai mult în pericol.

Furios, el traversă tot Harlemul ca să ajungă la locuinţa sa din Park

Avenue, aflată chiar în faţa clădirii Panam. Dăduse ordin să fie trezit la cea mai mică descoperire. Din nefericire, nu mai credea în aşa ceva. În Harlem, albii nu erau la ei acasă. FBI-ul cu atât mai puţin.

*

* *

Jada izbucni în râs. Pe capul doctorului Shu-lo era o bufniţă, închise ochii şi înaintea pleoapelor lăsate, defilară pete de culori ţipătoare. Se simţea bine, nimeni nu o mai întreba nimic. Era destinsă şi nici o grijă nu-i mai bântuia sufletul. Durerile încetaseră şi ele. Nu o mai durea nici degetul mutilat, ce fusese bandajat de cineva.

— Deschide ochii, făcu vocea insistentă a doctorului. Deschide-i şi ascultă muzica.

Ascultătoare, Jada deschise ochii. La început, lumina stroboscopului o jenă. Clipitul neîncetat al luminii o făcu să-şi apropie pleoapele, dar în curând se obişnui. Nu mai văzu decât lumina intermitentă care îi atrăgea privirile ca un magnet.

În acelaşi timp, muzica începu să o legene. Nu era o melodie propriu-zisă, ci mai degrabă nişte sunete foarte armonioase care alcătuiau un fond muzical extrem de odihnitor. Jada avu impresia că trupul îi devine uşor, ca atunci când fuma doze mari de marijuana. Ea se surprinse fredonând. Doctorul se aplecă deasupra ei şi o întrebă cu blândeţe:

— La ce te gândeşti?

Jada îşi încruntă sprâncenele. La ce se gândea?

— Mă simt bine, zise ea cu sinceritate. Nu mă gândesc la nimic în special. Îmi place aşa.

Doctorul o aprobă şi nu mai insistă. El reglă stroboscopul către Jada astfel încât să clipească ceva mai rar, apoi merse la magnetofon şi-i mări puţin volumul. Jada era lungită pe un divan din piele, cu capul susţinut de perne, în cabinetul lui de lucru. Desigur că toată instalaţia era cam rudimentară, dar cu toate astea, spera să dea curând rezultate. El îşi privi ceasul. Jada era sub hipnoză de mai mult de o oră. Era un subiect deosebit de rezistent, în ciuda injecţiei cu penthotal.

Doctorul se forţă să fumeze o ţigară cu Lo-ning şi Krisantem înainte să se întoarcă în cabinetul său. Respiraţia Jadei era regulată ca şi cum ar fi dormit, dar avea ochii deschişi şi privea fix la stroboscop. Chinezul se aplecă deasupra ei.

— Te simţi bine în continuare?

— O, da.

— Te-ai distrat bine în seara asta, nu-i aşa?

Jada încercă să-şi amintească. Dar cu cât încerca să-şi aducă aminte, era ceva ce o împiedica, ce o supăra, dar dori să facă un efort de dragul acestei voci atât de plăcute. De altfel, vocea o ajută.

— Te plimbai cu un prieten…

Brusc, o barieră interioară se rupse în creierul ei. „Eul” conştient era total deconectat. Ea izbucni în râs.

— Vorbeşti de plimbare!

Ea revăzu uriaşa betonieră care intrase în intersecţie. Asta o înveseli şi mai tare.

— S-a terminat cu bine plimbarea? întrebă doctorul cu un glas jovial. Ţi-a plăcut bărbatul?

Râsul Jadei deveni isteric.

— El nu ştia că avea întâlnire cu o betonieră.

Fără să vrea, doctorul repetă cuvântul. Ce căuta o betonieră în toată istoria asta? El înţelegea bine engleza. Dar uneori argoul din Harlem era de neînţeles.

Jada continua să râdă de una singură.

— Tu eşti betoniera? o întrebă doctorul. Ce poreclă caraghioasă!

— Cum o să fiu eu? zise Jada cu dispreţ. Să nu ştiţi ce e o betonieră… Este ceva imens, vopsit în galben, în care se pune cimentul.

Brusc, amintirea serii precedente se şterse din mintea Jadei. Migrena îi reveni.

— Lasă-mă să ascult muzica, se rugă ea.

Doctorul nu mai insistă. Risca să o trezească. Ieşi din cameră în vârful picioarelor.

*

* *

Al Katz repetă răbdător pentru a treizecea oară:

— Vreau să porniţi imediat în căutarea unei betoniere galbene ce trebuie să fie undeva, prin Harlem. În ea se află, mort sau viu, prinţul Malko Linge. Vreau ca toţi oamenii noştri să înceapă *imediat* cercetările.

La celălalt capăt al firului, dispecerul FBI protesta. Oamenii lui erau obosiţi şi era ora trei dimineaţa.

— Descurcaţi-vă, tună Al Katz. Deschideţi şantierele şi treziţi-i pe proprietari dacă trebuie. Dar mâine dimineaţă, va fi prea târziu. Vreau să fie găsit viu, nu sub formă de statuie.

El închise telefonul, trântindu-l. Simţea nevoia să-şi descarce furia pe cineva. Cu un sfert de oră mai devreme, fusese sunat de doctorul Shu-lo. Acesta îi mărturisise că a stat de vorbă cu Jada şi că după aceea o lăsase să plece. Al Katz ştia că minte, dar nu avea nici o putere. Era sigur că doctorul chinez pune la cale o lovitură. Dar, într-un anumit sens, era uşurat că Jada nu fusese predată FBI-ului. El nu apelase la agenţii FBI, pentru că nu dispunea de oameni suficienţi pentru o acţiune de mare anvergură. Iar FBI-ul nu putea să-i refuze nimic. Deşi rolul său oficial era destul de neclar, el primea ordine

direct, fie de a Casa Albă, fie de la cele mai înalte trepte ierarhice din CIA.

În loc să se culce din nou, Al Katz se duse să-şi prepare o cafea. Odinioară, preşedintele John Kennedy îi trimisese pe agenţii FBI să-i scoale din pat pe magnaţii oţelului, la ora patru dimineaţa. Aşa că putea şi el să-i scoale pe antreprenori, dintre care, cei mai mulţi făceau parte din Mafie.

*

* *

Krisantem o instală pe Jada confortabil pe bancheta din spate a maşinii, apoi se urcă la volan, lăsând-o în paza lui Lo-ning. Îi pansase cu grijă degetul şi fata părea că doarme. Peste douăzeci de minute avea să iasă din starea de hipnoză. Doctorul Shu-lo accelerase procesul făcându-i o injecţie cu amfetamină. Singurul ei necaz era că îi lipsea un pantof. Lo-ning ar fi lăsat-o cu dragă inimă la primul coş de gunoi, după ce ar fi făcut-o bucăţele mici, dar a fost nevoită să asculte argumentele doctorului. Ideea era să o lase pe Jada undeva în Harlem şi să o urmărească după aceea, în starea în care se afla, fata nu putea să-i observe, putând astfel să-i conducă undeva. Numai în cazul în care nu se ducea direct acasă la ea, sau nu era pescuită de FBI. Oricum, trebuia ca Lo-ning să-şi recupereze Volkswagenul abandonat pe 207th Street.

Străzile erau aproape goale, iar Krisantem se simţi aproape fericit că poate conduce şi el liniştit prin New York. După ce trecu pe lângă Central Park, începu să urce pe Eighth Avenue.

*

* *

Lo-ning o împinse pe Jada afară din Dodge, staţionat pe Lennox Avenue, în dreptul lui 135th Street. Câteva taxiuri staţionau ceva mai departe. Tânăra negresă coborî ascultătoare din maşină, abia reuşind să nu cadă grămadă. Când observă că nu are decât un pantof şi-l scoase şi se îndepărtă ţinându-l în mână. Mergea clătinându-se.

Ea traversă Lenox Avenue prin faţa taxiurilor, fără să se oprească. Un negru o acostă, dar apoi se îndepărtă, crezând că este beată criţă. După aceea, Jada pătrunse pe 138th Street.

Krisantem acceleră puţin ca să n-o scape din ochi. Pe 138th Street erau doar imobile sărăcăcioase, într-o stare foarte jalnică, cu zidurile scorojite şi fără instalaţii de aer condiţionat. În timpul verii, oamenii dormeau în verande ca să poată respira puţin aer proaspăt. Nu exista nici o cafenea şi nici instituţii publice. Cu siguranţă că Jada mergea la un cunoscut. Locuia destul de departe ca să poată merge pe jos.

*

* *

Maşina poliţiei cu numărul 886 tocmai îşi termina ruta fără să descopere nimic special, când sergentul alb de lângă şoferul negru exclamă:

— Hei, ai văzut-o?

Tocmai o zărise pe Jada care mergea în zigzag pe trotuarul din faţă, legănându-şi pantoful într-o mână. Crupa ei extraordinară era pusă mult în valoare de rochia scurtă.

Poliţistul negru, filosof şi adormit, ridică din umeri.

— A consumat prea mult whisky de trei parale. Nu-i nici o crimă. Ce crupă are, *man!*

Poliţistul alb clătină din cap. Era nou în Harlem şi se temea să încalce consemnul.

— Nu putem să o lăsăm în halul în care este. Cineva ar putea să-i taie gâtul. Pare destul de tânără.

Negrul rânji.

— Dacă se plimbă la ora asta, pun pariu că şi-a pierdut fecioria pentru douăzeci şi cinci de cenţi, de multă vreme. Sunt sigur că nu-i iubeşte deloc pe sticleţi.

Vexat, poliţistul alb insistă:

— Totuşi, trebuie să intervenim. Întoarce maşina.

Cum celălalt era sergent, negrul se supuse. La urma urmelor, puţin îi păsa de fată. Docil, făcu cale întoarsă, fără să pună sirena în funcţiune şi se îndreptă către 138th Street. Silueta provocatoare a Jadei se vedea pe trotuar. Maşina poliţiei se opri în dreptul ei, iar ofiţerul negru o lumină cu proiectorul orientabil.

Clipind din ochi, Jada se opri surprinsă şi spuse:

— *Hello!*

Cei doi poliţişti se dădură jos din maşină şi o încadrară. Sergentul alb îi adulmecă răsuflarea şi îi observă privirea înceţoşată.

— Dumnezeule! Este *stoned.* Nu putem să o lăsăm în halul ăsta. Ar fi un delict...

El o luă pe Jada de braţ, zicându-i:

— *Young lady, you are under arrest...*

Jada părea că nu-l înţelege. Docilă, ea se lăsă urcată pe bancheta din spate a maşinii, iar sergentul alb se aşeză lângă ea.

— Cu siguranţă că a fumat şi ceva iarbă, făcu negrul cu puţină invidie în glas. Nici nu ştie pe ce lume se află.

Într-adevăr, Jada dormea deja cu capul pe umărul sergentului. Maşina se îndrepta acum spre comisariatul de pe 186th Street.

Ca toţi poliţiştii, cei doi din maşina cu numărul 886 primiseră semnalmentele Jadei. Dar ei nu făceau parte din FBI şi în fiecare seară primeau câte douăzeci de cazuri în urmărire. În plus, negresa, ale cărei semnalmente fuseseră difuzate, era una elegantă, cu un Cadillac roşu, nu o beţivă cu un fund ce ar fi dus în ispită şi pe un pastor.

*

* *

Elko Krisantem trase o înjurătură în limba lui. În momentele grele, asta era ceva obişnuit. El privea neputincios la poliţiştii care o urcau pe Jada în maşina lor.

— Am dat-o în bară, făcu el resemnat.

O clipă se gândise să intervină, dar ar fi complicat prea mult lucrurile. Luminile roşii ale maşinii dispărură şi el demară la rândul său.

Nu-i mai rămânea decât să o conducă pe Lo-ning până la maşina ei. Apoi, va încerca să se facă folositor. Chinezoaica îi explicase în ce fază se afla cursul cercetărilor. Aşa că, de câte ori vedea un camion, Elko îl examina cu atenţie, ca să vadă dacă nu este o betonieră.

În adâncul inimii lui, era disperat. New Yorkul i se părea un labirint uriaş. Se gândi la miile de şantiere care puteau exista într-un asemenea oraş. Măcar dacă ar fi fost la Istanbul. Ar fi găsit betoniera în zece minute. Malko îi salvase viaţa şi el nu putea să uite acest lucru.

*

* *

Maşina 886 se afla acum pe 160th Street, când sergentul alb vădi un semn de bunăvoinţă.

— Crezi că va sta mult timp în arest? întrebă el.

Poliţistul negru făcu semn că da.

— Va fi cu siguranţă inculpată, făcu el trist. Ofiţerul de permanenţă este obligat s-o facă dacă i-o predai în halul ăsta. Va fi dusă în faţa unui judecător şi va trebui să plătească o cauţiune. Dar cum nu cred că are de unde, va rămâne la zdup…

Desigur că în realitate situaţia nu era chiar aşa de neagră.

Încurcat, sergentul o privi pe frumoasa negresă ce dormea cu capul pe umărul lui. Acum când negrul îi dăduse satisfacţie lăsându-l să o aresteze, se simţea puţin vinovat. Cum incidentul era unul minor, el nu raportase încă nimic la comisariat.

— Încă am putea să o lăsăm să scape, făcu el.

— *Man,* dacă am aresta toate fetele matoale din Harlem, ar trebui să transformăm în puşcărie întregul Long Island. Tipa nu a făcut nimic rău.

Înadins, el încetinise viteza maşinii. Sergentul se hotărî brusc.

— O.K. O lăsăm să plece. Dar să nu cumva să scapi o vorbă despre asta!

— Asta-i bună!

Negrul se apropiase deja de trotuar. Opri maşina şi coborî ca să deschidă portiera din spate şi să o dea jos pe Jada. Ea abia îşi ţinea

ochii deschişi. Poliţistul o scutură un pic, cu un gest blând.

— Haide, şterge-o, mititico!

Ca să-o propulseze mai bine, îi arse o palmă la fundul rotund, mai înainte să se urce din nou la volan.

Jada se îndepărtă, iar ei făcură cale-ntoarsă. Negrul fluiera fericit. Era un poliţist bun, dar prea indulgent ca să poată fi vreodată avansat în grad.

Capitolul IX

Era ora şapte dimineaţa şi Al Katz era la a unsprezecea ceaşcă de cafea. De trei ore nu mai dormea. Cu ochii înroşiţi de nesomn, el privea cum răsare soarele de după clădirea Organizaţiei Naţiunilor Unite. Biroul lui din United Plaza fusese transformat în comandamentul central instituit pentru căutarea lui Malko. Patru dintre adjuncţii săi se aflau în legătură permanentă cu echipele FBI ce scotoceau fiecare şantier.

Se luminase deja şi încă nu descoperiseră nici o urmă lăsată de Malko. Şi nici de betoniera galbenă. Se părea că toate betonierele din New York erau galbene. Având în vedere numărul mare al şantierelor din oraş, era ca şi cum ar fi căutat un ac în carul cu fân.

Pe măsură ce FBI-ul vizita un şantier, Al Katz înfigea un steguleţ pe o hartă mare a Manhattanului, agăţată pe un perete. Treaba asta nu-i servea la nimic, dar îi dădea sentimentul că face şi el ceva. Agenţii FBI făcuseră minuni. Utilizaseră anuarul telefonic pentru asta. Fiecare societate de construcţii avea mai multe şantiere. Oamenii sculaţi în plină noapte de agenţii federali şi întrebaţi despre locul unde îşi ţineau betonierele, credeau că este vorba de o farsă de prost gust... Inspectarea fiecărui şantier lua câte o jumătate de oră. Fiecare maşină era deschisă şi examinată cu o lanternă...

Telefonul sună în acelaşi timp în care ceasul arăta ora şapte fix. Al Katz îşi frecă obrazul prost bărbierit. De trei ore, căuta cu disperare un mijloc legal pentru a împiedica umplerea betonierelor cu ciment proaspăt, dar nu găsise. Era pur şi simplu imposibil şi ilegal ca să oprească funcţionarea tuturor betonierelor pentru a găsi de fapt un om mort. Nici măcar primarul New Yorkului, care odinioară interzisese mutilaţilor utilizarea maşinilor, nu îndrăznea să ceară aşa ceva.

Dacă Malko era încă în viaţă, avea să piară de o moarte oribilă, sufocat în cimentul moale. Probabil că nu aveau să-i mai găsească niciodată cadavrul.

Iar Al Katz nu avea nici o şansă să înainteze în cercetările pentru descoperirea complotului. Doar câteva zile îl mai despărţeau de ziua votului.

Ca să se destindă puţin, el se ridică şi se duse să mai înfigă un steguleţ pe hartă.

*

* *

Chris Jones pătrunse în şantierul Colonial Concrete de pe 145th Street, la ora şapte şi douăzeci şi cinci fix. Numai vederea unei betoniere îi producea un rău fizic. De la ora trei dimineaţa, el cutreierase West Side din Harlem, însoţit de Milton Brabeck şi

Krisantem. Asociaţia era stranie… Turcul întâlnise cele două gorile din CIA în biroul lui Al Katz. Primul lor contact fusese mai degrabă rece. Dar ei găsiseră de cuviinţă că era cazul să uite vechile răfuieli atât timp cât Malko nu era de găsit. Krisantem nu putea face nimic de unul singur. Avea şi el o lanternă cu care putea să verifice cuvele betonierelor.

Şantierul de pe 145th Street era aidoma celorlalte. Chris Jones îi lăsase maşina lui Milton care verifica un alt şantier, aflat la o sută de metri distanţă, pe Lennox Avenue, pentru că strada era blocată de camioane care aşteptau să fie încărcate.

Cu Krisantem după el, Jones pătrunse în biroul cu ferestre mari ale dispecerului. Pe şantier se aflau vreo şase betoniere, iar una plecase chiar în momentul în care ei îşi făcuseră apariţia. Chris repetă povestea lui în faţa funcţionarului năucit. Nu cumva le lipsea vreo betonieră? Nu remarcaseră nimic anormal?

Fură imediat verificate maşinile prezente. Responsabilul şantierului, un găligan blond şi serviabil, le sugeră:

— Ar trebui să treceţi şi pe la cafeneaua de vizavi. Poate daţi de John, paznicul de noapte, care de obicei, mănâncă acolo la ora asta. Poate a observat ceva.

Chris îi mulţumi politicos. I se acrise de atâtea betoniere. Dacă nu ar fi fost vorba de Malko… Nu avea nici un chef să mai asculte palavrele unui tip care desigur nu ştia nimic, dar avea nevoie de o cafea ca să mai poată sta cu ochii deschişi.

Cafeneaua mirosea destul de urât a cafea proastă. Paznicul de noapte putea fi uşor de recunoscut după uniforma şi pistolul care stătea pe tejghea în faţa lui.

Era singur. Chris se apropie de el şi îl bătu cu jovialitate pe umăr. Bătrânul ridică privirea.

— Ce vreţi…

— Suntem de la FBI, făcu Chris cu o voce egală, arătându-i insigna.

John Webster se făcu mic pe taburetul lui, ca topit. Faţa i se făcu cenuşie şi începu să tremure atât de tare, încât jumătate din conţinutul ceştii i se vărsă pe pantalon. Ferindu-şi privirea de Chris, el dădu cu ochii de Krisantem. De obicei, chipul turcului nu era prea înspăimântător. Însă din cauza oboselii şi a îngrijorării, expresia de pe faţa lui era mai mult decât neliniştitoare.

Paznicul de noapte se înecă şi tuşi. Chris fu nevoit să-l bată cu palma pe spate. Elko nu era agent FBI, dar cunoştea destul de bine natura umană. El îşi dădu seama că omul cu pricina nu avea o conştiinţă prea liniştită.

— Căutăm o betonieră, făcu Chris Jones. Aţi fost azi-noapte de pază şi…

— Nu ştiu nimic, gemu John Webster. Vă jur că nu ştiu nimic. De ce

mă întrebaţi pe mine?

Se vedea că minte. Krisantem clătină din cap, apoi băgă mâna în buzunar.

Câteva secunde mai târziu, John Webster simţi laţul rece al turcului cum se înfăşoară în jurul gâtului său. El scoase un ţipăt strangulat. Chris puse mâna pe braţul turcului.

— Hei, aşteaptă…

FBI avea şi aşa o reputaţie destul de proastă.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, îl rugă Krisantem. Doar un minuţel.

Ţinând laţul de cele două capete, el îl trase pe Webster de pe scaun şi îl împinse către perete, în spatele cabinei telefonice ca să nu fie văzuţi din exterior. Cu picioarele tremurând, bătrânul nu opuse nici o rezistenţă.

Elko Krisantem îi dădu un pumn, iar John Webster simţi cum se sufocă. Turcul îi şopti la ureche, într-o engleză bolovănoasă:

— Ori vorbeşti, ori te ucid!

Alternativa era simplă. Apoi slăbi puţin strânsoarea laţului ca omul să poată vorbi. Stingherit, Chris se uita în alte parte. Chelneriţa dispăruse undeva în spatele cafenelei. Potrivit standardelor din Harlem, nu era vorba decât de o conversaţie ceva mai animată.

— Ce vă face să credeţi că… protestă tresărind John Webster.

— Nimic, susură Elko. Nimic în afară de mutra ta speriată şi vicleană, pe care o să ţi-o stâlcesc în cazul în care nu spui adevărul.

Partea bună a lui Krisantem, era sinceritatea. John Webster îl crezu imediat. Nu avea deloc poftă să moară.

— Numai negrul ăla nenorocit este de vină, spuse el deodată. M-a speriat, nu glumă. Vă spun eu că nu ar trebui angajaţi ticăloşi ca ăştia. Nu provoacă decât necazuri.

Fu nevoie de ajutorul lui Chris Jones ca să-l calmeze şi să poată povesti toată păţania cu Chuck. Chris îi sărise la gât, ţintuindu-l de zid cu mâna lui uriaşă.

— Unde este betoniera?

— Chuck tocmai a plecat să-i facă plinul la Fort Washington Avenue. După aia, pleacă la debarcader.

— De cât timp a plecat?

Bătrânul clătină din cap.

— Cam de zece minute.

Chris îi dădu drumul. Prinzând curaj, Webster întrebă:

— Dar la urma urmelor, ce-i cu betoniera asta? De ce o căutaţi?

Krisantem îşi apropie mustaţa sură de chipul descompus al bătrânului.

— Este vorba de un prieten de-al nostru care se află înăuntru. Sper că mai este viu.

— Şi cum putem recunoaşte betoniera ta?

— Are numărul treizeci şi patru. Are cifrele 34, mari pe portiere, zise John Webster cu un glas sfârşit. Dar vă jur, eu…

Chris şi Elko erau deja în stradă. Dacă ar fi trebuit să recupereze maşina lui Milton, ar mai fi pierdut încă cinci minute preţioase. Asta, fără a mai pune la socoteală că trebuiau să ajungă cât mai iute în Harlem River Drive. Altfel, Malko avea toate şansele să fie acoperit de zece tone de ciment.

O altă betonieră părăsea şantierul, iar Krisantem traversă drumul ca fulgerul, sări pe o treaptă a acesteia şi îşi vârî capul în interiorul cabinei. Luat prin surprindere, şoferul puse frână şi opri.

— Dă-te jos! Repede! făcu turcul.

Celălalt crezu că nu a înţeles bine. El înălţă din umeri şi se pregăti să demareze. Krisantem deschise portiera cu o mână, iar cu cealaltă îl smulse pe şofer de pe scaun şi îl aruncă jos. Apoi se strecură în locul lui şi se uită la tabloul de bord. Mai condusese maşini grele în Coreea şi la Istanbul. Nu avea probleme.

Şoferul se ridică de jos urlând, agăţându-se de Chris care deschidea cealaltă portieră.

— Ce v-a apucat? Chem poliţia. Daţi-vă imediat jos din maşină!

— Noi suntem poliţia, strigă Chris trântind portiera.

Krisantem ambreie brusc şi, în virajul luat, izbi aripa unui Ford care staţiona acolo. În oglinda retrovizoare văzu cum gesticulau oamenii de pe şantier. În pragul cafenelei, John Webster asista la scenă, încremenit.

— Negru nenorocit, şopti el.

*

* *

Prima maşină care auzi huruitul betonierei nu se feri din calea ei destul de repede. Krisantem acceleră şi mai mult şi enorma bară antişoc îi smulse o jumătate din portbagaj. Şoferul încercă să se ferească, claxonând furios şi fu cât pe-aci să se răstoarne în râu. Turcul, demn, acceleră şi mai mult, înscriindu-se pe banda din stânga, rezervată maşinilor rapide.

Pe Harlem River Drive, era o circulaţie destul de intensă, dar, după acest incident, nimeni nu mai stătu în calea betonierei dezlănţuite. Ca şi cum toţi şoferii s-ar fi înţeles. Krisantem îşi folosea claxonul ca pe o sirenă. Pentru prima dată poate, o betonieră atingea viteza de şaizeci de kilometri pe oră. Făcea un zgomot la fel de mare ca un tanc de mărime medie.

Elko viră pe 155th Street cam în stilul lui Graham Hill la Mans, smulgând în trecere capota unei Toyota. Apoi depăşi huruind trei şiruri de maşini, încălcând linia galbenă.

Poliţistul de la colţul lui Amsterdam Avenue fu cât pe-aci să-şi înghită fluierul. Cu braţele întinse, el se repezi în faţa betonierei.

Elko frână la timp. Poliţistul sări indignat pe scara vehiculului, la timp ca să vadă insigna pe care Chris i-o băga sub nas.

— Degajează intersecţia. Repede! îi ordonă acesta.

Celălalt, coborî de pe scara maşinii, total stupefiat. Mai auzise el că FBI folosea maşini obişnuite, dar nici chiar aşa. Într-un anumit sens, i se părea chiar genial. Cine ar fi putut suspecta o betonieră?

Elko nu avu răbdare ca intersecţia să fie eliberată şi aproape că făcu praf un Cadillac. Înnebunit, şoferul acestuia intră într-o bornă de incendiu. Betoniera se îndepărta cu un zgomot de bombardier către Washington Avenue. Numărul 34 nu putea să fie prea departe.

Chris fu cel care văzu primul betoniera care trecea peste stop. Era la două sute de metri înaintea lor.

— Iat-o, urlă el.

Elko nu putea să meargă mai repede. Din fericire, circulaţia era acum mai fluidă. Cealaltă betonieră se deplasa în regim normal. Cum lumina stopului era roşie, Elko blocă claxonul şi trecu.

Simţiră o zdruncinătură pe latura stângă şi, aplecându-se, Chris observă o maşină a cărei dimensiune fusese redusă cu o treime, imobilizată în mijlocul intersecţiei.

Cu un ultim efort, Elko reuşi să ajungă în dreptul betonierei cu numărul 34. Cei doi mastodonţi rulau cu aceeaşi viteză. Chuck întoarse capul. Chris agita deja revolverul Magnum îndreptat către el.

— Stop, urlă el. Poliţia!

*

* *

Ochii lui Chuck se rostogoliră în orbite. Ca un nebun, el călcă pedala de acceleraţie.

Ca monştrii Apocalipsei, cele două betoniere se năpusteau către Washington Bridge. Vreo zece maşini erau oprite la lumina roşie. Erau ameninţate să fie strivite de şaizeci de tone lansate cu o sută de kilometri la oră. Chuck îşi pierdu cumpătul. Agăţat de volanul său, se repezi înainte.

Elko apăsă pedala de acceleraţie la maximum. Mai câştigă patru metri. Betonierele vibrau din toate încheieturile, fiind pe punctul de a exploda. Intersecţia se afla la o sută de metri. Lumea începu să sară din maşini, urlând înnebunită de groază. Elko trase de volan la dreapta, izbindu-se în numărul 34.

De la fereastra unei case, o negresă scăpă din mâini un ghiveci cu flori. Asista pentru prima dată în viaţa ei la o cursă între două betoniere.

Se auzi un zgomot puternic de metal care se rupe. Instinctiv, Chuck frână. Elko îl izbi din nou. Cele două vehicule se opriră în cele din urmă în grilajul unui imobil, pe care îl făcură praf. Chris se trezi cu capul în parbriz. În timp ce îşi revenea din şoc, îl văzu pe şoferul

celeilalte betoniere cum sare jos şi o ia la goană.

La rândul lui, sări din maşină, cu revolverul în mână.

— Opreşte-te, strigă el. Eşti arestat!

Chuck era pe cale să bată mai multe recorduri olimpice. Zgomotul împuşcăturii îl făcu să sară ca muşcat de şarpe.

Dar Chris trăsese în aer.

În intersecţie, îşi făcură apariţia doi poliţişti îmbrăcaţi în uniformă, răsăriţi din masa maşinilor oprite. Chuck. Îi văzu şi înteţi cursa, traversând porţiunea de teren care separa cele două benzi de circulaţie. El întoarse capul ca să vadă dacă Chris are de gând să tragă în el.

Se auzi atunci un scrâşnet de roţi, ca un geamăt de agonie, iar negrul păru că îşi ia zborul. Un Buick de culoare neagră îl proiectă la câţiva metri depărtare. El căzu în cap pe caldarâm. Chris auzi zgomotul făcut de gâtul frânt şi simţi cum i se strânge inima.

Când îngenunche lângă tânărul negru, acesta încă mai respira, dar materia cervicală se răspândise pe pavaj. Era deja mort.

Cartierul întreg era în fierbere. Bărbatul care îl accidentase pe Chuck se dădu jos din maşină, palid ca un cadavru. Lumea toată era la ferestre, iar circulaţia era blocată. Chris Jones se ridică şi alergă spre betoniere, părăsind leşul lui Chuck.

Krisantem era deja pe jumătate băgat în cuva betonierei. El se redresă, cu părul şi cu umerii acoperiţi de pulberea cenuşie şi gesticulă către Chris:

— Vino repede, cred că este înăuntru.

El se vârî din nou în măruntaiele maşinii, cu capul înainte, până dispăru în întregime. Chris escaladă la rândul său platforma din spate. El auzi cum turcul strigă din interior, apoi văzu cum prin deschizătura cuvei îşi face apariţia o masă de culoare cenuşie. El întinse mâna şi simţi stofa unei haine.

Câteva secunde mai târziu, capul lui Malko ieşea din betonieră, împins de Krisantem şi tras în afară de Chris. Acesta scoase un strigăt de bucurie când văzu ochii deschişi. Cu blândeţe, el începu să scoată banda adezivă lipită peste gura lui Malko. Acesta nu era decât o masă cenuşie şi rece, dar încă mai respira.

Capitolul X

Malko încă mai avea pulbere cenuşie pe sub unghii când se întâlni cu Al Katz în biroul acestuia din United Nations Plaza. Krisantem avusese timp să-i pregătească o baie fierbinte. Apoi îşi turnase pe el o sticlă cu Mennen. Întâmplarea pecetluise împăcarea turcului cu cele două gorile. Chris nu vorbea decât despre meritele lui, propunându-l ca membru de onoare în FBI.

Între timp, *Mad Dogs* marcaseră un punct în favoarea lor, chiar dacă nu reuşiseră să-l elimine pe Malko. În schimb, îl împiedicaseră să ajungă la capul complotului.

Mustaţa lui Al Katz era lăsată în bernă. El îl felicită călduros pe Malko. Îi oferi lui Krisantem un scaun şi bău o Pepsi-Cola dintr-o singură sorbitură. După găsirea lui Malko, reuşise să doarmă o oră în biroul său.

— Şoferul betonierei era înregistrat de FBI ca agitator şi membru al grupării Panterele Negre, spuse el. A suferit două arestări, în 1969 şi în ianuarie 1970.

Malko privea soarele aflat deasupra lui East River. Îşi aminti de nesfârşitele ore petrecute în întuneric, aşteptând în fiecare clipă să fie zidit în ciment.

— Se află cineva în spatele tipilor din *Mad Dogs*, zise el. Aceştia nu ar fi putut organiza singuri o operaţiune atât de complicată. Este de notorietate faptul că nu dispun de fonduri mari. Jada nu este decât o executantă. Iar cei care au încercat să mă ucidă, de asemenea.

Katz oftă, cu mustaţa şi mai pleoştită. Ochii săi albaştri aveau o expresie gravă.

— Nu se pune în nici un caz problema să cerem amânarea votului, anunţă el cu un glas afectat. Din anul 1961, jumătate de omenire ne acuză că recurgem la toate stratagemele posibile ca să evităm intrarea Chinei comuniste în ONU. Iar vestea despre complot va pune capac la toate. Am putea să mai câştigăm câteva zile rugând anumiţi delegaţi să susţină discursuri-fluviu, *filibusting,* ca în Congres...

Malko îşi scoase de sub unghie o bucăţică de ciment. Costumul din alpaca bej arăta la fel de impecabil ca şi cel distrus în betonieră.

— Nu ştiu în ce fel ne mai poate ajuta acest lucru. Habar n-avem câţi dintre delegaţi au fost manipulaţi, într-un fel sau altul. Aceasta este problema de bază.

Pe chipul lui Katz apăru un zâmbet glacial.

— Secretul apărării constă în atac, după cum a spus Napoleon. Doar nu degeaba v-am pus la dispoziţie un apartament atât de bine amenajat...

— Aţi vrea ca să...

— Anul trecut scorul a fost detaşat: 48 la 71. Acum putem să prevedem că va fi mai prost. Citiţi aceasta.

Malko luă foaia dactilografiată şi o citi. Era o listă cu nume de ţări. În frunte se afla Austria, urmată de Belgia, Canada, Chile, Cipru, Ecuador, Guineea, Guyana, Islanda, Iran, Italia, Jamaica, Kuweit, Laos, Liban, Insulele Maldive, Ţările de Jos, Portugalia, Singapore, Trinidad şi Tunisia.

— Străduiţi-vă să vă găsiţi liniştea studiind această listă. Este de ajuns ca să convingeţi doar şase delegaţi, ca State Department să se tăvălească pe jos de bucurie. Asta, dacă nu-i mai punem la socoteală pe cei care ai votat „rău” anul trecut.

El îi făcu cu ochiul rânjind.

— Treceţi imediat la lucru. Voi avea grijă să vă trimit pe cineva în ajutor. Astăzi sunt patru suspendări de şedinţe şi o intervenţie a Uniunii Sovietice. Va fi prezentă toată lumea.

Cu siguranţă că sexul şi dolarii erau cele două mamele ale Naţiunilor Unite. Malko vârî lista în buzunar. Rolul de spion politic îi displăcea profund.

Era deja în picioare, gata de plecare, când Krisantem spuse scărpinându-se discret pe gât:

— Poate că ar fi bine să aflăm ce a spus fata poliţiştilor când a fost arestată.

— Care fată? întrebă Katz. Nu am arestat nici o fată.

— Cea care a încercat să-l asasineze pe Alteţa Sa, răspunse Krisantem. Negresa! A fost arestată chiar în faţa mea.

La ora asta, Krisantem era rasist, lucru destul de urât din partea lui. Cu destul talent el povesti cu lux de amănunte, arestarea Jadei de către poliţiştii de patrulă.

În următoarele zece minute, Katz sună ca un nebun la toate comisariatele de poliţie din Harlem. Mai avea puţin şi făcea infarct. Nimeni însă nu o văzuse pe Jada. El începu să-l privească bănuitor pe turc. Acesta, cu duritatea lui, ar fi putut fi capabil să o stranguleze pe Jada şi să o arunce apoi în Hudson.

— Îmi aduc aminte de numărul maşinii, făcu subit Krisantem. Este 886.

Americanul se apucă iar să dea telefoane. De astă dată, după o jumătate de oră, fu pus în legătură cu căpitanul comandant al comisariatului de pe 184th Street. Maşina cu numărul 886 plecase de acolo, dar nu se raportase nimic referitor la arestarea unei anume Jada.

— Ar fi bine să mergem direct acolo, sugeră Malko. Am impresia că există un mister de dezlegat.

Katz era de aceeaşi părere.

*

* *

În faţa comisariatului se aflau vreo şase maşini de poliţie, aşezate pe două rânduri. Aici era cartierul cel mai dur din tot Harlemul. Când Malko şi Krisantem îşi făcură apariţia, doi poliţişti tocmai sortau pe o masă imensă un uriaş stoc de arme albe care te făceau să-ţi îngheţe sângele în vine. Era recolta dintr-o singură seară.

Doi negri erau puşi în lanţuri, cu faţa la perete. Omorâseră în bătaie o pereche de bătrânei într-un ascensor, cu două ore mai devreme. Tipii păreau indiferenţi la totul. Căpitanul îşi conduse vizitatorii într-un birou murdar. Malko îi explică motivul vizitei sale. Al Katz îi telefonase ca să-l lămurească. Căpitanul ceru să i se aducă registrul cu rapoartele poliţiştilor. Nu exista nimic privitor la Jada. În ajun, nu fusese arestată nici o fată.

— Aş putea să ştiu care au fost poliţiştii care au fost aseară pe maşina cu numărul 886? întrebă Malko.

— Sergentul este liber, dar putem să-l găsim cu uşurinţă pe celălalt, zise căpitanul.

El apăsă pe butonul interfonului.

— Benson.

Peste câteva secunde, se deschise uşa şi îşi făcu apariţia un poliţist de culoare, cu chipul obosit şi ochii bulbucaţi. Căpitanul îi explică despre ce este vorba. Brusc, Malko remarcă tulburarea poliţistului. Dar nu fu nevoit să insiste. Singur, acesta clătină din cap şi spuse:

— Ei bine, cred că am făcut-o de oaie de astă dată!

El le povesti episodul arestării şi eliberării Jadei, datorită insistenţelor sale pe lângă tovarăşul său. Căpitanul era uluit.

Din nefericire, nu mai era nimic de făcut. Benson, ruşinat, stătea cu capul în pământ.

— De ce este acuzată biata fată? întrebă el cuprins de milă.

— O! Mai nimic. Este amestecată dar în două omucideri şi într-un complot politic, făcu Malko.

Deodată, îi veni o idee.

— Există cineva care să cunoască bine de tot Harlemul şi care să mă ajute să o găsesc?

Benson ridică privirea.

— Cred că ştiu pe cineva, *sir.* Este o fată formidabilă pe aici. O cheamă Jeanie. Cunoaşte pe toată lumea. Dacă domnul căpitan este de acord.

Căpitanul ar fi fost de acord cu orice, numai ca să-şi spele ruşinea. El îl lăsă pe Malko în grija lui Benson. Acesta îl conduse într-un birou minuscul de la primul etaj, bătu şi intră.

Malko fu foarte plăcut surprins.

Jeanie era o negresă îmbrăcată în uniformă, era extrem de drăguţă, cu părul tuns scurt şi un aer amabil. După ce făcu prezentările,

Benson îi spuse despre ce este vorba. Malko îl întrerupse:

— Suntem aproape siguri că această fată face parte din gruparea Panterelor Negre.

Tânăra negresă se ridică de la masă fluierând. Avea un corp perfect, destul de puţin pus în valoare de uniformă.

— Eu sunt asistentă socială, îi explică ea. Cunosc foarte multă lume şi sunt iubită. Pot pătrunde singură cu uşurinţă în locuri în care băieţii de pe aici ar fi întâmpinaţi cu cocteiluri Molotov. Partea proastă este că lumea se teme de Panterele Negre şi nu vorbeşte despre ei. Singurii care ne-ar putea ajuta sunt *junkies,* adică drogaţii. Toţi sunt mici furnizori de droguri. Ei ştiu totul, căci fac trafic cu Panterele şi cunosc ascunzătorile lor. Dar ar trebui să punem mâna pe unul şi să-l facem să vorbească. Iar lucrul ăsta nu este uşor.

Lucrurile nu păreau prea încurajatoare. Malko începea să vadă de ce FBI-ul bătea pasul pe loc.

— Noi cunoaştem adresa Jadei, zise el. Nu aţi putea da o raită împreună cu noi până acolo? Poate reuşiţi să aflaţi ceva.

Pe chipul lui Jeanie apăru un surâs blazat.

— Cum doriţi, dar şansa este de unu la o mie. Să mergem.

*

* *

Doi puşti în zdrenţe se jucau la intrarea clădirii de pe 96th Street, unde locuia Jada. Cadillacul roşu se afla tot acolo, iar doi agenţi ai FBI stăteau ascunşi într-un Ford cenuşiu, la fel de discret ca o muscă într-un pahar cu lapte.

Jeanie îi spuse lui Malko:

— Aşteptaţi-mă afară. Dacă vă vede lumea, nu vom mai afla nimic. Sunteţi alb.

Malko o văzu dispărând în clădire. Krisantem se întrebă dacă cineva l-a eliberat pe paznicul de noapte.

Aproape imediat după ce Jeanie dispăru înăuntru, un soi de fantomă neagră se furişă pe lângă maşină, cu o privire duşmănoasă. Era un negru scheletic, cu chipul jigărit şi neras şi cu craniul atins de peladă. Privindu-l, Krisantem simţi cum îl apucă mâncărimile şi începu să se scarpine.

Jeanie apăru după vreo douăzeci de minute. Când se urcă din nou în maşină, respiră adânc.

— Doamne, ce viaţă duc oamenii ăştia! Sus, am dat peste o femeie care stă într-o singură cameră împreună cu şase copii. Biata de ea nu poate să se ducă nici la toaletă de frică să nu fie prădată sau atacată.

— Dar fata noastră?

— Nimeni nu ştie nimic despre ea. Locuieşte aici de puţin timp. (Ea reflectă un pic.) Nu mai văd decât o singură persoană care ar putea să vă ajute: Julius West. Dacă îl lipsim de droguri o vreme, va spune cu

siguranţă tot ce ştie. El este permanent în legătură cu Panterele Negre şi cu tipii de teapa acestora.

— Şi cum putem să dăm de el?

Jeanie izbucni în râs.

— Asta nu-i treaba mea! Trebuie să luaţi legătura cu băieţii de la Biroul de narcotice din Downtown. După aceea, poate că vă mai pot ajuta şi eu. Mă puteţi găsi la comisariat..

— Daţi-mi un număr de telefon, o rugă Malko. Poate voi avea nevoie de dumneavoastră la miezul nopţii.

Ea îi dădu o adresă şi un număr de telefon, dar preciză:

— Să spuneţi cine sunteţi, căci locuiesc cu un sticlete negru, gelos ca un tigru. Nu-i agreează pe albii care îmi dau târcoale.

Ea îl rugă pe Malko să o lase acolo. Mai avea de văzut pe cineva. La întoarcere, avea să cheme o maşină a poliţiei. Malko o privi îndepărtându-se. Era aproape la fel de atrăgătoare ca şi Jada.

Pe drum, Malko se opri ca să-l sune pe Al Katz şi să-i dea vestea cea bună. De astă dată, chiar nu mai avea nici cel mai mic indiciu. Se afla în cel mai absolut neant.

*

* *

Colonelul Tanaka îşi lua micul dejun la cafeneaua delegaţilor, citind ziarele dimineţii. Nu se pomenea încă nimic despre tentativa de asasinat, dar japonezul era deja la curent cu totul. Jada, care îşi revenise complet, îi povestise totul lui Lester.

Japonezul era mai puţin furios din cauza acestui eşec decât din cauza erorilor precedente. Ştia de ce sunt capabili chinezii şi era inevitabil ca Jada să vorbească în stare de hipnoză. Catastrofa nu era chiar atât de mare, întrucât FBI-ul nu putuse să meargă mai departe. Acum, colonelul era la curent cu faptul că pe urmele sale erau atât CIA, cât şi FBI. Avea un sentiment de excitaţie, dar şi de certitudine că nu aveau nici o dovadă împotriva lui.

Desigur, îşi făcea şi puţină autocritică. Fusese o mare greşeală când dorise să se descotorosească de aşa-zisul şantajist, cu orice preţ. Dar cu acest prilej, îi forţase pe oamenii FBI-ului să se dea de gol.

Acum că situaţia era corect analizată, el se simţea mai bine. Lester primise ordin să nu mai facă nici o mişcare în afară de acţiunea directă ce privea executarea planului. Nu va mai face nici o tentativă de a scăpa de bărbatul blond care lucra pentru FBI sau CIA. Ştia că nu are nici o pistă o dată ce Jada fusese scoasă din circuit.

Colonelul Tanaka îşi promise să-şi ofere în sfârşit o masă japoneză copioasă, pe care să o treacă pe nota colectivă de cheltuieli. Mai avea doar câteva zile şi apoi scăpa de toate grijile.

*

* *

Malko asculta răbdător pe delegatul Insulelor Maldive, care vorbea despre problemele puse de piraţi în ţinuturile binecuvântate de Dumnezeu ale ţării sale.

El se uită la ceas: era ora douăsprezece şi jumătate p.m., iar barul gemea de numărul mare al delegaţilor care discutau în toate limbile pământului ca într-un veritabil Turn Babel.

Deodată, îşi auzi numele rostit în difuzoare. El îl părăsi pe delegatul Maldivelor, care părea profund impresionat de popularitatea sa.

Pe el nu îl chemase nimeni, niciodată. Cauza era clară: trei pătrimi din numărul delegaţilor nici nu auziseră vreodată de ţara sa. Mereu era nevoit să precizeze că Maldive nu erau o marcă de conservă de sardele, ci o naţiune independentă şi aproape indivizibilă.

Telefonista malaieziană zâmbi cam tendenţios.

— *O young lady* doreşte să vă vadă. Vă aşteaptă la intrarea în bar.

Malko îşi făcu loc prin mulţime şi se pomeni nas în nas cu o creatură ce părea ieşită direct din paginile revistei *Play-Boy.* Avea un metru şaptezeci şi cinci înălţime, păr lung, decolorat în genul lui Jean Harlow, ochi albaştri inocenţi, corp perfect, aproape în totalitate dezgolit de o rochie galbenă ultrascurtă. Vocea ei era catifelată. Parcă era o *call-girl* pentru uzul miliardarilor. Ea îşi descoperi două şiruri de dinţi capabili să ronţăie bancnotele de mii de dolari într-o clipită.

— Mă numesc Gail. „Jetset” m-a trimis să vă contactez urgent, din partea lui Al Katz.

Malko abia reuşi să-şi înghită saliva. Nu putea să spună că CIA nu făcea orice pentru apropierea dintre oameni. Al Katz nu-şi pierdea deloc timpul ca să intre în contraofensivă.

— Ei bine, Gail, făcu el. Ce-ar fi să luăm un pahar împreună? Sunt împreună cu un gentleman din Insulele Maldive.

— Ce minunat, spuse Gail cu o profundă convingere în glas.

Când o văzu pe Gail, delegatul abia se stăpâni să nu se caţere pe draperii. Ea se aşeză cu graţie, iar rochia i se ridică lăsând să se vadă jumătate din pântece.

Apoi îi întinse o mână diplomatului.

— Sunt nespus de fericită să vă cunosc. Ador Africa.

Delegatul Maldivelor rămase mut, hipnotizat de coapsele interminabile.

Gail îi fixa de parcă ar fi avut în faţă un amestec între Rockefeller, Tarzan şi Gregory Peck. Nici nu clipea. Tipul simţi că redevine primitiv şi se întrebă dacă paznicii de la ONU s-ar fi opus în cazul în care el ar fi luat fata în spate ca s-o ducă la cel mai apropiat hotel. Malko profită de ocazie.

— Am de gând să organizez o mică petrecere la sfârşit de săptămână, făcu el. Doriţi să fiţi împreună cu noi?

— O! Da! spuse şi Gail. Ce mult mi-ar plăcea să veniţi.

Ea izbucni într-un râs aproape isteric. Promitea micuţa. Cu încă o duzină de fetiţe asemenea ei, ai fi putut să speri într-o majoritate demnă să facă gelos chiar şi Sovietul Suprem. Ceva în genul 99,99 la sută. Sigur că asta ar fi costat destul de scump, dar era mai bine ca banii ce aparţineau lui Peace Corps să servească şi la altceva decât la construirea de latrine în ţările subdezvoltate. Malko se aplecă la Urechea lui Gail.

— Veţi veni singură?

— Nu, dacă vreţi, pot invita două prietene cărora le pot telefona, zise ea cu vocea de catifea. Claudia şi Cathy. Vor fi încântate să poată veni. Şi ele lucrează pentru „Jetset”.

Malko nu şi-ar fi imaginat niciodată că profesia de agent de lux îl va face să organizeze orgii plătite de CIA. Ar fi fost de dorit ca Alexandra să nu afle niciodată de ele. Ar fi fost capabilă să-i zboare creierii cu o puşcă de vânătoare. De când i se dăruise, era convinsă că el îi aparţine cu trup şi suflet.

Organizarea unei petreceri nu era prea dificilă. Era suficient să o abandoneze pe Gail în bar, iar apoi să sorteze peştele din năvod.

Capitolul XI

O venă groasă se zbătea pe tâmpla ambasadorului extraordinar şi plenipotenţiar. El scotea mici gemete de plăcere şi de frustrare, în timp ce mâinile sale lungi şi negre frământau sânii fabuloşi ai fetei aşezate pe genunchii lui. Ochii aproape că îi ieşiseră din cap. Apoi se ridică brusc în picioare şi începu să-şi smulgă hainele de pe el, ca şi cum ar fi fost otrăvite. Nu mai avu răbdare să-şi scoată de tot pantalonul de la smoching, pe care îl lăsă să cadă în vine. Îi săriseră şi nasturii de la cămaşă. Apucă fata de braţe şi o ridică în picioare. Diferenţa de statură dintre ei era atât de mare, că pântecele lui era în dreptul bluzei ei.

Uriaşul diplomat abandonă sânii partenerei, pe care o apucă de şolduri cu amândouă mâinile, pe sub fusta din piele de căprioară. Când îşi dădu seama că fata nu are nimic pe dedesubt, el scoase un răcnet. Era ca un vechi strigăt de luptă. Se lăsă pe spate între perne, ridică fata deasupra lui, desfăcând-o în două şi penetrând-o cu atâta brutalitate, încât aceasta scoase un ţipăt de durere. Apoi începu să-i scuture trupul pe care îl ţinea de talie, cu o furie imensă, până la climax. El se lăsă pe o coastă, antrenând-o cu el şi pe fată, din cate încă nu se retrăsese.

*

* *

Chris Jones îşi umezi buzele uscate, ţinându-şi respiraţia şi îşi spuse că CIA va avea parte de o şedinţă afurisită. Se simţea foarte ciudat. Acest negru uriaş, pe care îl întâlnise adesea pe culoarele ONU, cu o alură severă şi plină de măsură, făcea dragoste acum, oferind un spectacol de o violenţă primitivă şi egoistă care îl tulbura puternic. Şi totul se petrecea la numai câţiva metri distanţă de el. Putea să le audă gemetele şi chiar şi foşnetul hainelor.

Degeaba îşi tot spunea că îndeplineşte o sarcină de serviciu, căci nu era deloc împăcat cu ceea ce face. Educaţia puritană pe care o primise în Middle West nu îl pregătise pentru aşa ceva. Dacă soţia lui ar afla că a asistat la un asemenea spectacol, chiar şi *on duty*, l-ar azvârli pe uşă afară, pur şi simplu.

El îşi înăbuşi o exclamaţie de dezgust când văzu ce se întâmplă în colţul cel mai îndepărtat al camerei. Unul dintre diplomaţii de culoare, aşezat pe o canapea, mângâia distrat părul cârlionţat al unui băiat negru, aşezat la picioarele lui şi ocupat să-i administreze o plăcere mai specială. Băiatul nu avea mai mult de şaisprezece ani. CIA îl folosea câteodată pe Ralph Mills pentru acest gen de serviciu. Nimic nu îl dezgusta. Când avea şapte ani, fusese violat pe un acoperiş din Harlem de doi homosexuali. De la vârsta de doisprezece ani, obişnuia

să racoleze bărbaţii de pe 42nd Street, oferindu-şi serviciile pentru sume cuprinse între unul şi cinci dolari.

CIA plătea cu mult mai bine şi intervenea cu discreţie atunci când Ralph dădea de bucluc cu vreun client, muşcat până la sânge. Asta era micul său păcat.

Pe Chris îl cuprinsese somnul în faţa celor şase ecrane de televiziune cu circuit închis, când totul se declanşă fără nici un preambul. Până atunci, nu fusese nimic cu adevărat excitant. El se afla în apartamentul alăturat celui ocupat de Malko. Amândouă erau proprietatea CIA. Avea obligaţia să urmărească totul în calitate de observator, în cazul în care s-ar fi produs un eveniment neprevăzut, care să necesite o intervenţie din afară. Tot ce se petrecea de cealaltă parte a zidului, era filmat, înregistrat şi televizat pe un circuit închis.

Malko selecţionase şapte şefi de delegaţii, dintre cei care puteau fi mai uşor „sensibilizaţi”. Fuseseră aleşi în funcţie de importanţa ţării lor, situaţia familială, situaţia financiară şi de absenţa convingerilor politice.

Erau acolo doar patru fete: Gail, Cathy, Claudia şi Lo-ning. Cathy era încă şi mai înaltă, mai blondă şi mai sexy decât Gail. Era genul de fată capabilă să înnebunească un bărbat chiar şi fără să deschidă gura. Claudia era un pic mai mică, cu părul buclat şi avea bustul şi fesele foarte marcate. Lo-ning era îmbrăcată cu o tunică neagră, brodată. La început, toţi stăteau aşezaţi pe perne, pe o canapea uriaşă, cu faţa la televizor. Din când în când, Chris vedea silueta înaltă a lui Krisantem care aducea un platou, într-un fel foarte stilat.

Chris căscă de plictiseală.

La urma urmelor, toate aceste orgii nu erau decât o porcărie curată. Ai fi crezut că te afli în Middle West.

La un moment dat, Gail se sculă şi îl luă de mână pe un diplomat de culoare. Ea avea o tunică bej, foarte bine strânsă pe corp şi extrem de scurtă. Îl conduse pe bărbat până aproape de perete unde se afla un spaţiu mic rezervat dansului.

— Măi, fir-ar să fie!

Chris exclamase fără să vrea. Calmă, Gail începuse să-şi desfacă fermoarul tunicii, lăsând-o să cadă la picioare. Radioasă şi complet goală, ea îl înlănţui pe diplomat într-un slow plin de pasiune.

Chris se trezi de-a binelea. La rândul ei, Cathy invitase şi ea un diplomat, numai că ea se prezentase de la începui cum o făcuse maică-sa. Imediat, începu să-l dezbrace, descălţându-l mai întâi. Când îl lăsă doar în nişte chiloţi cu floricele, Chris fu cuprins de un râs nervos. Totul i se părea aproape ireal, din cauza televiziunii.

Apoi nu mai avu chef de râs. Gail nu mai dansa. Ea alunecase încetişor la picioarele diplomatului. În genunchi pe duşumea, începu să-i aplice o felaţie perfect calculată pentru a-l aduce la limitele

isteriei. Chris văzu cum acesta îşi rotea ochii în orbite, în timp ce apăsa capul fetei cu amândouă mâinile încleştate în părul blond.

Brusc, ea se ridică, îndepărtându-se puţin de el şi lăsându-l într-o stare care l-ar fi făcut gelos şi pe un armăsar. Apoi, cu un zâmbet batjocoritor, începu să danseze în jurul lui.

Reacţia nu întârzie să apară. Diplomatul negru se aruncă asupra ei, trântind-o pe perne. Ea se desfăcu docilă sub el, în timp ce bărbatul se chinuia furios să-şi desfacă centura pantalonului. Gail se mişcă puţin încercând să scape de sub el, rotindu-se cu patruzeci şi cinci de grade. Bărbatul o urmă cu un muget de supărare. Nu ştia că Gail se aranjase pentru a fi prinsă mai bine de camera de luat vederi. Era vorba de prim-planuri.

Îl încolăci cu picioarele ei lungi, strângându-l ca într-un cleşte. Negrul era atât de excitat, încât ai fi putut monta patru camere în jurul lui fără ca el să le observe.

Chris îşi dădu seama că respiră la fel de precipitat ca bărbatul ce era gata să o posede pe Gail şi acest lucru îl făcu să se înroşească de ruşine.

Din nefericire, chinurile sale abia începeau.

Cathy avea de, lucru cu al doilea diplomat, pe care îl dezbrăcase deja. Mişcându-se în ritmul muzicii, ea îl mângâia, privindu-l drept în ochi şi şoptindu-i cuvinte de o obscenitate înfiorătoare, într-o discrepanţă totală cu chipul ei de înger.

Bărbatul gâfâia, încercând să o prindă, dar ea îl ţinea mult mai bine. Chris Jones trebui să-şi şteargă fruntea udă de transpiraţie. Aproape că nu mai îndrăznea să se uite la ce se întâmplă pe pernele din fundul încăperii. Asta îi aminti de ziua în care îl surprinsese pe Malko cu o femeie la Istanbul. El încercase atunci acelaşi amestec de excitaţie şi ruşine. Era clar că meseria de agent secret avea şi laturi destul de stranii. După ce analiză avantajele şi dezavantajele ei, Chris se apropie de al şaselea televizor şi îl deschise.

Ca să-l vadă pe uriaşul ambasador care tocmai dădea ultimul asalt.

*

* *

— Rămâneţi cu mine, îi şopti Lo-ning lui Malko.

Imediat ce o văzuse pe Gail că se dezbracă, ea se lipise de el şi îl sărutase. De la începutul seratei, reprezentantul microscopicului stat african o mâncase din ochi. Din fericire, Claudia îl luase pentru moment în mână, de o manieră ce îl făcu să o uite pe Lo-ning.

Chinezoaica fu cea care insistase să participe la această serată puţin mai specială. Malko era convins că nu făcuse asta nu numai din motive strict profesionale.

Lo-ning îl mângâia uşor. El observă că îşi desfăcuse fermoarul tunicii. Îl sărută, iar el îi răspunse la sărutare. În fond, era bucuros că

este şi ea acolo. Era singura care nu venise pentru bani.

La rândul lui, Malko îşi dădu jos chimonoul. Lo-ning se strecură sub el, ca o mică sălbăticiune parfumată, presărându-i trupul cu sărutări de pasăre. Ea era cea care îl ghida. Era caldă şi mătăsoasă. Stătea aproape nemişcată, strângându-l cu putere în braţe. El avu impresia că îl aspira cu forţa unei pompe de depresie. Timp de câteva minute, el pierdu noţiunea timpului. Când îşi reveni, în jurul lui, toată lumea făcea dragoste într-un concert de gemete, ţipete şi zgomote ciudate. Deodată, blonda Cathy cu chip de madonă începu să ţipe. Urletele ei răguşite, întretăiate de cuvinte de neînţeles, îţi spărgeau practic urechile.

Fără să vrea, Malko o privi.

Colosul negru cu grad de ambasador, o abandonase pe Claudia pentru Gail. Cei doi se mişcau în ritmul unui piston, cu trupurile lucind de sudoare. Gail, cu gura întredeschisă, gemea la fiecare asalt, cu ochii daţi peste cap şi tremurând din toate încheieturile.

Mişcările negrului îşi accelerară ritmul. Acum Gail scotea un ţipăt continuu, iar părul îi acoperea în întregime chipul.

În cele din urmă, cei doi căzură epuizaţi. Gail rămase cu ochii închişi, respirând cu greutate. Ambasadorul se ridică să bea ceva, pentru că Krisantem stătea închis în bucătărie, înspăimântat de cele văzute. Dacă ar fi putut şi-ar fi astupat urechile. Putea să fie puritan chiar dacă era un ucigaş.

Timp de mai multe minute, nu se mai întâmplă nimic. Lo-ning era strâns lipită de Malko, ţinându-l strâns sub trupul ei.

Brusc, Gail se apropie de Cathy în mijlocul pistei de dans, plin acum cu perne împrăştiate pe jos. O luă de mână şi o atrase către ea. Cathy, care stătea jos, o respinse uşor, Gail încruntă sprâncenele.

— Nu mă mai iubeşti?

Cathy zâmbi şi-i mângâie obrazul cu degetele ei lungi.

— Da, te iubesc, spuse ea cu tandreţe. Dar acum sunt obosită.

Capetele lor blonde se apropiară. Limba lui Gail pătrunse în gura lui Cathy, iar mâinile ei începură să-i frământe sânii şi să le ciupească sfârcurile brune. Gail închise ochii, iar Malko îşi întoarse privirea. Acum era spectacolul adevărat, tuşeul final al filmului. Diplomaţii aşezaţi în cerc priveau ca fascinaţi. Fără să bage în seamă camera de luat vederi aflată chiar în faţa lor.

Gail se apropie de prietena ei şi începu să o sărute cu delicateţe. Îi exploră faţa cu limba, cu o extraordinară senzualitate.

Cathy începu să reacţioneze.

Brusc, ea o strânse pe partenera sa în braţe şi o sărută cu pasiune. Trupul ei plin contrasta minunat cu cel al partenerei, care era cu mult mai fin.

Cu blândeţe, Gail o atrase pe Cathy jos, pe perne. Malko nu vedea

decât spatele lui Cathy şi mâinile lui Gail care o mângâiau. Gail îi muşcă buzele, iar Cathy ţipă de durere. Cele două blonde făceau complet abstracţie de cei din jurul lor. Cu toate acestea, Malko simţi că îngheaţă de oroare cu gândul la mizeriile pe care trebuia să le suporte de dragul politicii.

Acum, Cathy stătea în genunchi. Gail o sărută, ţinând-o cu amândouă mâinile de păr. Gura ei începu să coboare, sărutând mai întâi sânii şi întârziind pe sfârcuri. Cathy gâfâia cu capul răsturnat pe spate. Partenera ei cobora în mod inexorabil. Cathy se lăsă pe spate, făcând podul. Gail îi desfăcu picioarele şi îşi vârî capul în pântecele ei.

Cathy urlă.

O tăcere totală domnea în încăpere. Nu se mai auzeau decât gemetele celor două lesbiene. Ele se mai răsuciră un timp pe perne, apoi se opriră ca să se odihnească, una lângă cealaltă.

Ca şi cum această demonstraţie i-ar fi inhibat, invitaţii începură să-şi ceară scuze unii altora. Ai fi crezut că eşti în vestiarul unui club sportiv. Toţi începură să se îmbrace cu un calm imperturbabil. Malko îşi puse iar chimonoul. Abia aştepta ca să se termine totul. Niciodată nu va mai accepta să facă astfel de servicii pentru CIA. Era mult prea degradant.

Unul câte unul, ambasadorii se retraseră, după ce, politicoşi, sărutară mâinile femeilor de care tocmai abuzaseră.

Ce bună seară pentru CIA! Trebuiau să existe trei sau patru mii de metri de film înregistrat de diferitele camere. Cele trei fetiţe de la agenţia „Jetset” se îmbrăcau la rândul lor. Ele îl sărutară pe Malko pe obraz şi se făcură nevăzute. Lo-ning se apropie de el şi-i şopti la ureche:

— Eu pot să mai rămân?

Fericit de această propunere, Malko avu grijă să o ducă în camera lui, la adăpost de camerele de luat vederi montate de CIA.

Chris Jones ieşi din celălalt apartament ca şi cum ar fi fost fugărit de diavol, nu înainte să închidă aparatura. În holul imobilului, se privi lung în oglindă, convins că infamiile la care asistase îi marcaseră chipul cu un stigmat de neşters.

Capitolul XII

Ambasadorul se aplecă peste masă către colonelul Tanaka, vorbindu-i foarte încet:

— Dragul meu, dacă aţi fi văzut-o pe blonda aceea. Vreau să spun, pe blondele acelea… A fost o seară de neuitat, absolut regală.

Încă îi mai lăsa gura apă. Era clar că blonde în genul lui Gail nu prea avea de unde să găsească în Congo… Japonezul îl asculta distrat. Îl invitase pe diplomat la restaurantul delegaţilor, în locul sacrosant al ONU, unde putea fi văzut uneori chiar şi secretarul general în persoană. Bărbatul din faţa lui făcea parte din planul său. El ignora rostul prezenţei lui Tanaka aici. De altfel, acesta avea de gând să-l abordeze abia peste douăzeci şi patru de ore.

Negrul murmură deodată:

— Uitaţi-o şi pe gazda noastră.

Când Malko trecu pe lângă masa lor, el îi adresă un zâmbet de canibal. Era expresia totală a satisfacţiei carnale. Colonelul Tanaka rămase mut de surpriză. Bărbatul care le pricinuise atâtea neplăceri şi care lucra pentru FBI, era şi el blond. Iar ochii… Jada îi vorbise despre ochii lui aurii.

Japonezului îi rămase mâncarea în gât. Nu putea să-şi ia privirea de la masa la care se aşezase blondul, împreună cu încă patru persoane.

— Mai povestiţi-mi despre petrecerea aceea, îl îndemnă el pe tovarăşul său.

Ambasadorul nu se lăsă mult rugat. Cu cât povestea mai mult, cu atât colonelul Tanaka simţea că îngheaţă. Îşi subestimase mult adversarii. Nu era posibilă nici o coincidenţă. Bărbatul care organizase această petrecere şi cel ce o contactase pe Jada erau una şi aceeaşi persoană. Sub acoperirea unui post la ONU, lucra un agent federal. Colonelul Tanaka se gândi că putea prea bine să fie un agent CIA. Prea folosea metodele tipice ale acesteia. Avea să se întâlnească cu el pe propriul său teren. Aruncă o privire plină de dispreţ interlocutorului său, încă îmbătat de experienţa trăită în ajun. Risca să-şi plătească greu slăbiciunea. Era un truc folosit de când exista lumea şi pământul. Dacă nu-i păsa de nevastă, se putea teme pentru consecinţele profesionale sau sociale ale faptei sale îndepărtă farfuria: nici foame nu-i mai era.

Până la vot, mai erau doar patru zile. Dumnezeu mai ştia de ce manipulări era capabil bărbatul blond în acest interval de timp! Tanaka simţi un fior. Era la un pas de catastrofă. Simţi o străfulgerare de recunoştinţă pentru bărbatul din faţa sa.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise el. Am uitat complet că trebuie să asist la întrunirea unei comisii. Ne vedem mai târziu.

El plecă după ce semnă nota de plată, lăsându-l pe ambasador pradă reveriilor sale blonde. Colonelul Tanaka simţea nevoia să meargă să reflecteze înainte să poată lua o decizie. Răzorul cu trandafiri de pe malul lui East River i se păru locul perfect pentru a medita. Iubise întotdeauna natura. Cu cât trecea timpul, un lucru i se părea din ce în ce mai evident: adversarul său trebuia lichidat, iar asta, cât mai curând posibil. În războiul secret, oamenii nu pot fi schimbaţi între ei cu uşurinţă. Astfel, nimeni nu va putea să-i ia locul prea curând. De astă dată însă, avea să se ocupe chiar el de treaba asta. Era mult mai sigur.

*

* *

Malko era într-o stare de spirit îngrozitoare. Îi venea să-l ia pe Krisantem şi să se urce în primul avion care pleca în Austria. Al Katz îi ceruse să facă *el însuşi* presiuni asupra participanţilor la serata de pomină… Discuţia ce avusese loc între ei zguduise pereţii…

Malko regreta nespus de mult faptul că se lăsase antrenat în afaceri de acest gen. Se jurase că este pentru ultima dată. Era total împotriva eticii sale. Ar fi preferat să-l strângă de gât pe Al Katz cu propriile sale mâini decât să-i şantajeze pe nenorociţii pe care îi atrăsese în cursă. De altfel, Krisantem chiar era gata să facă acest lucru în locul său. El privi în jur la mulţimea de chipuri smolite, galbene sau albe ale delegaţilor, antrenate în lungi discuţii animate. Nenumăratele şedinţe cu comisiile şi subcomisiile reuşiseră să-i plictisească pe toţi. Nici măcar controversa privind China comunistă nu mai reuşea să-i pasioneze. Toată lumea cunoştea rezultatul dinainte, iar lungile discursuri ale membrilor blocului comunist nu reuşeau să-i înşele.

Sediul ONU era plin până la refuz. Aproape că nu mai era nici un loc liber. Nefericiţii delegaţi nu mai aveau ioc să se aşeze nici în bar, iar birourile delegaţilor erau dispersate în tot New Yorkul.

Vocea unei secretare se auzi acoperind zgomotul conversaţiilor. Malko era chemat la telefon. El se ridică resemnat. Probabil că Al Katz voia să-i ceară scuze. O telefonistă negresă, de naţionalitate nedeterminată, îl îndrumă către cabina trei. Malko intră acolo şi ridică receptorul.

— Sunteţi prinţul Malko Linge, din delegaţia austriacă?

Vocea, care vorbea engleza cu accent asiatic pronunţat, îi era total necunoscută lui Malko.

— Aş dori să vă întâlnesc la etajul unsprezece, peste un sfert de oră. În biroul 1184. Avem noutăţi.

Înainte ca Malko să întrebe cine vorbeşte, persoana închise telefonul. Malko ieşi din cabină intrigat. La etajul unsprezece era sediul chinezilor naţionalişti. Aliaţii lui Al Katz şi Lo-ning. Vocea trebuia să fie a doctorului Shu-Lo. El se uită în bar să vadă dacă Lo-ning este

prin preajmă, dar, din cauza mulţimii, era imposibil să vadă ceva. Liniştit, el se îndreptă către etajul unsprezece.

Holul, în faţa sălii Consiliului de tutelă, era plin cu lume. Delegaţii se foiau în toate părţile, sau stăteau aşezaţi pe banchetele fără spătar, sub privirile îngăduitoare ale paznicilor îmbrăcaţi în uniforme albastre. Malko se îndreptă către scara rulantă.

*

* *

La etaj era pustiu. Era pauza de prânz. Malko intră în uriaşul birou cu numărul 1183. Aici era sala caligrafilor. Fiecare masă – erau vreo douăzeci – era acoperită cu coli de hârtie, pline cu caractere îngrijit caligrafiate. Impresionantă privelişte. În fundul încăperii, o uşă dădea în altă cameră. În biroul 1184. Malko intră acolo.

Înăuntru nu era decât un singur birou pe care era aşezat un aparat straniu. Semăna cu o mică macara, dar şi cu o maşină de scris. Malko îşi aduse aminte de cele povestite de Lo-ning. Era o maşină de scris în limba chineză. Din mandarina ce conţinea treizeci de mii de caractere, fuseseră selecţionate şapte mii. Patru mii se aflau la dispoziţia operatorului, pe un stelaj imens. O foaie de hârtie trecea pe un rulou, ca într-o maşină de scris clasică. Cu ajutorul unei pensete articulate, operatorul selecţiona un caracter şi îl aplica pe coala de hârtie unde se imprima. Unii operatori reuşeau să imprime câteva sute de caractere pe oră. Era la fel de fascinant ca un joc pentru copii. Pe rulou, era o coală de hârtie albă cu câteva caractere imprimate mod neglijent, ca şi cum cineva se jucase sau se antrenase. Malko se uită pe fereastră. Micul birou dădea spre First Avenue. Cum nu mai zări alt scaun, el se aşeză pe scaunul metalic din faţa maşinii de caligrafiat.

Un telefon începu să sune pe masă. La început, Malko nu răspunse. Apoi, cum telefonul continua să sune, el ridică receptorul. La celălalt capăt al firului, se afla bărbatul necunoscut. Vocea era mai puţin misterioasă, chiar călduroasă.

— Sunt puţin în întârziere, spuse el. Vreţi să luaţi loc şi să mă aşteptaţi? (Se auzi cum râde.) Până vin, amuzaţi-vă şi scrieţi-vă numele.

El închise telefonul. Malko se aplecă deasupra maşinii. Caracterele nu erau mai mari decât câţiva milimetri. El încercă să vadă cum funcţionează maşina. Era extrem de complicată şi arhaică totodată. Total opusă ultimului tip de IBM. Îţi trebuia o memorie la fel de bună ca a unui calculator ca să cunoşti locul fiecăruia din cele patru mii de caractere etalate pe stelaj. Observă că unele aveau un semn roşu sau verde. Erau probabil cele mai des utilizate.

Brusc simţi nevoia să se distreze niţel.

*

* *

Colonelul Tanaka stătea complet nemişcat în cabina cu instalaţiile electrice de la etajul unsprezece. El profita de acest răgaz ca să execute câteva exerciţii respiratorii de yoga, perfect stăpân pe sine. Era hotărât să aplice politica riscului calculat. În timpul cât reflectase lângă tufele cu trandafiri, ajunsese la concluzia că locul cel mai potrivit pentru eliminarea adversarului său era chiar sediul ONU. Acolo se simţea în cea mai mare siguranţă, iar FBI era mai puţin prezent.

Eliminarea lui Malko reprezenta desigur un risc, dar rămânerea lui în viaţă reprezenta un risc şi mai mare. Colonelul Tanaka nu se putea lăsa înfrânt în ultima clipă, după toată munca depusă şi toţi banii investiţi. Era suficient ca trei sau patru voturi să fie manipulate de tabăra adversă, ca toată truda lui să fie în zadar.

El inspectă aparatele de control din faţa lui. Era de profesie inginer. Câteodată asta îl ajuta. Acul indicator din faţa sa avea să-i comunice momentul morţii adversarului său. Nu-i rămânea decât să îndepărteze urmele mai înainte de întoarcerea chinezilor de la masa de prânz. Capcana fusese meticulos pusă la punct. Cunoştea legăturile dintre Malko şi chinezi datorită Jadei. După ce examinase cele mai bune posibilităţi oferite de clădirea ONU, el alesese o soluţie sofisticată, dar eficace. Aceasta se baza pe principiul scaunului electric. Colonelul Tanaka conectase maşina de caligrafiat cu reţeaua prin care trecea o sarcină de două mii de volţi, cu ajutorul unui cablu volant. Maşina era legată prin alt cablu de scaunul metalic pe care se aşezase Malko. Cu o seară înainte, colonelul făcuse toate legăturile preliminare, găurind zidul cu ajutorul unei bormaşini cumpărate în timpul după-amiezii. Nimeni nu îl întrebase nimic. În clădire se lucra zi şi noapte, mai ales când angajaţii nu se aflau acolo.

Tanaka era mândru de planul său. Jucându-se cu maşina de caligrafiat, Malko avea să închidă circuitul. Totul se va termina în câteva secunde. Japonezului nu-i mai rămânea decât să scoată firele. El lichidase mai multe persoane astfel în timpul carierei sale. Nu avea nevoie decât să localizeze linia de înaltă tensiune, să dispună de puţin material şi câteva noţiuni de electricitate.

Partea delicată a operaţiunii consta în aducerea lui Malko în încăpere în momentul în care acolo nu mai era nimeni.

Convorbirea telefonică şi instalaţia finală îi luaseră lui Tanaka doar opt minute. El sunase din biroul 1183. În momentul în care Malko avea să atingă firele, acul indicator al voltmetrului trebuia să sară în partea dreaptă. Tanaka se închisese în cămăruţă unde se temea doar de apariţia inoportună a vreunui mecanic de întreţinere, deşi era puţin probabil, pentru că toată lumea se afla în pauza de masă.

Tanaka îşi termină exerciţiul de respiraţie, când acul oscilă brusc, spre dreapta. Acul oscilă nebun câteva secunde, apoi reveni către

stânga. Bărbatul stabilise contactul, luptase ca să se degajeze, apoi căzuse de pe scaun, electrocutat, iar curentul se întrerupsese.

Japonezul debranşă repede firul cu ajutorul unui cleşte izolat. Nu-i mai rămânea decât să coboare iar în restaurantul delegaţilor, unde îl aştepta unul dintre colegii săi japonezi. Nu avea nici o importanţă dacă erau descoperite firele. Oricum vor afla că a fost opera unui profesionist.

Tanaka deschise uşa, dar o închise imediat. Acesta era singurul moment de risc din toată misiunea. Nu avea ce căuta în acest loc.

— Ce anume căutaţi aici?

Vocea glacială îl făcu să tresară. O chinezoaică, cu un sandviş în mână, îl examina cu sprâncenele încruntate. Era o femeie foarte slabă, cu părul sur strâns într-un coc.

— Am încurcat uşile, făcu Tanaka cu un zâmbet prostesc.

El nu putea să ştie că doamna Tso, mâna dreaptă a doctorului Shu-lo, scurta întotdeauna timpul de masă, din cauza stomacului ei delicat. Şi nici de faptul că era bănuitoare din cauza profesiei.

— Nu puteaţi să vă înşelaţi, zise ea cu un glas uscat. Ca să deschideţi această uşă, aveaţi nevoie de o cheie specială. Cine sunteţi dumneavoastră?

O secundă, colonelul Tanaka se gândi s-o ia la goană. Dar nu, putea să dispară din ONU, existând riscul ca această femeie să-l recunoască. Reuşi să-şi recapete sângele rece. Trecuse prin situaţii cu mult mai grele.

— Habar n-am, eu am găsit uşa deschisă, zise el amabil.

Făcu un pas înainte, ca şi cum ar fi vrut să treacă, dar chinezoaica îi bară drumul cu o figură ostilă.

— Cine sunteţi, dumneavoastră? repetă ea. Acesta era singurul lucru pe care Tanaka nu putea să-l spună. Într-un moment sau altul putea să mai apară cineva, iar această vrăjitoare punea în picioare tot etajul.

— Nu înţeleg, spuse el rar, doar n-am făcut nimic rău.

— Vă aflaţi în secţiunea chineză, făcu interlocutoarea lui. Minţiţi, nu v-aţi rătăcit.

Ea îl apucă de braţ. Japonezul îi simţi degetele de oţel luându-l de braţ.

— Veţi explica totul unui gardian, făcu chinezoaica.

Colonelul reacţionă în viteza unui şarpe. Fără ca măcar să încerce să se smulgă din strânsoare, el se răsuci cu brutalitate, dezechilibrând femeia. Cei doi se aflau chiar în faţa uşii de la toaleta femeilor. El o împinse brutal şi căzură amândoi în interior.

Chinezoaica se ridică de jos prima şi deschise gura să ţipe. Tanaka îi aplică o lovitură care o azvârli în peretele din faţă, dar piciorul îi alunecă pe sandvişul ce îi căzuse femeii din mână şi el se trezi în

genunchi. Cu gura deschisă, chinezoaica îşi reveni. Ea începu să ţipe, dar nu atât de tare încât să atragă atenţia cuiva. Acum era sigură că este vorba de ceva serios. Ori era un nebun, ori ceva şi mai rău.

Ea îşi duse mâna la coc şi scoase un ac. Vârful acestuia era muiat într-un anestezic vegetal. Suficient ca să poată adormi un elefant. Ea îl ţinea în poziţie orizontală, cu pumnul lipit de piept.

Tanaka îşi dădu seama că are de face cu o profesionistă. Trebuia să scape repede de ea. În orice moment putea să apară cineva şi să dea alarma. Aplecat înainte, el făcu în pas către ea; apoi, când ajunse la un metru distanţă, se sprijini cu mâinile de pardoseală, iar picioarele sale ţâşniră la orizontală.

El o lovi pe chinezoaică în genunchi. Dezechilibrată, ea bătu aerul cu braţele şi în cădere, scăpă acul. Tanaka se năpusti şi o apucă de beregată. Femeia era dotată însă cu o forţă incredibilă. Reuşi din nou să-i scape, repezindu-se către uşă şi urlând ca o sirenă.

El o prinse de mijloc, o ridică de la pământ şi o azvârli în uşa unei cabine de W.C., care se deschise sub şoc. Tanaka o urmă şi închise uşa cu piciorul. Apucând-o de cap, începu s-o izbească cu fruntea de porţelanul cuvei. Femeia urla cât putea. Colonelul lucră repede. Capul femeii era acoperit de sângele care păta acum totul în jur. Tanaka se feri să nu se murdărească. Chinezoaica nu se mai zbătea prea tare. Atunci el o izbi din nou cu mai multă putere. Trebuia să o ucidă.

Cu o tresărire disperată, chinezoaica îl apucă de păr şi încercă să se scoale.

Tanaka o mai izbi o dată. De data asta, osul parietal stâng trosni. Chinezoaica amuţi. Era inconştientă. Tanaka continuă să o izbească cu ferocitate de porţelanul năclăit de sânge. Nu se opri decât când văzu că-i dă sângele pe nas. Ca să fie mai sigur, el ridică trupul moartei şi îi scufundă capul în apa din cuvă, ca să o înece în cazul în care mai avea o scânteie de viaţă. Apoi ieşi din cabină, trântind uşa în urma lui. Când trecu prin faţa oglinzii, se examină cu atenţie şi îşi aranjă părul. Din fericire, nu era murdar pe haine de sânge. Putea merge liniştit în restaurantul delegaţilor.

Culoarul era pustiu.

Colonelul se îndreptă către ascensoare. Nu trebui să aştepte decât foarte puţin până sosi unui. Din fericire, gol.

*

* *

Malko se aplecă peste maşina de caligrafiat. Sutele de caractere era de-a dreptul fascinante. El întinse mâna ca să apuce braţul metalic ce îi permitea să ia micile piese, dar mâneca i se prinse de o riglă care căzu pe jos.

Se aplecă să o ridice, dar văzu piciorul scaunului pe care era aşezat. Pe el era fixat un fir de metal cu o bandă adezivă.

Un clopoţel de alarmă sună în creierul său. Remarcase deja că maşina este legată de un fir electric ce venea de-a lungul peretelui, dar acest lucru nu-l mirase. Cele mai multe maşini de scris erau electrice. El se ridică şi examină firul legat la scaun. El era tras de-a lungul peretelui şi dispărea într-o găurică. Malko se aplecă şi văzu pe jos pulbere de tencuială. Gaura era proaspăt făcută. El se ridică, simţind o furnicătură neplăcută în vârful degetelor.

Cu grijă, el apropie scaunul de maşină. Apoi lăsă rigla să cadă, pentru ca să intre în contact cu amândouă deodată.

Se auzi un zgomot şi se produse o scânteie albastră. Rigla căzu pe jos. Fără voie, Malko făcuse un salt înapoi. El ridică rigla. La capetele unde atinsese metalul, era deja înnegrită.

Tocmai scăpase de la o execuţie prin electrocutare. Nu mai era cazul să-l aştepte pe acel domn.

Trase firul ataşat de scaun. Apoi chemă la telefon personalul de întreţinere şi le spuse să sosească de urgenţă. El scrise cuvântul *„Danger”* pe o foaie de hârtie pe care o puse pe fir.

Stăpânit încă de emoţie, el părăsi încăperea. Spera din tot sufletul să găsească la bar nişte votcă rusească. Încă mai simţea cum îl furnică mâinile. Doar o minune îl scăpase. Trebuia să-l avertizeze imediat pe Al Katz de cele întâmplate. Un singur lucru era sigur. Inamicul lor se afla în interiorul Naţiunilor Unite. *Mad Dogs* nu erau decât nişte simpli executanţi.

Apăsând butonul ascensorului, Malko observă că mâna dreaptă îi tremura uşor.

*

* *

Smocul de păr negru era cu grijă pus pe un strat de vată, într-o pungă de plastic. Doctorul Shu-lo îl examina atent.

— Ar trebui un microscop, zise el, dar sunt aproape sigur că acest păr aparţine unui asiatic.

Al Katz clătină din cap.

— La fel au spus şi cei de la laboratorul poliţiei.

Era ora opt seara. Cadavrul doamnei Tso se afla deja la morgă. Fusese descoperit la câteva minute după ce Malko părăsise etajul. După o oră, cei trei bărbaţi stăteau de vorbă încercând să găsească dezlegarea enigmei. Doctorul propuse:

— Sunt dispus să iau probe de păr de la toţi membrii delegaţiei mele şi de la secţia de traduceri, pentru ca să le compar cu acesta.

Al Katz fu de acord. Nu ar fi fost pentru prima oară că roşii se strecurau în serviciile de informaţii din Formosa.

— Acest păr ne indică cu claritate personalitatea adversarului nostru, zise el. Este vorba de un asiatic care lucrează în cadrul ONU. Cunoaşte bine obiceiurile angajaţilor.

— Cred că este un om crud, adăugă doctorul.

În gura lui, aceste vorbe aveau o anume savoare…

Al Katz lăsă capul în jos, impresionat de fotografiile ce-i fuseseră arătate. Toaletele erau condamnate. Nici un angajat de pe acel etaj nu mai voia să pună piciorul acolo. Colonelul MacCarthy, responsabil cu securitatea în cadrul ONU, era total copleşit. Oficial, crima era pusă pe seama unui sadic. În plus, locul era în permanenţă vizitat de mii de turişti. Oricând se putea strecura unul fără să fie observat de ghizi.

Secţiunea chineză nu socoti necesar să-l pună la curent pe colonelul MacCarthy cu capcana pregătită pentru Malko. Preferau să-şi spele rufele murdare în familie.

— Ne mai rămân doar trei zile, spuse Al Katz. Să sperăm că omul nostru va mai face o greşeală.

Malko dorea şi el acelaşi lucru, dar cu condiţia ca el să fie mai puţin implicat.

Capitolul XIII

Gail privea către East River printr-unul din imensii pereţi de sticlă ai barului delegaţilor. Lumina trecea prin ţesătura fină a rochiei, desenând cu claritate contururile trupului ei. Suficient cât să-i înnebunească pe bieţii diplomaţi. De astă dată, Gail era direct subordonată lui Al Katz. Malko declarase cu hotărâre că nu vrea să se mai amestece în nici un fel de „contraatac".

Era în dimineaţa zilei de 27 septembrie şi mai rămăseseră doar două zile până la vot. Nervozitatea înalţilor funcţionari de la State Department atinsese un nivel fără precedent.

Acest vot urma să fie asemenea unei adevărate partide de ruletă, deoarece jocurile erau trucate de ambele laturi. Un singur vot ar fi putut hotărî soarta Chinei comuniste.

Malko bătea pasul pe loc. Se întorsese la *Nirvana,* dar nu reuşise să o mai găsească pe Jada. Aceasta dispăruse fără urmă. Nici din partea Naţiunilor Unite, nu avea vreun indiciu. Cercetările doctorului Shu-Lo nu dăduseră nici un rezultat. Un lucru era clar: ucigaşul nu făcea parte din delegaţia chineză. Lo-ning continua să fie ghid şi, ori de câte ori putea, venea să petreacă puţin timp cu Malko. Krisantem descoperise o comunitate turcă unde îşi petrecea o bună parte de timp. Chris Jones, care nu avea nimic altceva de făcut, profita de barul delegaţilor. Faptul că putea să bea J&B cu cincizeci de cenţi paharul, făcea ca acest loc să fie extrem de atrăgător. Pentru moment, el tocmai o contempla pe Gail cu gânduri ce nu puteau fi mărturisite.

— Ia te uită, făcu el deodată. Un pederast.

Malko ridică privirea. Un negru stătea cu spatele la fată. El o privise chiorâş pe Gail, când aceasta se apropiase de el, după care, se adâncise iar în gânduri. Tipul nu participase la „orgia" lui Malko. De altfel, acesta nici nu-l cunoştea.

Prăvălit într-un fotoliu, părea indiferent la tot, aflat pradă unei puternice frământări interioare. Când îşi dădu seama că Malko îl priveşte, el se ridică brusc şi, cu un aer speriat, se îndreptă către cafeneaua din fundul barului.

Ciudat. Malko era contrariat. Tipul părea măcinat de ceva. O durere de dinţi sau vreo dezamăgire sentimentală. Negrul părea extrem de nervos. El se întoarse de la cafenea şi intră într-o cabină să dea un telefon. Malko se apropie de o telefonistă şi o întrebă cine este tipul.

— Este Excelenţa Sa David Mugali, răspunse ea. Un bărbat încântător.

Era deci un delegat cu drept de vot. Acesta ieşi din cabină în momentul în care se anunţa reluarea şedinţei Adunării generale, pentru o intervenţie a Yemenului de Sud.

Sala se goli repede. Excelenţa Sa Mugali nu părea dispus să participe la şedinţă. El mai rămase câteva momente în faţa standului cu ziare, apoi se aşeză, cu un aer copleşit.

Malko avu o inspiraţie subită şi îi spuse încet lui Chris:

— Am de lucru pentru dumneavoastră. Vreau să-l urmăriţi pe acest respectabil domn oriunde se duce. Vreau să ştiu cu cine se întâlneşte şi ce face. Are un aer cu mult prea trist ca să fie un om cinstit.

Gorila nu putea să-şi creadă urechilor.

— Dacă de fiecare dată când un negrotei are un aer trist, ne apucăm să-l urmărim, nu mai terminăm niciodată. Probabil că amicii lui din Africa tocmai i-au înfulecat familia.

Hotărât lucru, Chris era rasist. Malko îi întinse cheile de la Dodge. Poate că tristeţea ambasadorului nu avea nici o legătură cu problema lui, dar nu se ştia niciodată. Negrul se ridică şi părăsi barul. Reticent, dar ascultător, Chris se luă după el.

*

* *

Moartea doamnei Tso nu ocupa decât pagina întâi a lui *Daily News,* un ziar aflat mereu în căutarea ştirilor senzaţionale.

Celelalte cotidiane nu-i acordaseră o atenţie prea mare. Colonelul Tanaka ştia că nu are de ce să se teamă din partea poliţiei municipale.

Cu toate astea era nespus de neliniştit. Bărbatul blond putea să pună în pericol toată operaţiunea. Şi când va şti, va fi prea târziu. Nici nu se mai putea pune problema unei alte tentative de eliminare a lui. Ca să-şi astâmpere starea de nervozitate, colonelul Tanaka participa la o comisie care se ocupa de problemele poluării nordului Oceanului Pacific şi a repercusiunilor acesteia asupra pescuitului. Din ajun, nu mai primise nici o veste de la Lester. *Mad Dogs* lansaseră faza finală a operaţiunii. Totul părea că se desfăşoară cu bine. Mai avea de răbdat încă patruzeci şi opt de ore, apoi totul se va termina.

Până în ultima clipă, colonelului Tanaka avea să stea cu sufletul la gură, chinuit de angoasă. Cu toate astea, era încântat de sălbăticia şi de sângele rece de care dăduse dovadă pentru a duce la capăt o bună parte a planului său. Merita să reuşească.

Cu o anumită nostalgie, el se gândea că acum era ultima lui şansă de a ieşi la pensie cu gradul de general, fapt care i-ar fi schimbat în mod considerabil ultimii ani de viaţă. Chiar dacă nu era un om ahtiat după lux. Dându-şi curaj, el încercă să fie atent la intervenţia delegatului din Coreea de Sud.

*

* *

Telefonul sună în camera lui Malko puţin înainte de ora zece. Era

Chris Jones.

— Negrul dumneavoastră este pe cale să plângă ca o Magdalenă într-o cafenea de pe Second Avenue, îi anunţă el. Ce credeţi, pot să-i dau batista mea? În plus, este pilit făcut cui. Merge numai pe tărie, de când îl urmăresc.

Malko ezită o clipă. Poate că nu era vorba decât de o deziluzie sentimentală. Dar poate că era bine să mai insiste.

— Voi veni şi eu, îl anunţă el pe Chris. Dacă vrea să plece, reţineţi-l sub un pretext oarecare.

El puse telefonul în furcă şi-şi puse repede hainele. Acest negru amărât, îl preocupa destul de mult.

Ambasadorul nici nu se mişcase de acolo până când îşi făcu apariţia Malko. Cu capul între mâini, el plângea de mama focului într-un separeu.

Extrem de încurcat, Chris Jones încerca să se uite în altă parte.

— Lasă-mă pe mine, zise Malko.

El se duse şi se aşeză liniştit în faţa negrului. Acesta ridică privirea, surprins. Malko îi adresă zâmbetul lui cel mai fermecător.

— E ceva care nu merge cum trebuie, Excelenţă?

Diplomatul tresări când îşi auzi titlul. El îşi suflă nasul încercând să-şi recapete demnitatea.

— Vă rog să mă lăsaţi, zise el cu o voce stinsă.

Încercă să se ridice, dar Malko îl reţinu.

— Eu vă cunosc, Excelenţă. Şi cred că aveţi un necaz foarte serios, legat de votul dumneavoastră de poimâine.

Într-adins lansase această provocare. Negrul fu scuturat de un frison ca un cal cuprins de febră. De astă dată, el se sculă şi îl privi urât pe Malko.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Lăsaţi-mă în pace!

— Cred că vă pot ajuta, spuse Malko. Dar trebuie să-mi dezvăluiţi adevărul.

Negrul se înfurie brusc. El începu să fluture un paşaport diplomatic pe sub nasul lui Malko, urlând:

— Lăsaţi-mă! Eu sunt diplomat! Chem imediat poliţia!

Imediat, un barman cu statură de colos apăru de după tejghea, umflându-şi bicepşii. Chiar la timpul potrivit, ca să cadă direct în braţele lui Chris Jones. Puţin mai lipsea ca să înghită legitimaţia „Secret Service” pe care acesta i-o arătă. Speriat, barmanul făcu calentoarsă în spatele tejghelei sale.

Malko încercă să-l calmeze pe diplomatul de culoare vorbindu-i cu voce coborâtă:

— Eu nu vă doresc, răul, dimpotrivă, spuse el.

— Lăsaţi-mă, schelălăi diplomatul, complet isterizat. Nu vreau să vorbesc cu nimeni. Nu am nici un necaz.

Chris încercă să-l conducă spre ieşirea din local. Era inutil să provoace un scandal. Când se văzură afară pe trotuar, gorila îl împinse în Dodge. Malko se urcă şi el. Maşina demară imediat.

— Unde mergem? întrebă Chris.

— La mine.

Negrul începu brusc să se zbată după ce se lăsase condus în maşină fără să opună nici cea mai mică rezistenţă.

— Unde mă duceţi? ţipă el. Vreau să cobor imediat. Este un *kidnapping!*

— Vă rog să nu vă enervaţi, zise Malko. Facem parte din Serviciul Secret şi vă conduc la mine unde voi chema un medic. Aveţi nevoie de un calmant.

Negrul se lăsă pe spate pe banchetă, murmurând cuvinte fără înţeles. Duhnea îngrozitor a băutură. Dar nu era numai asta de vină. Pielea sa era de culoarea plumbului, din cauza fricii şi picături de sudoare îi şiroiau pe faţă. Din când în când, îi clănţăneau dinţii în gură.

Krisantem avu un gest de repulsie când dădu cu ochii de negrul îmbibat în alcool, cu privirea pierdută, susţinut de Malko şi de Chris.

Ei îl aşezară într-un fotoliu, în care tipul se afundă sughiţând. Malko intră în dormitor şi-l sună pe doctorul Shu-lo. Din fericire, îl găsi imediat.

— Veniţi imediat, spuse el. S-ar putea să dăm de o pistă.

Apoi îl anunţă şi pe Al Katz. Americanul nu părea prea încântat.

— Sper că sunteţi sigur de ceea ce faceţi. Tipul se bucură de imunitate diplomatică. În cazul în care depune plângere, poate ieşi un mare scandal.

Doctorul Shu-lo sosi după zece minute. Ajutat de Krisantem, el scoase haina diplomatului, îi suflecă mâneca de la cămaşă şi îi făcu o injecţie. Ambasadorul nu reacţiona defel şi încetul cu încetul se linişti cu ochii închişi şi cu gura deschisă.

— Doarme?

— Doar pentru un sfert de oră. I-am administrat un calmant uşor.

Trupul negrului era prăbuşit în fotoliu. Shu-lo îi ridică una din pleoape. Nu observă nici o reacţie. Cu ajutorul lui Krisantem, el transportă delegatul pe divan. Chris Jones începu să-i scotocească buzunarele cu multă grijă. Nu găsi însă nimic extraordinar. Doar portofelul, paşaportul, banii şi o batistă făcută mototol.

În mod automat, Chris desfăcu batista şi o scutură. Ceva căzu pe jos. Era un săculeţ mic din plastic. Gorila îl ridică de jos, îl cercetă şi scoase un ţipăt gâtuit.

— Ia uitaţi-vă la asta!

Malko şi doctorul se apropiară. În interiorul săculeţului era o bucată de carne însângerată. Doctorul Shu-lo deschise săculeţul, luă conţinutul lui între degete, îl mirosi şi se uită la Malko.

— Este lobul unei urechi, făcu el cu o voce indiferentă, ca şi cum ar fi fost vorba de o bucată de chewing-gum.

— Ce?

— Este lobul urechii unei persoane de rasă neagră, preciză doctorul după examenul făcut. A fost tăiat cu un cuţit sau bisturiu.

— Doamne, blestemată mai este lumea asta! făcu Chris îngrozit.

Ambasadorul avea urechile întregi. Ei îl priveau îngroziţi pe bărbatul adormit. Mai ales Chris. Se gândea deja la o poveste cu antropofagi. Malko spuse:

— Am impresia că acest rest macabru are o legătură directă cu problema noastră. Trebuie să-l trezim şi să-l facem să vorbească.

Doctorul îşi căuta deja amfetamina în trusă. După vreo două minute, negrul deschise ochii.

— Mi-e sete, spuse el.

Krisantem îi dădu un pahar cu apă. Imediat, Malko îi vârî sub nas săculeţul de plastic.

— Ce este asta, Excelenţă?

Ambasadorul sări ca ars din fotoliul său. Ţipa, gemea şi vorbea fără şir, apoi se năpusti la Malko încercând să pună mâna pe macabra rămăşiţă. Chris fu nevoit să-l potolească. Până la urmă, el se aşeză în fotoliu, cu ochii furibunzi, ieşiţi din orbite.

— Chemaţi, imediat poliţia, lătră el. Voi depune plângere la secretarul general! Este o adevărată ruşine! Sunt şeful unei misiuni diplomatice.

— Vă rog insistent să vă calmaţi, zise Malko. Noi nu vă vrem decât binele. Am putea să vă ajutăm. Puteţi să ne spuneţi, cui îi aparţinea acest lob?

Negrul se făcu cenuşiu la faţă. Apoi începu să tremure din tot corpul. Privirea lui îl implora pe Malko.

— Vă rog din suflet, nu pot să vă spun nimic. Lăsaţi-mă să plec. Nu voi spune nimic.

El clătina din cap cu ochii închişi, pradă unui coşmar lăuntric. Malko îl privi, stupefiat. Pusese degetul pe rană. Avea în mână cheia problemei sale. Cu toate astea, nu putea să-i smulgă unghiile unui ambasador plenipotenţiar – fie el şi negru – ca să-l oblige să vorbească… Iar folosirea penthotalului era o chestiune destul de delicată. Vedea deja în faţa ochilor titlurile din ziare: „CIA droghează un diplomat!”.

Doctorul Shu-lo spuse încetişor:

— Cred că pot să-l fac să vorbească. Fără vreun drog şi fără să las urme. Este vorba de narcoanaliză. Problemele subiectului vor ieşi la suprafaţă, eliberându-l.

— Este vorba de tratamentul pe care i l-aţi administrat Jadei?

— Da.

— Atunci, începeţi imediat. Între timp, eu îl anunţ pe Al Katz.

Ajutat de Chris Jones, chinezul îl luă cu el pe diplomat, care, fiind pe trei sferturi inconştient, nu opuse nici o rezistenţă.

*

* *

Peste o oră şi jumătate, doctorul Shu-lo îi telefonă lui Malko.

— Aţi avut dreptate. Soţia lui a fost răpită ieri. La două ore după aceea, a primit o bucăţică din urechea ei în care era un cercel ca să nu existe nici un dubiu în legătură cu identitatea ei. Pur şi simplu, i s-a ordonat să voteze pentru intrarea Chinei comuniste în Organizaţia Naţiunilor Unite, bineînţeles fără să prevină poliţia. A fost ameninţat că în cazul în care nu se supune, soţia lui va fi omorâtă imediat. El nu ştie cine a răpit-o şi nici dacă şi alţi şefi de misiuni diplomatice sunt în aceeaşi situaţie... I s-a promis că soţia lui va fi eliberată după votare, dar că în cazul în care va vorbi vreodată, îi va fi executată întreaga familie. Mutilarea are ca scop să-l convingă de seriozitatea ameninţărilor.

Malko rămase mut de oroare. De el depindea acum viaţa mai multor fiinţe omeneşti. Cea mai mică greşeală putea să provoace o nenorocire.

— Când se va trezi îşi va aduce aminte de ceva?

— Nu.

— Atunci, să nu-i spunem nimic, în afară de faptul că i-aţi administrat un calmant. Spuneţi-i că a suferit o sincopă. Conduceţi-l la el ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuie să găsesc o soluţie. Bineînţeles, nu trebuie să spuneţi nimănui nimic, pentru că nu-i cunoaştem încă pe adversarii noştri.

Malko închise telefonul, apoi îl sună pe Al Katz, deşi era trecut de miezul nopţii.

Americanul păru adânc marcat de cele auzite. Având toate aceste date, ar fi putut cere în mod oficial anularea votului. Dar treaba risca să pună în pericol vieţile mai multor ostatici... De când fusese asasinat în Guatemala un diplomat german, guvernele păreau în mod serios afectate de problema asta. Ce prejudiciu serios ar fi suferit Statele Unite! S-ar fi dovedit că FBI nu este capabil să asigure securitatea diplomaţilor! Ca într-o republică bananieră amărâtă!

— Mi-a venit o idee în legătură cu salvarea ostaticilor, îi spuse Malko. Dar trebuie ca Biroul Narcotice să colaboreze total cu noi. Vă rog să vorbiţi cu ei ca să ia imediat legătura cu mine.

— De ce Biroul de Narcotice?

— Ar dura cam mult să vă explic acum, făcu Malko. Nu mai avem decât două zile ca să-i găsim pe acei nefericiţi, aşa că, grăbiţi-vă.

Al Katz nu mai insistă. Îl aştepta încă o noapte de nesomn. Malko era sigur că, dacă creierul complotului se afla la Naţiunile Unite,

executanţii erau oameni de culoare. Chiar şi pentru kidnapping-uri. În această direcţie trebuiau să-şi îndrepte cercetările.

Malko formă un alt număr de telefon şi aşteptă. Vocea furioasă a unui bărbat răspunse, întrebând cine este porcul care îndrăzneşte să-l deranjeze în plină noapte. Malko începu să-i explice că dorea de fapt să vorbească cu soţia lui, nu cu el.

Întâi crezu că tipul îi va închide telefonul. La celălalt capăt al firului se porni o cascadă de înjurături. Deodată se auzi un zgomot confuz şi o voce de femeie întrebă:

— Cine este la telefon?

— Sunt eu, Jeanie, zise Malko. Ne-am întâlnit azi-dimineaţă. Am nevoie de dumneavoastră.

— Chiar acum?

— Da.

După un scurt moment de tăcere, tânăra negresă spuse:

— O.K. Cobor peste douăzeci de minute.

Malko îşi puse haina şi îl preveni pe Krisantem că se va întoarce mai târziu. Ieşi şi se urcă în Dodge, absorbit de gânduri. Oare cu câţi *zombi* avea de a face în Adunarea generală? Nici nu voia să-i mai pună la socoteală pe cei care acceptaseră un cec.

Capitolul XIV

Pubela era ceva mai departe de celelalte, undeva, la începutul lui 115th Street, aproape de colţul cu Madison Avenue. Era o pubelă la fel ca toate celelalte, înşirate de-a lungul străzii, din plastic verde, cu capace care nu reuşeau să izoleze mirosul răspândit de resturile neridicate la timp. La acea oră târzie, era linişte. Doar câteva maşini şi puţini pietoni cu chipurile golite de expresie se grăbeau să se întoarcă acasă. 115th Street era unul dintre cele mai periculoase locuri din Harlem din cauza bandelor de drogaţi care erau într-o perpetuă goană după câţiva dolari.

Inspectorul de la Narcotic Office îi şopti lui Malko la ureche.

— Uitaţi-vă în dreapta, lângă verandă.

Malko trebui să caşte bine ochii, ca să vadă în întuneric, la treizeci de metri de ei pe bătrâna negresă, cocoşată, care stătea într-un soi de scaun pliant, cu un ziar pe genunchi.

Ea se afla la vreo zece metri de pubelă. Un negru tânăr era aşezat pe o bornă de incendiu, la mai puţin de trei metri de pubelă, jucându-se cu o minge veche de golf.

Inspectorul îl trase pe Malko înapoi.

— Atenţie, ăştia sunt foarte bănuitori. Au un fel de al şaselea simţ.

Jeanie, îmbrăcată în civil, cu o bluză albă şi cu o fustă neagră, adăugă:

— Nu cred să avem ghinionul ăsta. Cu siguranţă că el va veni la fel ca în fiecare seară.

Era vorba de Julius West, drogatul care cunoştea ascunzătorile Panterelor Negre, singurul om care ar fi putut să-l ajute pe Malko. Dar pentru aceasta, trebuia ca mai întâi să-l prindă cu droguri asupra lui, ca să poată să-l sperie.

Intersecţia era trucată ca un decor de film. Imobilul în care se afla Malko era ocupat de vreo zece zile de agenţii de la Narcotic Office, douăzeci şi patru ore din douăzeci şi patru. Ei încercau să descopere o nouă filieră de furnizori de droguri. Însă în acea seară, la cererea lui Malko şi a lui Jeanie, dispozitivele erau aranjate un pic diferit. Pe Madison Avenue, un Ford vechi, o adevărată rablă, cu caroseria ruginită şi plină de găuri, era gata să intervină cu patru din cei mai buni poliţişti de la Narcotic Office. Trebuiau să-l prindă pe Julius West.

Răspândiţi prin tot cartierul, o mulţime de poliţişti, în majoritate negri, erau gata să intercepteze un eventual suspect. Toţi aveau ordinul absolut să nu tragă decât în caz de forţă majoră. Mort, Julius West nu mai putea fi de folos.

— Priviţi, făcu detectivul în spatele lui Malko. Ei stăteau îndărătul unei ferestre de la etajul doi din clădirea ocupată de poliţie, aflată pe

Madison, de unde se putea vedea perfect toată intersecţia.

Un negru prost îmbrăcat se oprise aproape de bătrână şi începuse să discute cu ea. El se aplecă şi puse ceva pe genunchii ei. Apoi, liniştit, se îndreptă către pubelă. Îi ridică încet capacul, ca şi cum ar fi vrut să recupereze un obiect. Deşi acţionase repede, Malko îl văzu cum ia un pacheţel maroniu şi închide repede capacul. Apoi, el se îndreptă spre negrul aşezat pe borna de incendiu. În timp ce trecea prin dreptul lui, deschise degetele ca să se poată vedea ce are în mână. Negrul se juca în continuare cu mingea de golf, iar bărbatul cu pacheţelul trecu pe celălalt trotuar, îndepărtându-se. Totul nu durase decât douăzeci de secunde.

— Bine lucrat, nu-i aşa? zise Jeanie. Bătrâna încasează banii. Cincisprezece dolari pentru o doză de heroină. Cumpărătorul se serveşte din pubela garnisită dinainte. Iar tânărul este acolo ca să verifice dacă marfa plătită este ridicată. Fiţi siguri că are un şiş în buzunar. Bătrâna îi strigă câte un cuvânt. Au un cod al lor. Astfel este mult mai uşor decât în toaleta vreunui bar. Dacă sunt urmăriţi de poliţie, nimeni nu este prins cu drogul asupra lui. Şi pot jura că un tip urmărit a abandonat marfa în pubelă.

Treaba era fără cusur.

Malko era stupefiat de o asemenea organizaţie. Ce timpuri ajunsese să trăiască CIA… Era greu de crezut că în acest moment, ambasadorul extraordinar al Pakistanului pronunţa un discurs fluviu în Adunarea generală ca să câştige timp şi să-i permită lui Malko să aresteze un mic traficant în mâna căruia era soarta votului.

Rămânea de văzut dacă raţionamentul lui era corect şi dacă reuşea să-şi realizeze planul de contraatac.

Oare câţi dintre delegaţi tremurau pentru viaţa vreunui membru al familiei lor? Operaţiunea „Teroarea” fusese bine pusă la punct. FBI nu primise încă nici o plângere în acest sens. Cât despre David Mugali, acesta se întorsese la el, convins că trebuie să tacă chitic. Malko nu reuşea să-şi alunge neliniştea. Viaţa mai multor persoane se afla în mâinile lui. Era sigur că Mugali nu este singurul în acest caz. El cercetă intersecţia. O negresă zdrenţăroasă discuta cu bătrâna. Se repeta sceneta cunoscută. Toţi drogaţii din Harlem urmau să se perinde pe acolo. Trebuia să apară şi Julius West. Jeanie nu pierdea pubela din ochi nici o secundă. Era singura care îl putea recunoaşte.

Jeanie îi zâmbi lui Malko, iar acesta înţelese că factorul uman fusese în favoarea sa. Era sigur că Jeanie fusese adesea stâlcită în bătaie de amantul ei. Fără uniformă, era o făptură fermecătoare, cu un corp bine făcut şi un chip expresiv şi senzual. Malko îi întoarse zâmbetul.

— Jeanie, ar trebui să fiţi *cover-girl* sau artistă de cinema în loc să vă pierdeţi timpul într-un comisariat din Harlem.

Ea scutură din cap.

— Astea nu sunt pentru mine. Mi-ar fi ruşine. Şi aşa, când îmi pun fuste prea scurte, nu mă simt în largul meu. Nu-mi place când bărbaţii mă fluieră. Nu mă văd eu goală în faţa unui fotograf!

— Nu aveţi nevoie să vă dezbrăcaţi ca să inspiraţi dorinţa, spuse Malko galant.

Ea întoarse capul jenată, fără să spună nimic. Niciodată nu i se făcuse un compliment atât de direct.

Chiar în acel moment, poliţistul îl apucă pe Malko de cot.

— Uitaţi, mai vine unul.

Malko şi Jeanie se aplecară să vadă mai bine. Negresa tresări.

— Iată-l!

Negrul care apăruse la orizont îşi târa un picior şi era aproape scheletic. Era complet pleşuv şi avea faţa suptă şi privirea absentă. Alura sa era diferită de a celorlalţi cumpărători. Se uită în jurul lui înainte să se apropie de bătrână. Când privirea lui se opri pe imobilul în care stătea ascuns Malko, acesta, în mod instinctiv, se îndepărtă de fereastră, cu toate că negrul nu putea să-l vadă prin perdele.

Julius West se opri în faţa bătrânei şi păru că discută ceva cu ea.

— Sper să aibă banii la el, oftă Jeanie. Altfel, baba nu-i va da pe datorie.

Julius avea bani. El puse un teanc de bancnote în şorţul bătrânei, apoi se îndreptă către pubelă. Descoperi pubela, scoase repede marfa şi se servi de două ori sub privirea indiferentă a celui aflat la pândă, apoi puse capacul la loc şi se îndepărtă spre Madison Avenue, trăgându-şi piciorul.

— El procedează diferit, explică Jeanie cu glas scăzut, ca şi cum Julius West ar fi putut să o audă. Este angrosist, aşa că tipii ştiu că vine cu regularitate şi nu are nici un interes să-i fure. La din pubelă atât cât îi trebuie. Trebuie să-l prindem acum, mai înainte că să-şi vândă marfa.

Poliţistul plecase deja în goană pe scările prăpădite, urmat de ceilalţi. Părăsiră imobilul pe uşa din spate şi se urcară în Fordul lăsat în parching.

Poliţistul deschise radioul care făcea legătura cu o altă maşină ce se afla pe Madison Avenue.

— Atenţie, îl avertiză Jeanie. Trebuie să-l prindem înainte să ia metroul, după aceea ar fi prea greu, căci ar putea să scape de pachetele cu heroină.

Fordul demară brutal cu un scrâşnet de pneuri, aruncând-o pe negresă în braţele lui Malko.

După două viraje, erau deja pe Madison Avenue şi trecură pe lângă pubelă. Bătrâna, care nu se mişcase de acolo, aruncă o privire indiferentă Fordului.

— Tipul se îndreaptă spre 117th Street, se auzi în difuzorul din maşină.

— Să ne grăbim, zise Jeanie. Staţia de metrou este pe 118th Street.

Fordul făcu un salt înainte. Poliţistul de la volan era specialist în urmăriri, iar motorul avea trei sute şaptezeci şi cinci de cai putere…

— Iată-l! făcu Jeanie.

Julius West mergea liniştit pe marginea trotuarului. Nici nu se întoarse când auzi zgomotul motorului. Când o făcu, era prea târziu. Poliţistul sărise din maşină. Malko văzu panica zugrăvită pe chipul negrului. În ciuda piciorului beteag, el o luă la goană ca un alergător la cursa de viteză, agitându-şi braţele în aer, ca o moară de vânt.

— Stai, sau trag! strigă poliţistul.

Julius West alerga însă şi mai repede, înjurând de mama focului. Mai mulţi negri ieşiră în uşile caselor. În Harlem, albii care urmăresc un negru pot păţi orice.

Inspectorul şi Malko alergau ca nişte nebuni. Curând apărură alţi patru poliţişti care se năpustiră dintr-o a doua maşină şi barară calea traficantului. Julius West ezită o secundă şi asta îl pierdu. Poliţistul se aruncă asupra lui ca un înaintaş la rugby şi îl imobiliză la picioare. Când Malko şi ceilalţi poliţişti ajunseră lângă ei, încăierarea se termină într-o clipită. Julius West fu urcat în maşină şi unul dintre poliţişti începu să-i smulgă hainele de pe el cu o brutalitate de necrezut. Îi scoaseră până şi lenjeria intimă în timp ce Julius urla şi se zbătea sub privirile flegmatice ale poliţiştilor. Atitudinea lor semăna cu cea a unui majordom britanic ce îl ajută pe stăpânul lui să-şi scoată haina.

Cât ai clipi, negrul rămase în pielea goală. Apoi fu înfăşurat într-o pătură veche. Bătrânul Ford făcu un superb viraj de o sută optzeci de grade către Lennox şi se îndreptă către sud, cu sirena pusă în funcţiune. Era şi timpul: o matahală ieşise din prăvălia sa, înarmat cu un satâr, ameninţându-i pe poliţişti. Imediat i se alăturară mai mulţi negri.

— De ce l-aţi dezbrăcat? întrebă Malko scuturat de hurducăturile maşinii.

Străzile New York-ului erau din ce în ce mai proaste. Unul dintre poliţişti începu să râdă. Era aşezat practic peste negru.

— Aşa nu riscăm să înghită porcăria aia sau să o ascundă undeva mai înainte să ajungem la secţie…

Julius se sufoca în pătură. Poliţistul îi dezveli capul şi îi puse sub nas un revolver de calibrul 38 *snub-nose.*

— Dacă faci pe nebunul, pistolul ăsta trage singur.

— Vreau un avocat, este vorba de o arestare ilegală, lătră negrul, cu ochii ieşiţi din orbite, cu spume la gură şi încercând să-l muşte de mână. Daţi-mi hainele înapoi!

— Ai puţină răbdare. Le vei primi curând, dacă eşti înţelept. Poate

vrei o batistă mai întâi.

El îl iovi uşor în cap cu patul revolverului. Julius se linişti. Chiar în interiorul maşinii, sunetul sirenei era asurzitor. Până la Old Slip Street nu putură să vorbească între ei.

Malko privea la capul înspăimântat din spatele său. Julius West avea o putere incredibilă în mâinile sale, ceva ce nu putuse visa niciodată în viaţa lui. Trebuia însă să accepte să o folosească.

Negrul fu scos cu brutalitate din maşină, înfăşurat în continuare cu pătura. El o ridică pe picioarele scheletice, ca să poată urca treptele murdare.

Cartierul general al Biroului Narcotice din Manhattan nu inspira prea multă încredere. Era într-o clădire cu patru etaje, aflată în apropiere de South East End Express, în dreptul lui Ninth Pier. Vreo treizeci de poliţişti erau de serviciu zi şi noapte.

Ei fură conduşi direct în biroul căpitanului, un irlandez ce semăna cu un butoi cu bere combinat cu o mască de beţivan. Când o văzu pe Jeanie, Julius scuipă pe jos şi şopti ceva printre dinţi, apoi o fixă cu o privire încărcată de ură. Malko simţi cum este cuprins de frică pentru ea.

În prezenţa căpitanului, începură să scotocească printre hainele negrului, treabă care nu le luă prea mult timp. Erau şase pacheţele din hârtie cafenie. Căpitanul deschise unul şi apăru praful alb. El îl mirosi cu dezgust.

— Poate vrei să spui că ăsta-i zahăr pudră, nu?

Cu capul lăsat în jos, Julius nu răspunse. Căpitanul înălţă din umeri şi îl avertiză:

— De data asta intri precis la zdup. Nu ai cum să scapi mai devreme de zece ani. Cu condiţia să nu crăpi până atunci.

— Vreau un avocat, spuse cu duşmănie Julius. Am dreptul la un avocat.

— Un avocat, pe naiba. Dacă o continui aşa, o să ai dreptul la o chelfăneală zdravănă. Ai înţeles? Haideţi, luaţi-l de aici!

Doi zdrahoni în uniformă îl scoaseră pe Julius din încăpere, în timp ce el continua să ceară un avocat pe toate tonurile posibile. După ce negrul dispăru, căpitanul îl privi pe Malko cu un aer a îngrijorat.

— Nu-mi place deloc treaba asta. Nenorocitul ăsta are dreptul la un avocat. Şi în clipa când va avea unul, eu o să plătesc toate oalele sparte.

Malko îl linişti.

— Căpitane, dacă doriţi, vă putem aduce un document scris şi semnat de mâna preşedintelui Statelor Unite. Dar va trebui să ne lăsaţi să facem cu el ce vrem. Este posibil să fie nevoie să-l luăm de aici.

Mătăhălosul căpitan ridică din umeri cu indiferenţă.

— Dacă am o acoperire, puteţi să-l aruncaţi şi într-o groapă cu ciment sau în Hudson, nu mă interesează.

Malko se întoarse către Jeanie.

— Să nu mai pierdem timpul.

Un poliţist îi conduse până la celula unde era închis negrul. El era aşezat cu capul în mâini şi nu se mişcă deloc când intrară Malko şi negresa. Poliţistul rămase de cealaltă parte a grilajului, cu un pistol de calibrul 38 în mână, gata să tragă.

— Să fiţi atenţi, tipul este periculos, îi avertiză el.

— Julius, trebuie să vorbesc cu tine.

Julius West înălţă capul şi zise cu o voce monotonă:

— Scârbă ticăloasă. Dacă pun mâna vreodată pe tine, îţi smulg măruntaiele şi le dau la câini. Cu toate că ar putea să moară otrăviţi. Hai, piei din ochii mei!

Jeanie se făcu că nu aude.

— Julius, repetă ea, dacă apari în faţa tribunalului, încasezi cinci ani. Ştii bine treaba asta. De data asta ai fost prins în flagrant delict. Îl ştii pe judecătorul Riley, care vrea să vă vadă morţi pe toţi. Eu vreau să-ţi propun un târg: dacă ne ajuţi, vei ieşi liniştit de aici şi vom uita că te-am văzut în seara asta.

— Trebuie să fie vorba de o mare ticăloşie, rânji Julius West. Când te prinde, nu te lasă să scapi aşa de uşor. Poţi să vorbeşti dacă vrei. Trece timpul mai repede.

Jeanie îi făcu lui Malko un semn. Acesta începu să vorbească:

— Julius, am nevoie de cineva care să cunoască ascunzătorile grupării Panterele Negre. Este vorba de un *kidnapping.* Sunt în pericol de moarte femei şi copii. Ştiu că tu le cunoşti, că eşti furnizorul lor. Nimeni nu va afla vreodată că tu ne-ai ajutat... Dar trebuie să le aflu chiar astă-seară.

Julius West înălţă privirea cu o expresie de mare surpriză în ochi. Apoi fu cuprins de un hohot de râs isteric şi începu să se bată cu mâinile pe coapse. Mai avea puţin şi se tăvălea pe jos de râs.

— Oh, *man,* ce caraghios! Dar nu vezi, deşteptule, că dacă aş face aşa ceva, m-ar omorî chiar în clipa în care pun piciorul afară de aici, fără ca vreunul din toţi sticleţii din Harlem să mă poată apăra. Aş fi făcut bucăţele, bucăţele. Ştii că are haz prietenul tău, îi spuse el lui Jeanie. Mai ai să-mi spui ceva?

Apoi, cu o privire încărcată de ură îl fixă pe Malko şi-i spuse:

— În plus, eu ţin mult la cei din Panterele Negre. Sunt singurii care pot ţine piept ticăloşiilor făcute de poliţie. Nici să nu-ţi treacă prin minte că aş putea să lucrez împotriva lor. Şi acum, întindeţi-o de aici că vreau să dorm. Dacă mâine nu am un avocat, o să fac un asemenea tămbălău că se va auzi până la Casa Albă.

Jeanie îi făcu un semn lui Malko să nu mai insiste. Ei ieşiră din

celulă. Jeanie se apropie de poliţistul care făcea de gardă.

— Noi mergem să mâncăm un hamburger în faţă. Să ne anunţaţi dacă iese tărăboi şi, mai ales, nu chemaţi doctorul. Este totul în regulă cu căpitanul.

Ea îi explică lui Malko:

— Îl cunosc eu pe Julius West. Este şi el un drogat. Peste vreo oră o să înceapă să simtă lipsa drogului. Prima doză pe care a cumpărat-o este pentru el. Când este în faza asta, ar face orice ca să-şi primească doza. Dacă nu o primeşte, poate să şi moară. Există acest risc. Chiar şi în cazul ăsta nu ştiu dacă va accepta să vorbească. Toată lumea se teme de Pantere. Luna trecută, au ciopârţit cu toporul pe un turnător. Au pus bucăţile într-un sac şi l-au trimis la nevastă-sa.

— Trebuie să sperăm, zise Malko.

*

* *

Urletele se auzeau de la capătul culoarului. Erau atât de sfâşietoare, încât te înfiorau. Prizonierii îşi astupaseră urechile. Un fior de gheaţă îl străbătu pe Malko. Gardianul era cenuşiu la faţă.

— Sper că veţi reuşi să-l calmaţi, zise el. Altfel va trebui să-l mut de aici până mâine dimineaţă. Nu sunt plătit ca să păzesc nebuni.

Julius urla încontinuu, ca un animal înjunghiat. Jeanie era şi ea palidă.

— S-a manifestat mai repede decât m-am aşteptat. Trebuie să ia imediat drogul. Nenorocitul. Când te gândeşti că a venit din Tennessee în Harlem ca să ducă o viaţă fericită…

Ei ajunseră în faţa celulei. Julius era închircit pe jos, scuturat de spasme, urlând, scuipând, vărsând tot din el. Când auzi zgomot, se sculă brusc în picioare şi se apucă de bare.

Fără să vrea, Malko făcu un pas înapoi. Negrul făcuse spume la gură ca un câine turbat, cu mâinile încleştate de gratii şi cu privire de nebun. Când dădu cu ochii de Jeanie, începu să înjure, apoi să o roage:

— Jeanie, cheamă doctorul, repede. O să crăp. O, mi-e rău, nu mai pot, mă doare tot corpul.

— Te-ai gândit la ce te-am rugat?

Julius scuipă o obscenitate.

— Du-te după doctor, îţi spun. Am nevoie de un *shot*[6].

Jeanie nu se mişcă din loc, privind la zdreanţa umană din faţa ei. În unele părţi ale trupului, pielea negrului devenise străvezie şi i se vedeau venele. El era sfâşiat de dureri atroce, iar creierul îi clocotea. Braţul drept făcut ciur de la injecţii începuse să supureze. Vorbea întretăiat. Pe măsură ce trecea timpul, durerile se amplificau. Totul

[6] Doză (n.t.).

era în funcţie de puterea lui de rezistenţă, de inima lui, dar avea să sufere îngrozitor până să intre în comă. Julius ştia ce-l aşteaptă.

— Mă duc după doctor, numai dacă ne vei ajuta, zise Jeanie. Şi chiar o să-ţi dau doza de care ai nevoie. Ţi-am spus doar că este ceva foarte important.

Negrul o privea ca şi cum nu o înţelegea. Apoi scoase un hohot lung şi disperat şi se lăsă să alunece pe pământ, fără să răspundă. O secundă rămase ca năuc, apoi se ridică brusc şi începu să chelălăie atât de îngrozitor, încât apăru gardianul. Jeanie era verde la faţă. Mâna ei se crispă pe mâna lui Malko.

— Riscăm să-l omorâm, zise ea.

Malko blestemă CIA şi profesa pe care şi-o alesese. Îi făcea un lucru oribil acestei fete, care îşi risca viaţa. Doar nu era el cel care rămânea în Harlem... Julius continua să urle, să gemă şi să implore. În clipele de luciditate cerea cu disperare un avocat şi un medic.

— Să mai aşteptăm puţin, ceru Malko.

Cei doi se îndepărtară. Julius încă nu ajunsese la limita rezistenţei. Ei coborâră până la micuţa cafenea. De astă dată însă, comandară două porţii de J&B, fără să se consulte. Fără apă.

Peste un sfert de oră, gardianul veni după ei, înnebunit.

— Veniţi repede! O să crape.

Ei urcară în mare viteză. Într-adevăr, Julius horcăia, lat pe jos. Jeanie scutură din cap încruntată.

— Poate face un atac cardiac.

— Ce se poate face în cazul ăsta? o întrebă Malko.

— I se dă heroină. Organismul lui este complet otrăvit.

Julius nu mai ţipa. Deschise ochii bulbucaţi şi o văzu pe Jeanie. Ea îşi feri privirea. Malko era complet stânjenit. Acest om urma să moară din cauza lui. Deschise gura ca să-i spună lui Jeanie să-i dea doza salvatoare, ca să nu-l mai vadă în starea asta.

— Îmi juri că nu spui nimănui? o întrebă Julius pe negresă cu vocea sfârşită.

— Îţi jur.

— Ce anume vrei să afli?

Atunci ea îi explică. El clătină din cap.

— Nu există decât un singur loc în care ei ar fi putut duce ostaticii. La cartierul lor general din Harlem, în nord. Dar sunt obligat să merg cu voi, altfel nu vor deschide.

— Vei fi protejat, îl asigură Jeanie. Ei nu te vor vedea.

Julius se strâmbă de durere.

— Nu-i nimic, doar că mi-e foarte rău. Fă-mi o injecţie repede. După aceea, mergem.

Jeanie ieşi din celulă şi se întoarse imediat cu unul din pachetele confiscate, o seringă şi apă. Ea dizolvă pulberea albă în apă.

— Repede, repede, şopti negrul.

El îi smulse seringa imediat cum văzu că-i plină şi-şi înfipse acul în coapsa stângă. Introduse lichidul atât de repede că scoase un ţipăt de durere. Malko şi Jeanie întoarseră capul să nu vadă.

Apoi îşi smulse acul din carne şi se lungi pe spate, cu ochii închişi.

Încetul cu încetul respiraţia deveni regulată. Negrul rămase nemişcat trei sau patru minute, apoi redeschise ochii. Se simţea acum mai bine şi recăpătase o atitudine vicleană. El se ridică şi îl privi pe Malko cu un aer bănuitor.

— Unde-mi sunt ţoalele? întrebă el. Vreau înapoi ţoalele mele.

Jeanie dădu un ordin gardianului şi acesta se duse să aducă hainele. Julius se îmbrăcă cu repeziciune. Schimbarea lui era de necrezut. Acum ochii îi erau vicleni, plini de răutate. Când termină de îmbrăcat, se uită fix la Jeanie.

— Eşti o ticăloasă nenorocită. Era cât pe ce să mă omori.

Jeanie înălţă din umeri fără să răspundă. Escortaţi de gardian, ei se duseră în biroul căpitanului. Înainte de a intra, Jeanie spuse cu o voce dură:

— Să nu ne faci să ne plimbăm degeaba pentru că nu vei mai primi o a doua doză decât atunci când lucrurile merg aşa cum vrem noi.

Discuţia nu dură prea mult. Douăzeci de minute mai târziu, Malko, Jeanie, Julius West şi doi poliţişti se înghesuiau în Ford. Negrul avea cătuşe la mâini. Alte patru maşini ale Biroului de Narcotice îi urmau la o distanţă respectabilă, menţinând legătura prin radio.

— Unde mergem? întrebă Jeanie, în timp ce maşina rula pe East River Drive.

— Trebuie să urcăm până la 125th Street. Este aproape de Triboro Bridge. Ar fi mai bine să nu te arăţi, căci îţi vor găuri capul tău de târfă.

Unul dintre poliţişti îi trase o lovitură puternică ce îi tăie respiraţia.

— Cu doamnele trebuie să fii politicos, gunoiule.

Micul convoi se deplasa încet pe East Drive. Al Katz fusese trezit din somn şi se afla în legătură constantă cu cartierul general al FBI din New York. Cele patru maşini erau încărcate cu un arsenal complet, din care nu lipsea şi o Bazuka, gaze lacrimogene şi veste antiglonţ.

Capitolul XV

— Aici este, spuse Julius cu o voce nesigură. Mâinile îi tremurau, deşi îşi revenise complet după criză. Lui Jeanie îi era milă de el. La urma urmelor, era doar un biet nenorocit, slab ca o scândură, cu ochii înnebuniţi de teamă.

— Totul va fi bine, făcu ea cu jumătate de voce.

Julius nu răspunse. Se uita spre casa în care era ascunzătoarea celor din *Mad Dogs*. Maşina era oprită la intersecţia lui First Avenue cu 128th Street. La o sută de metri mai încolo, era o casă propusă pentru demolare, pe malul lui East River. La uşi şi la ferestre erau bătute scânduri puse în cruce şi pancarde mari indicau pericolul ce îi păştea pe cei care ar fi pătruns în incintă, deoarece zidurile ameninţau să se prăbuşească în orice clipă.

— Arată de parcă nu ar fi locuită, spuse Malko.

Ideea sa de a găsi ostaticii i se părea acum o adevărată nebunie. New Yorkul oferea doar atâtea ascunzători... Omul acesta putea să le spună orice. Oricum, nu era uşor să ţii prea mult timp mai mulţi ostatici.

Casa asta ar fi putut fi un loc ideal. Nu avea vecini, iar fluviul era alături şi oferea o cale de fugă.

— Ieri erau încă aici, spuse Julius. Le-am adus marfă.

— Ai văzut pe cineva străin pe aici? îl întrebă Malko.

Julius ridică din umeri.

— Hardughia asta e imensă. Are patru etaje. De câte ori vin, coboară cineva şi facem târgul jos. Nu mă lasă să urc.

— Câţi sunt?

— Habar n-am.

— Sunt înarmaţi? întrebă poliţistul.

Julius West rânji.

— Normal. Au nişte ditamai pistoalele cu care o să te găurească de mai mare dragul, puişor.

Poliţistul se foi, neplăcut impresionat.

— Dacă nu îi luaţi prin surprindere, va fi un adevărat măcel. Au de zece ori timpul necesar ca să-i lichideze pe ostatici. Dacă există aşa ceva.

— Eu urc, spuse Jeanie. Doar nu se vor teme de o femeie. Eu ştiu cum să mă servesc de un revolver. Şi de obicei îl curăţ şi pe al soţului meu.

Malko clătină din cap.

— Dacă Julius vă trădează, nu vom putea să vă ajutăm. Mai bine lăsaţi un bărbat.

— Nu, mă duc eu, zise Jeanie.

Julius West începu să tremure ca o frunză. Jeanie îl privi cu răceală.

— Dacă nu faci pe nebunul, vei primi suficientă heroină ca să te pui pe picioare, la spune, cum se procedează?

— Bat de obicei la uşa laterală şi cineva vine. Înainte să deschidă, întreabă cine este. După aia, deschide zăvorul şi-mi dă drumul înăuntru. Nu durează niciodată mult.

— Baţi după un anumit cod?

— De două, de trei şi iar de două ori.

Jeanie îi zâmbi lui Malko.

— Eu voi încerca să-l neutralizez pe cel care vine jos. Dacă treaba nu merge, nu va trebui să mai pierdeţi timpul.

Al Katz nu sosise încă. Şoferul Fordului tocmai alerta vasele din Brigada fluvială. Apoi avu un schimb de consemne cu maşinile poliţiei şi se uită la ceas.

— Putem începe peste cinci minute, anunţă el. Tocmai bine, vor sosi şi vasele vedetă.

*

* *

Un Oldsmobile negru se opri aproape în faţa casei părăsite. În el se aflau patru poliţişti. Unul din ei avea o Bazuka. Aveau misiunea de a ataca intrarea principală imediat după ce efectul luării prin surprindere avea să treacă. Alte două maşini staţionau pe 128th Street, iar agenţii din cea de a patra erau pregătiţi să-i sară în autor lui Jeanie. Toate comisariatele din Harlem erau în stare de alertă. Toată poliţia din New York era gata să se îndrepte spre această casă abandonată din East Side. Însă, pentru început, totul cădea pe umerii lui Jeanie.

Prin parbrizul Fordului, Malko şi poliţistul o văzură cum pătrunde pe terenul viran. În imobil nu se vedea nici un semn de viaţă. Malko îşi armă revolverul extraplat. Jeanie avea la ea unul de calibrul 38, special.

Julius se duse până la uşa blocată şi, după ce privi de jur-împrejur, bătu. Cum pe partea aceea a imobilului nu exista nici o fereastră, eventualii ocupanţi ai casei nu putuseră să-l vadă coborând din Ford. Poliţistul de lângă Malko şopti:

— Fata asta e complet sărită dacă are curajul să meargă cu un nenorocit ca ăsta.

*

* *

Jeanie asculta cu atenţie. Din interior nu se auzea nici cel mai mic scârţâit. Ea îi făcu un semn lui Julius ca să bată din nou, dar acesta făcu semn că nu. Era cenuşiu la faţă din cauza fricii. Jeanie simţi cum inima îi sparge pieptul. Acum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Vocea o făcu să tresară.

— Julius?

Era o voce răguşită şi joasă, care venea din spatele uşii. Probabil că bărbatul vorbise cu buzele lipite de uşă.

— Da, eu sunt.

— Ce vrei?

— Mai am nişte marfă.

— Nu avem nevoie de nimic. Poate mâine.

Jeanie simţi că o cuprinde panica. Asta mai lipsea acum. Dar Julius se descurcă bine.

— Mâine nu o să pot, trebuie să plec. Şi am nevoie de marafeţi acum.

— Bine, să văd, făcu vocea. Aşteaptă.

Jeanie auzi scările scârţâind, apoi, linişte. Ea număra clipele în gând, ca să-şi poată domoli bătăile inimii. După un timp se auzi un foşnet.

— Eşti singur? întrebă vocea.

Luat prin surprindere, Julius nu răspunse imediat, apoi mărturisi:

— Am o surioară cu mine. Ar fi bine să o cunoşti, pentru că o să mai vină şi ea cu marfă.

— La naiba, nu-mi place deloc treaba asta.

— Doar mă cunoşti bine, făcu Julius. Nu sunt probleme.

Tăcerea ce urmă le păru o eternitate.

Apoi, cu regret, vocea spuse:

— Nu te mişca. O să-ţi deschid.

Se auziră nişte zgomote şi uşa de lemn se deschise.

Jeanie văzu ţeava dublă a unei puşti de vânătoare. O mână neagră îl trase pe Julius înăuntru, iar Jeanie îl urmă. La început, nu putu să distingă nimic în întuneric. Apoi, la lumina unei lanterne acoperite cu o pânză, îl văzu pe negrul gol până la brâu care îndrepta puşca spre ea.

Julius era livid. Celălalt întinse mâna.

— Unde-i marfa?

În spatele lui se afla o scară din lemn. Parterul era complet gol.

— Tu ai adus marafeţii?

Negrul o studia pe Jeanie cu atenţie. Julius scoase din buzunar trei pacheţele, dar negrul nu le dădu atenţie.

— Ce drăguţ din partea ta să aduci o surioară, făcu el.

El se apropie de scară şi strigă:

— Harris!

Scara scârţâi şi, peste câteva secunde, apăru un alt negru. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Primul negru o arătă pe Jeanie cu capătul puştii.

— Julius ne-a adus un cadou. Ia-o tu primul.

Jeanie scoase un mic ţipăt retrăgându-se spre uşă.

Negrul se apropie de ea şi-i băgă ţeava armei sub bărbie.

— Dezbracă-te, repede.

Jeanie îşi dădu seama că dacă nu se dezbracă, o va omorî. Buzele îi tremurau, era ca paralizată, nu se gândise la aşa ceva. Îşi lăsă geanta să cadă pe jos, Spera că nu se va apuca să o scotocească.

Negrul cel tânăr se apropie şi o făcu să-şi scoată rochia pe cap. Jeanie nu se împotrivi. Puşca era îndreptată în continuare spre ea. Simţi cum o mână îi smulge slipul şi i-l scoate pe picioarele lungi. Dintr-un colţ, Julius privea scena îngrozit. Tânărul nu se mai osteni să-i scoată şi sutienul. Cu un brânci, o azvârli pe jos, peste rochie. Cum fata încerca să se ridice, tipul cu puşca ţipă:

— Rămâi întinsă.

Jeanie tremura din toate încheieturile.

— Haide, începe tu.

Tânărul se aşeză în genunchi, îşi desfăcu blugii şi se prăvăli peste Jeanie. El o penetră foarte repede şi începu să se mişte înainte şi înapoi. Nici unul nu scotea nici un cuvânt, dar pe obrajii lui Jeanie se rostogoleau lacrimi grele.

Negrul scoase un grohăit de satisfacţie, apoi se opri, se ridică şi se închise la nădragi.

Jeanie rămase paralizată, cu picioarele desfăcute şi cu ochii închişi. Julius abia se abţinea să nu urle.

— Du-te şi cheamă-i şi pe ceilalţi, spuse negrul cu puşca. Să vină pe rând.

*

* *

O limuzină lungă se opri în spatele maşinii în care stătea Malko. Al Katz şi Chris Jones coborâră din ea şi i se alăturară lui Malko.

— Ei, cum stau lucrurile?

— Jeanie a intrat în casă de cinci minute, zise el. Nu înţeleg ce se petrece acolo.

Ochii cenuşii ai lui Chris Jones erau reci ca oţelul.

— Dacă îi fac cel mai mic rău, e vai de mama lor.

Al Katz nu avea astâmpăr.

— Dacă într-un sfert de oră nu se întâmplă nimic, trecem la asalt.

Malko scutură din cap.

— Nu. Este cu mult prea periculos pentru Jeanie şi pentru ceilalţi. Să mai aşteptăm puţin. Ea sau Julius vor ieşi şi vom afla ce se întâmplă.

Toţi rămaseră tăcuţi. Întreg cartierul se afla în stare de asediu. Al Katz adusese cu el cincizeci de agenţi federali. Pe toţi pe care îi putuse găsi la acea oră târzie. Două elicoptere ale poliţiei survolau zona, iar East River era blocat în amonte şi în aval de şase vedete ale

Brigăzii fluviale. Mai lipseau doar bombardierele ca să crezi că eşti în Vietnam…

Dar toate acestea erau inutile pentru moment. Malko înălţă o rugă cerului ca totul să se petreacă cu bine. Mai ales, pentru Jeanie.

*

* *

Unul câte unul, cei cinci negri care se găseau în casă o violară pe Jeanie. Numai negrul înarmat cu puşca nu o atinsese. După ce plecă şi ultimul dintre ei, el se apropie de fată şi îi atinse coapsa cu patul puştii.

— Întoarce-te.

Ea se supuse. Ei o puse să stea în genunchi cu braţele întinse în faţă şi cu capul lipit de pământ. Apoi o violă pe la spate. Jeanie scoase un ţipăt de disperare şi durere. După ce termină, negrul îşi aranjă hainele şi îşi luă puşca. Îi aruncă un pumn de bancnote mototolite lui Julius şi îi spuse:

— Spune-i să se îmbrace şi ştergeţi putina. Dacă mai ai de gând să aduci pe cineva cu tine fără să ne previi, vă tai gâtul la amândoi.

Julius adună bancnotele şi le băgă în buzunar. Jeanie îşi îmbrăcase rochia şi slipul. Faţa îi era scăldată în lacrimi. Ea îşi luă geanta şi, cu un gest firesc, băgă mâna înăuntru.

Când o scoase afară, era înarmată. Timp de o fracţiune de secundă, chipul negrului cu puşca reflectă o stupefacţie totală.

Apoi văzu că mâna fetei nu tremura deloc, că revolverul era adevărat şi că avea să moară.

Primul glonţ îl nimeri în gât. Şocul îl făcu să dea înapoi şi tuşi ca şi cum s-ar fi sufocat. O spumă roşiatică îi apăru pe buze. Jeanie apăsă din nou pe trăgaci. Glonţul pătrunse între ochiul lui drept şi ureche şi ieşi afară împreună cu sânge şi fragmente de os. Ochii negrului se stinseră. El scăpă puşca din mână şi se prăbuşi.

*

* *

Chris Jones ţâşni din maşină la primul foc de armă, luând-o înaintea lui Malko. În mâna dreaptă avea o armă de calibrul 45, iar în stânga, ţinea un Magnum 457.

Malko avu impresia că a trecut direct prin uşă, dar adevărul era că Jeanie tocmai o deschisese. Dintr-un singur salt, gorila ajunse la capul scării. O voce neliniştită întrebă:

— Julius?

Jeanie îşi lăsă pistolul să cadă şi îşi acoperi faţa cu mâinile, scuturată de un plâns convulsiv.

Chris ţâşni sus pe scară şi se pomeni faţă-n faţă cu un negru în chiloţi şi cu o sticlă de bere în mână.

El deschise focul cu ambele arme deodată, iar negrul fu spulberat pe loc. Se auzi trântindu-se o uşă şi o rafală de gloanţe îl întâmpină pe Chris pe palier. Abia reuşi să se arunce pe burtă. În acelaşi timp, se auzi un ţipăt de femeie.

Un al doilea negru ieşi dintr-o cameră ţinând în mână un imens pistol automat. În grabă, uitase să-l încarce. Malko îl făcu sită. El căzu cu capul în jos, cu jumătate din faţă smulsă. Julius reuşi să scape din casă şi o luă la fugă în zigzag. Cei patru agenţi FBI primiseră ordin să tragă în tot ce mişcă. Unul dintre ei puse la umăr arma sa de calibrul 33 şi îi goli încărcătorul. Julius se rostogoli ca un iepure în mijlocul drumului, apoi rămase nemişcat în timp ce o baltă mare de sânge se lăţea în jurul lui. În acelaşi moment, uşa casei zbură într-un nor de pulbere. Mai mulţi poliţişti dădură buzna înăuntru.

Malko şi Chris Jones se aflau pe palier, lângă negrul deja mort.

Pe latura stângă, se afla o uşă încuiată, ciuruită de gloanţe. De după ea se trăgea în Chris. Alte două uşi erau deschise şi o femeie ţipa de la etajul de deasupra. Malko îl bătu pe Chris pe umăr.

— Acoperă-mă.

Chris începu să tragă cu amândouă mâinile până când panoul uşii începu să semene cu o dantelă. Malko traversă culoarul şi urcă treptele. Palierul etajului trei era scufundat în întuneric. Ţipetele femeii se auzeau din spatele uşii din mijloc. Malko se repezi în ea şi o făcu praf. Când îl zări, un negru tânăr se ridică în picioare îndreptând revolverul către el.

El trase de două ori. Gloanţele îl nimeriră pe Malko drept în piept. Sub impactul şocului, el fu azvârlit înapoi spre zid. Era ameţit. Negrul făcu greşeala să lase arma în jos. Malko trase trei focuri la rând. Cele trei gloanţe îşi atinseră ţinta. Negrul se prăbuşi cu faţa în jos.

Poliţistul făcuse bine că-i dăduse vesta antiglonţ. Se opri în mijlocul camerei. Peste tot erau întinse pe jos saltele. Iute, reuşi să numere opt femei şi cinci copii. Toţi erau de culoare.

Una din femei îi sări de gât, plângând cu lacrimi fierbinţi.

— Dumnezeule, credeam că vom înnebuni…

Chris apăru şi el în cameră şi se ghemui într-un colţ ca să-şi reîncarce armele.

Era însă inutil. O rafală de mitralieră tocmai terminase şi ultimul membru din *Mad Dogs,* care se afla la etajul inferior. Tot imobilul gemea de poliţişti. Rând pe rând, prizonierii începură să coboare. Malko îi cercetă mai de aproape.

Fuseseră cu toţii mutilaţi. Le fusese tăiat fie lobul urechii, fie o falangă. Nici copiii nu fuseseră cruţaţi. Două femei aveau o criză de nervi. Malko le ajută să coboare, sărind peste cele două cadavre ce zăceau pe palier. La parter, el o întâlni pe Jeanie, care plângea cu sughiţuri. Când îl văzu, ea i se aruncă în braţe şi câteva minute lungi

nu putu să scoată nici o vorbă. Apoi îi povesti ce se întâmplase. Malko îi mângâia părul cu mişcări maşinale, în timp ce trupul ei scuturat de plâns tremura în braţele sale. Preţul plătit pentru voturile din Adunarea generală începuse să fie prea mare…

Al Katz încerca să-i reconforteze pe ostaticii eliberaţi. Era îngrozitor de speriat. Nu se gândea decât la un singur lucru. Până la vot mai erau doar o zi şi jumătate. Oare adversarul său ar fi avut timp să prepare o nouă lovitură?

Capitolul XVI

Discursul delegatului Republicii Populare Albania nu reuşea să-i menţină treji pe reprezentanţii presei. Cu o încăpăţânare demnă de toată lauda, bravul diplomat enumera mişeliile comise de State Department începând cu anul 1951 pentru a împiedica intrarea Chinei comuniste în ONU.

Din spatele peretelui din sticlă a sălii traducătorilor, Malko supraveghea sala.

Acolo se aflau cei mai mulţi şefi de delegaţii, precum şi bărbatul care lupta împotriva lor, misteriosul asiatic, pe care nimeni nu reuşise încă să-l identifice. Cele şase cadavre ale membrilor grupării *Mad Dogs* care se odihneau acum la morga din New York nu mai putea fi de folos... Nimeni nu mai apăruse la casa abandonată. Mai rămăseseră douăzeci şi patru de ore până la votul pentru intrarea Chinei în ONU. Toate forţele poliţieneşti erau concentrate pentru supravegherea delegaţilor şi a familiilor lor. Malko se uită la ceas. Femeile şi copiii ridicaţi de *Mad Dogs* urmau să apară în câteva minute, păziţi cu cea mai mare străşnicie. Acest lucru trebuia să provoace o reacţie. Malko era sigur că bărbatul care se afla în spatele întregii diversiuni nu trebuia să părăsească sala de şedinţă. Aşadar va reacţiona într-un anumit mod. Poate că va ieşi să dea vreun telefon. Toate ziarele dimineţii pomeneau de asediul casei abandonate. Dar când ziariştii au ajuns acolo, ostaticii fuseseră deja duşi în altă parte. În mod oficial nu se vorbea decât de o operaţiune a poliţiei, îndreptată împotriva extremiştilor de culoare.

Ziua care începea avea să fie extrem de încărcată. State Department cerea o marjă de securitate de douăzeci la sută. Chiar după recuperarea ostaticilor, rămânea o doză de incertitudine în privinţa delegaţilor convinşi prin metode mai umane, ca de pildă, un teanc gros de bancnote.

*

* *

Soţia lui David Mugali pătrunse prima în locul rezervat publicului de la Adunarea generală. După ea intrară şi celelalte femei însoţite de copii, care luară loc în primul rând de scaune.

Aproape imediat, unul dintre diplomaţi se întoarse şi îşi văzu soţia. Cu repeziciune, el se ridică şi se duse la ea, fără să întrerupă discursul albanezului. El traversă rândurile de scaune şi îşi sărută fericit nevasta. Într-un sfert de oră, toate familiile erau reunite în galeria exterioară ce înconjura holul central. Doar cei iniţiaţi observaseră aceste mişcări în mulţime. Cei doisprezece delegaţi care îşi regăsiseră familia îşi manifestau zgomotos bucuria, înconjuraţi de o grămadă de

agenţi FBI.

Al Katz îşi făcu apariţia şi-i rugă pe diplomaţii afectaţi ca să-l urmeze până în biroul destinat delegaţiei americane, aflat de cealaltă parte a bulevardului. Voia să le dea anumite explicaţii şi, mai ales, să-i roage să păstreze o tăcere absolută. Cel puţin până în clipa votului.

CIA era dispusă să-i despăgubească cu generozitate pentru frica şi pentru neplăcerile suferite.

*

* *

Colonelul Tanaka crezu că-i cade cerul în cap. Aşezat printre membrii delegaţiei japoneze, el îl asculta distrat pe delegatul Albaniei, când îl văzu pe vecinul lui, delegatul jamaican, a cărui soţie fusese răpită, că se ridică. Intrigat, el îl urmări cu privirea până în clipa în care acesta căzu în braţele consoartei sale.

Primul impuls al japonezului fu să se ridice şi să dea fuga la telefon. Dar se stăpâni şi rămase nemişcat, cu gândurile învălmăşite. Încă o dată, aliaţii săi eşuaseră. Ca toată lumea, el citise în ziare despre casa asediată. Dar nu văzuse nimic despre ostatici sau despre Panterele Negre. Or, în fiecare săptămână aveau loc ciocniri violente între forţele de ordine şi membrii acestei grupări teroriste.

Încercă să ghicească ce se întâmplase. Lester era foarte sigur pe oamenii săi şi nu putea fi bănuit de trădare. *Mad Dogs* erau hărţuiţi de FBI. El se gândi la bărbatul blond. Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi scos din circuit... Era vina lui. Încă o dată, îşi subestimase adversarul. Acest lucru costase mult Japonia, făcând-o să piardă războiul. Tanaka era atât de absorbit de gândurile sale, încât începu să aplaude discursul albanezului, antrenat de ungurul de lângă el. Se opri sub privirea îngrozită a şefului delegaţiei japoneze şi lăsă capul în jos: asta mai lipsea acum! El avu grijă să rămână împreună cu delegaţia sa, ca să nu se facă remarcat. Îi reperase deja în sală pe agenţii FBI. Erau la fel de vizibili ca nasul în mijlocul feţei.

O grimasă amară îi strâmba gura. Tot necazul se întâmplase doar din cauza tâmpiţilor de negri care au vrut să se joace cu explozibili. Îi venea să înnebunească nu alta. Cheltuise nişte sume atât de fabuloase şi, pentru ce? Imediat cum găsi un prilej, se despărţii de colegii săi şi se grăbi către parchingul de la subsol. Nu voia să rişte să dea telefon din interiorul clădirii ONU.

Cu tenacitatea specifică rasei sale, Tanaka nu-şi abandona misiunea. În 1945, reuşise de unul singur să arunce în aer un portavion. Regreta amarnic că nu are la el un altar portabil şintoist ca să se reculeagă.

Opri Mercedesul la colţul lui 38th Street, în faţa unei cabine telefonice. Spera ca FBI-ul să nu fi dat de urmele lui Lester. Îi răspunse chiar vocea şefului grupării *Mad Dogs.* Părea destul de adormit.

Adevărul era că negrul alerga toată noaptea, iar ziua se odihnea.

— Ce mai ştii despre ostatici? îl întrebă Tanaka sarcastic.

— Nimic nou, făcu Lester. Nu au telefon instalat acolo. Probabil că şi-au cam pierdut răbdarea.

— Chiar aşa, pentru că tocmai şi-au făcut apariţia la Adunarea generală, spuse japonezul cu un glas tăios.

Lester începu să înjure de mama focului.

Nici nu încercase să întrebe dacă nu este vorba de o glumă proastă. Nu era genul lui. Lester nu mai înţelegea nimic. În seara din ajun chiar, totul mergea foarte bine. Resemnat, Tanaka îi spuse pe scurt ce scriau ziarele.

— Porcii! spuse negrul. Mi-au ucis fratele.

— Sunt profund dezolat, replică rece japonezul. Şi eu am pierdut pe mulţi dintre prietenii mei. Îmi trebuie cel puţin şase voturi sigure.

Lester trase o înjurătură printre dinţi.

— Altfel, riscăm să pierdem partida. Şi veţi fi răspunzător pentru asta. Nu vă rămâne prea mult timp ca să acţionaţi. Este inutil să căutăm să o luăm de la capăt, pentru că familiile delegaţilor sunt acum protejate de FBI, zi şi noapte. Au mobilizat foarte mulţi oameni pentru asta.

Negrul nu se oprea din înjurat. Răbdător, Tanaka aşteptă să înceteze. În cele din urmă, Lester îl anunţă:

— Am o idee, dar vă va costa scump.

— Nu contează, totul este să meargă, făcu Tanaka cu inima sfâşiată.

— Aţi auzit până acum vorbindu-se de „profet”? întrebă Lester.

— Nu. Cine este?

— Şedinţa hotărâtoare va avea loc mâine?

— Da.

— Bine. Atunci contaţi pe mine. Va fi un circ de toată frumuseţea.

— Pe mine nu mă interesează circul, remarcă Tanaka acru. Vreau ca rezultatul să fie eficace.

— N-aveţi nici o teamă, făcu Lester. Am de plătit o poliţă mare porcilor.

*

* *

Nici unul dintre delegaţii ale căror familii fuseseră răpite nu făcuse nici cea mai mică destăinuire în legătură cu identitatea sau cu personalitatea agresorilor. Singura certitudine era că erau şi ei tot negri. Era clar că asta nu avea să amelioreze raporturile între negrii africani şi omologii lor americani.

Al Katz reuşise să-i convingă să păstreze o tăcere absolută asupra celor întâmplate.

Din fericire, trei sferturi din numărul delegaţilor prezenţi depindeau

în întregime de State Department din punct de vedere financiar. Asta aranja bine lucrurile. Însă nimeni nu ştia ce mai putea pune la cale misteriosul lor adversar!

Malko sosise la biroul lui Al Katz pe care îl găsi fierbând de furie. Îi era ruşine de ţara sa şi frică pentru rezultatul votului de a doua zi. La cererea sa, pe pereţii biroului fuseseră instalate mai multe panouri, care indicau voturile precedente şi abţinerile. Un panou îi indica pe şefii delegaţiilor participante. Toţi erau protejaţi cu discreţie de FBI, în afara incintei ONU.

Se cunoşteau itinerariile lor, oră cu oră.

Privind panourile, Malko avu brusc o idee. Era ceva ce nu putea face nimănui rău însă putea recupera două voturi.

— La Washington se află reprezentanţii Yemenului şi ai Ugandei, ca să-şi consulte ambasadorii, spuse ei. Am o idee.

Al Katz ridică privirea lui albastră şi neliniştită.

— Ei, doar nu aveţi de gând să-i ridicaţi. Nu am de gând să…

— Ar trebui să vă fie ruşine de asemenea gânduri. Eu, o Alteţă Serenisimă, să mă ocup de un *kidnapping* ordinar? Astea sunt metode folosite numai de ticăloşi. Se poate proceda cu mult mai elegant.

El începu să-i expună lui Katz ideea sa. Când plecă din birou, americanul încă se mai ţinea cu mâinile de burtă, de râs. Era pentru prima dată că se destindea de la începutul acestei misiuni.

Malko dădu un telefon la Spitalul *Bellevue,* unde fusese transportată Jeanie. Avusese grijă să-i trimită un buchet enorm de trandafiri roşii, împreună cu cartea sa de vizită, la prima oră. I se făcu legătura cu ea. Fata avea vocea slăbită, îndepărtată, încărcată cu lacrimi.

— O, vă mulţumesc. Mi-aţi făcut o bucurie atât de mare!

Ea se referea la flori. Era pentru prima oară în viaţa ei că primise flori. Colegii de la comisariat o considerau ca pe o frumoasă bucată de carne neagră, pe care era bine să sari dacă aveai în apropiere un colţ de masă liber. Nici unul nu ar fi cheltuit nici cincizeci de cenţi ca să-i cumpere un bucheţel de margarete.

*

* *

Zborul cu numărul 563 al companiei Eastern Airlines tocmai decola din Washington DC[7].

Avea trei ore de zbor până la New York, La Guardia. Era un mic Boeing 737. În afară de stewardese, la bordul lui nu se aflau decât bărbaţi. Toţi păreau, a fi nişte oameni de afaceri care se întorceau la familiile lor sau la o prietenă din New York.

Toţi erau foarte însetaţi.

---

[7] District of Columbia (n.a.).

Nici nu se ridicase bine avionul de la sol, că şi începură să comande tot feluri de băuturi răcoritoare. Fiecare pahar costa un dolar, care se plătea în avans. Cei mai mulţi pasageri comandară de la început câte două.

Doi dintre ei, oameni în toată puterea vârstei, care semănau vag unul cu celălalt, comandară câte trei. Când le auzi comanda, pe stewardesă o pufni râsul.

— Aveţi grijă că o să vă cam clătinaţi pe picioare când veţi coborî din avion. Să nu aveţi necazuri cu soţiile.

Pentru moment, nu se întâmplă nimic deosebit. Câţiva dintre călători se cam încinseseră făcând curte stewardeselor blazate.

Cerul era senin şi chiar şi la New York era timp frumos. Zborul 563 fu o cursă fără probleme, cu excepţia faptului că unul dintre pasageri îşi uită geanta diplomatică într-o plasă.

Cei doi pasageri din primul rând îşi terminaseră băuturile. Ei se consultară din ochi, apoi se ridicară deodată. Unul dintre ei rămase în picioare în mijlocul culoarului, în vreme ce al doilea se îndreptă către cabina piloţilor, străbătând culoarul de la clasa întâi. Imediat, el se ciocni de stewardesă.

— Este prea târziu ca să mai beţi, făcu tendenţios aceasta. Vă, rog să vă ocupaţi locul.

— Dar nu vreau să beau, făcu tipul. Vreau doar să vorbesc cu comandantul de bord.

Stewardesa scutură din cap.

— Este imposibil. Trebuie să mergeţi la locul dumneavoastră.

Deodată ea văzu revolverul cu reflexe albastre în mâna lui dreaptă şi scoase un ţipăt.

— Este o glumă?

— Nu, este adevărat, iar noi dorim să mergem în Cuba, făcu bărbatul.

El o împinse pe femeie în cockpit, ţinând arma la vedere.

— Faceţi un viraj către Cuba, îi ordonă el pilotului, cu arma înfiptă în ceafa lui. Trebuie să aterizăm la Havana. Nu are sens să vă împotriviţi. În avion mai este cineva care se ocupă în acest moment de pasageri. Nu aveţi voie avertizaţi aeroportul La Guardia.

Pilotul nu încercă nici cea mai vagă împotrivire. Până acum fuseseră deturnate vreo douăsprezece aparate ale companiei către Cuba. Treaba asta devenise o adevărată rutină. Cu toate acestea, el se uită surprins la agresorul său. Nu semăna deloc cu tinerii hirsuţi şi isterici care se îndreptau de obicei către Cuba. Era un bărbat bine îmbrăcat, cu părul tuns scurt şi se exprima perfect.

În sinea lui, pilotul îşi spuse că timpurile se schimbaseră mult şi că nu mai puteai avea încredere în nimeni.

Boeingul se îndreptă către est, iar comandantul de bord luă

microfonul ca să-i avertizeze pe pasageri că nu vor ateriza la New York decât după două zile.

Bărbatul cu revolverul rămăsese în faţa cabinei. El se întreba ce vor gândi oare cubanezii dând vor afla că agenţii FBI se ocupau cu deturnarea avioanelor către Cuba. Era mai bine să nu afle de asta niciodată. El ar fi dat orice ca să afle care era motivul pentru care CIA dorea să deturneze un avion american către Cuba.

Capitolul XVII

Mamadu Rikoro se afla într-o dilemă îngrozitoare. Mototolea nervos în buzunar chitanţa pe care o primise de la banca sa şi îl asculta distrat pe reprezentantul Columbiei care împroşca cu noroi Statele Unite. Vecinul său, un delegat din Est, asculta cu religiozitate. El se întoarse către Mamadu – mereu dornic să cucerească simpatia unui reprezentant de culoare – şi îi adresă un zâmbet larg. Rikoro îi răspunse cu o uşoară grimasă. Era clar că vecinul său nu avea probleme ca ale sale. El nu era decât purtătorul de cuvânt al guvernului său. Dacă nu se supunea, putea fi împuşcat şi cu asta se termina totul. Nu putea să mai aibă nici un fel de probleme de conştiinţă care să semene cu ale sale.

Rikoro îşi trecu mâna prin părul cârlionţat. Nu reuşea să găsească o soluţie satisfăcătoare.

Chiar în acea dimineaţă, primise de la banca sa vestea că se făcuse un virament de trei mii de dolari în contul său. Acest virament era de provenienţă anonimă. În fiecare an, înainte de votul pentru China, el primea o sumă identică în contul său. Reprezenta o modestă contribuţie din partea unor binefăcători americani anonimi.

Era evident că el ceda această sumă ministrului său, iar acest dar era considerat ceva aproape legal. La urma urmelor, America era o ţară bogată, iar ţării lui îi păsa prea puţin de China comunistă.

Pe de altă parte însă, existau încă cincizeci de mii de dolari pe care el îi primise în mod imprudent cu două săptămâni mai devreme. Ca să facă exact contrariul. Iar frumoasele bancnote luaseră deja drumul către Elveţia.

Bineînţeles că acest lucru avea să facă ceva valuri. Rikoro avea să fie chemat repede acasă. Însă cu zece sau cincisprezece mii de dolari el spera să înăbuşe şi protestele cele mai agresive. Deja se cam săturase de New York. Îi era un dor năprasnic de soarele african. Pe de altă parte însă, aici făcea economii considerabile. Soţia sa se obişnuise deja cu oraşul.

Era într-o adevărată dilemă. Tare ar fi vrut să împace şi capra şi varza! Dacă votul ar fi fost secret el ar fi putut să scape uşor cu o minciună.

— Am trista obligaţie să vă anunţ că am aflat cu o profundă tristeţe despre moartea lui Dato Mohammed Ismail Ben Mohammed Yussof, reprezentantul permanent al Malaieziei la Naţiunile Unite, spuse preşedintele. Rog pe membrii Adunării generale să se ridice şi să păstreze un moment de reculegere în memoria dispărutului.

Mamadu Rikoro se ridică automat. El nu trebuia să se prefacă pentru a arbora un aer trist. Cu capul aplecat înainte, el continua să

se gândească la problema sa. Cu sufletul sfâşiat, el se hotărî.

Minutul său de reculegere fu pentru cei cincizeci de mii de dolari. Se gândea că mai multe intrări regulate valorau mai mult decât o lovitură la pocher. Trebuia însă să-şi prevină comanditarul şi să-i ramburseze acestuia suma.

După suspendarea şedinţei, el se repezi la prima cabină telefonică şi sună la numărul pe care îl ştia pe dinafară. Era gata să renunţe la cele cincizeci de mii de dolari. Când omul lui ridică receptorul, îl explică în cuvinte discrete că primise banii, dar că dorea să rămână fidel primului său angajament. Apoi, cu inima împăcată, puse receptorul în furcă. Nu-i mai rămânea decât să aştepte votul de a doua zi. Era mult mai greu să dea cel de al doilea telefon. El se duse să-şi cumpere un Pepsi de la un automat înainte de asta. Apoi formă numărul, rugându-se la Dumnezeu ca nimeni să nu răspundă.

*

* *

Malko tocmai bea o cafea la bar când apăru Chris Jones.

— Al Katz vrea să vorbească imediat cu dumneavoastră, spuse el.

Malko se duse imediat la cea mai liniştită cabină telefonică. Al Katz era în pragul isteriei.

— Avem deja o pistă, izbucni el. Tocmai m-a sunat un tip, Mamadu Rikoro. Este unul de pe listele noastre de plată. El mi-a spus că a fost contactat, dar că s-a hotărât să ne rămână fidel. Trebuie să dăm de el cu orice preţ.

— Unde se află?

— Dacă aş şti, eram deja după el. Găsiţi-l dumneavoastră.

Malko se îndreptă către bar. Nici urmă de Rikoro. Era ora cinci şi cea mai mare parte a delegaţilor plecase. El telefonă la sediul delegaţiei, la el la hotel, se duse chiar şi la cafeneaua personalului, dar nu găsi nici cea mai mică urmă a lui Rikoro. Şedinţa reîncepea peste o oră şi avea să dureze până la opt sau la nouă. Poate că îşi va face apariţia până atunci.

Malko o rugă pe telefonista de la bar să facă un apel la fiecare cinci minute, căutându-l pe Mamadu Rikoro. Îl lăsă pe Chris să aştepte în faţa oficiului.

Milton Brabeck se instalase în faţa imensei intrări şi cerea numele fiecărui delegat de culoare care trecea pragul ONU. Toată lumea credea că este un nou angajat care face exces de zel.

*

* *

Când colonelul Tanaka se întoarse la hotelul său, descoperi mesajul lui Lester care îi cerea să îl sune urgent. Fu sigur că se anunţa o nouă catastrofă. Lester avea ordin să nu-l deranjeze decât în cazuri de

extremă urgenţă.

El telefonă de la cabina ce se afla la o distanţă de o sută de metri de hotel. Lester era nebun de furie.

— Un negru împuţit vrea să ne fraierească! lătră el.

Tanaka îşi tamponă fruntea.

Era cald şi se topea asfaltul în aerul îmbâcsit de mirosuri şi de gaze de eşapament. Umiditatea era îngrozitor de ridicată. Cu toate astea, trebuia să-şi păstreze calmul.

— Vorbiţi mai clar, făcu el.

Şeful grupării *Mad Dogs* abia reuşea să nu se bâlbâie din cauza furiei. Tanaka asculta. Brusc, simţi cum îl lasă puterile. De astă dată, avea să rezolve chiar el lucrurile. Nu avea altă soluţie.

— Trebuie să-l sun din nou peste o jumătate de oră, zise Lester.

El îi dădu numărul de telefon. Era la Organizaţia Naţiunilor Unite. Tanaka puse telefonul în furcă şi sună imediat la numărul cel nou. Răspunse o voce de femeie. Era biblioteca din sediul ONU. El întrebă de Mamadu Rikoro, iar femeia îi făcu legătura cu acesta. Diplomatul era isteric. Lester îl terorizase. Era pregătit să se adreseze FBI-ului. Tanaka adoptă tonul cel mai blând, asigurându-l că îl înţelege perfect. Putea să ramburseze suma pe care o primise? Asta era tot ce i se cerea să facă. Rikoro se mai linişti un pic. El întrebă cu cine stă de vorbă.

— Sunt comanditarul dumneavoastră, zise amabil colonelul Tanaka. Sunt convins că putem aranja lucrurile cum este mai bine pentru amândoi. Şi poate că, altă dată...

Uşurarea lui Rikoro era vădită. El întrevăzu chiar posibilitatea unui şantaj fructuos!

— Haideţi să ne întâlnim în sala Consiliului de tutelă, propuse Tanaka. Acolo vom fi liniştiţi.

Normal. Nu existau decât două teritorii aflate sub tutelă: Pago-Pago şi un obscur hectar cu păduri virgine din Indonezia... Consiliul cu pricina nu se reunea niciodată.

Mamadu Rikoro găsi că locul este destul de discret. Nici el nu era dornic de publicitate.

Tanaka închise telefonul şi respiră adânc aerul umed. Abia avea timp să mai treacă şi pe la hotel înainte de a merge la ONU.

*

* *

Marea sală a Consiliului de tutelă era complet pustie. Rikoro se aşeză pe un scaun şi îşi aprinse o ţigară. Nimeni nu-l văzuse intrând. Se simţea foarte bine dispus. Încă mai spera să salveze cele cincizeci de mii de dolari. Bineînţeles că nu avea de gând să semneze nimic. Ceilalţi trebuiau să se mulţumească cu cuvântul lui de onoare. Uşa se deschise şi auzi zgomot de paşi, înăbuşit de mocheta groasă. El

întoarse capul, surâzător. Zâmbetul îi împietri când zări revolverul, dar nu mai avu timp să strige.

Calm, colonelul Tanaka trase trei gloanţe în capul lui Mamadu Rikoro, deşi încă de la primul glonţ îi făcuse zob creierii. Se auziră trei zgomote înăbuşite cu ajutorul amortizorului. Era un model de armă extrem de sofisticat, care îngloba şi camera de ejecţie. În plus, acustica acestei săli fusese întotdeauna deplorabilă.

Mamadu Rikoro se prăbuşi din fotoliul său. Colonelul Tanaka se apropie de el şi împinse cadavrul cât mai departe posibil, ca să fie invizibil la prima vedere. Din fericire, diplomatul nu era prea corpolent. Mirosul de pulbere arsă se împrăştie în aer. Sala stătea însă mai mult închisă, nefiind vizitată decât de grupurile de turişti.

La întâmplare, Tanaka coborî treptele amfiteatrului ca să poată ieşi pe uşa de lângă barul delegaţilor. El o deschise chiar în clipa în care gardianul se întorcea cu faţa la el. Acesta îl văzu bine pe Tanaka. Văzându-l însă că intră în bar, nu reacţionă deloc. Anumiţi delegaţi obişnuiau din când în când să se retragă în liniştea sălii Consiliului de tutelă pentru o scurtă siestă sau pentru o legătură sentimentală cu vreuna din secretarele de la secţia de traduceri.

Tanaka merse până la cafenea, unde se întâlni cu ceilalţi membri ai delegaţiei japoneze.

*

* *

Leşul lui Mamadu Rikoro ar fi rămas mai multe zile acolo dacă o anumită doamnă, pe nume *Mrs* Thins din Topeka, Kansas, nu ar fi fost chinuită de o puternică durere de picioare după lunga vizită pe culoarele Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Ea se strecură afară din grupul de turişti şi se adăposti într-unul din fotoliile moi din sala Consiliului de tutelă. Din păcate, nu-şi putu întinde picioarele îndurerate. Coborând privirea, ea văzu jos ceva închis la culoare. Crezând că este vorba de un obiect, ea întinse mâna.

Pipăi capul lui Mamadu Rikoro.

Urletul ascuţit al doamnei Thins întrerupse brusc prelegerea ghidului. Doi gardieni îşi făcură imediat apariţia crezând că este vorba de o criză de nervi.

— Este un cadavru, plânse doamna Thins, după care căzu leşinată.

*

* *

Micul birou al colonelului MacCarthy era învăluit în fum. Colonelul părea foarte deprimat. Două cadavre într-o săptămână, era cu mult prea mult. Mai mult, de data asta nu mai putea spune că este vorba de o crimă sadică.

— Aici este mâna unui profesionist, murmurase Al Katz.

Ucigaşul adunase duliile goale. Pe masa colonelului MacCarthy era etalat tot conţinutul buzunarelor lui Mamadu Rikoro. Dar nu era nimic acolo care să aducă o lumină pentru ca ancheta să poată avansa cu ceva.

Unul câte unul, gardienii se perindau ca să depună mărturie. În principiu, nimeni nu ar fi putut pătrunde în respectiva sală, în afară de turiştii însoţiţi de ghizi şi de delegaţi. Oricum, alegerea era oribilă…

— Cred că l-am observat pe ucigaş, mărturisi unul dintre gardieni. Este un bărbat mic şi brunet. Era cu spatele. A fost oprit de colegul meu la intrarea în bar. Când am văzut că este OK, eu nu am mai insistat.

Colonelul MacCarthy îl chemă pe gardianul respectiv. Acesta nu-şi mai amintea de nimic. Controla în mod automat pe toţi cei care pătrundeau în incinta barului. Nici nu se uita la chipul lor, ci numai la legitimaţii. Prin faţa lui treceau poate o sută de inşi pe oră. Iar de la celălalt nu putură afla mai mult.

Capitolul XVIII

Cele două călugăriţe treceau cu pas maiestuos prin faţa statuii filiforme oferite de Nigeria şi intrară în barul delegaţilor. Gardianul de serviciu ezită să le oprească, apoi se hotărî cu întârziere: cele două negrese, maiestuoase în rochiile lor albe, se pierduseră deja în mulţimea din barul delegaţilor. Era ultima suspendare de şedinţă înainte de votul definitiv care restabilea drepturile legitime ale Republicii Populare Chineze.

Desigur gardianul ar fi putut să le găsească uşor, dar nu avea voie să-şi părăsească postul.

Delegatul Voltei Superioare se întoarse: cineva îl strigase. El se pomeni faţă în faţă cu o negresă cu ochi căprui imenşi şi cu un aer blând. Rochia ei albă de călugăriţă nu reuşea să-i ascundă trupul plin de graţie.

— Cu ce vă pot fi de folos, măicuţă? o întrebă el plin de respect.

— Aş dori să stau de vorbă cu dumneavoastră, spuse călugăriţa cu glasul scăzut.

Cu siguranţă, voia bani, în numele fraternităţii de rasă.

— Ne pregătim să intrăm în şedinţă, îi explică diplomatul. Iar eu sunt singurul reprezentant al ţării mele.

— Nu vă reţin mult, insistă călugăriţa. Doar câteva minute. Am să vă comunic ceva extrem de important.

Intrigat, delegatul căută cu privirea un loc mai retras. Era însă atâta înghesuială încât nu reuşi să găsească un loc liniştit. Călugăriţa îl scoase din impas.

— Am putea face câţiva paşi la parter, sugeră ea. Acolo e mai multă linişte.

Delegatul din Volta Superioară acceptă imediat. Ei trecură pe lângă paznic şi coborâră la parter. Galeria interioară era aproape pustie.

Zâmbitor, negrul se întoarse către sora lui de culoare.

— Aşadar, cum vă pot ajuta?

Negresa zâmbea îngereşte cu ambele mâini băgate în faldurile largi ale rasei.

— Simplu, trebuie să veniţi cu mine.

Diplomatul tresări surprins.

— Cu dumneavoastră? Dar îmi este imposibil. Şedinţa trebuie să înceapă peste o jumătate de oră. Trebuie să votez.

Zâmbetul interlocutoarei sale deveni şi mai angelic.

— Cu toate acestea veţi veni.

În acelaşi moment, el văzu ţeava unui revolver Parabellum îndreptată spre pântecele lui şi voi să se ferească. Dar se izbi de perete.

— Dar sunteţi de-a dreptul nebună! făcu el cu o voce gâtuită. Cred că glumiţi.

Gura mare a negresei surâdea în continuare, dar ochii îi erau de gheaţă.

— Mă veţi întovărăşi, îi ordonă ea. Vom ieşi de aici şi ne vom urca într-o maşină care ne aşteaptă. Dacă vă supuneţi, nu veţi păţi nimic.

— Dar ce anume urmăriţi? protestă diplomatul. Nu am nici un ban asupra mea…

— Nu vreau bani, spuse călugăriţa. Vă vom da drumul imediat după vot.

Delegatul Voltei Superioare tresări.

— Dar este ridicol. Voi povesti ce mi s-a întâmplat, iar votul va fi anulat.

Negresa vorbi cu un ton calm dar ameninţător:

— Nu veţi spune nimic, altfel veţi fi executat chiar dacă toată poliţia ar încerca să vă apere. Dacă suflaţi un singur cuvânt, veţi muri.

Delegatul simţi că spune adevărul. Auzise că se întâmplaseră lucruri stranii la New York. Că anumite organizaţii criminale erau atotputernice… Fu cuprins de o panică îngrozitoare. Ţeava armei era înfiptă în stomacul său. Ea era prelungită de un amortizor.

— Grăbiţi-vă, îi porunci femeia. Dacă încercaţi să fugiţi, vă împuşc.

Ea puse revolverul în buzunar, dar el îi vedea forma prin pânza rasei călugăreşti. Îi era prea frică pentru a mai reflecta. Ca un automat, el o urmă. Esplanada din dreapta gemea de lume. Era locul unde se adunau turiştii. Negresa mergea alături de el, foarte aproape şi, la fiecare pas, el simţea cum ţeava revolverului îi atinge şoldul.

Când ajunseră în dreptul grilajului de la intrare, trebuiră să străbată un grup de turişti. Delegatul recunoscu pe unul dintre ghizi, o fermecătoare chinezoaică căreia îi făcuse curte şi îi adresă un zâmbet crispat. Ea îi întoarse zâmbetul în mod automat, încercând să străbată grupul de turişti, călugăriţa fu nevoită să se separe de delegat. În mod instinctiv, ea scoase pe jumătate arma din buzunar.

În acea fracţiune de secundă, Lo-ning observă arma. Negresa se afla deja pe trotuar, dincolo de grilaj şi îl ajungea pe delegat. Chinezoaica se întrebă dacă nu cumva a visat. Îşi aminti însă de zâmbetul ciudat şi crispat al diplomatului. Ceva extrem de anormal se petrecea chiar sub nasul zecilor de agenţi, obligaţi să asigure buna desfăşurare a votului.

Lăsându-şi de izbelişte grupul de turişti, ea o luă la sănătoasa către bar, unde spera să-l găsească pe Malko. Dar deodată se răzgândi. Ca să câştige ceva timp, ea se repezi la un telefon şi alertă secţia chineză. Aceştia aveau sarcina să dea alarma.

*

* *

Abia la a patra călugăriţă pe care o văzu că intră în barul delegaţilor, gardianul bănui că ceva nu este în regulă. Două dintre ele ieşiseră însoţite de câte un delegat. Acum era însă prea târziu. Negresa ieşise deja însoţind un african care îi ajungea până la umăr. După vreo sută de metri, călugăriţa văzu că-i ies în întâmpinare doi chinezi, care mergeau la distanţă unul de celălalt. Ca şi cum ar fi vrut să-i bareze calea. Ea îl trase pe african de braţ ca să treacă pe partea dreaptă şi să ajungă la scara cea mare. Chinezii începură să alerge după ea. Se auziră două zgomote surde. Unul dintre chinezi se prăbuşi pe covor şi rămase nemişcat. Celălalt se strecura încet de-a lungul unei splendide tapiţerii chinezeşti. Călugăriţa îl trăgea de braţ pe african, ameninţându-l cu arma. Diplomatul era prea speriat ca să mai poată ţipa după ajutor, când trecu prin faţa gardianului.

Oricum, gărzile nu erau înarmate.

*

* *

Ceva mai târziu, Secretarul general al Organizaţiei Naţiunilor Unite fu extrem de surprins când se întâlni pe palierul etajului treizeci şi opt cu un individ care îl salutase politicos, fără să se ostenească să-şi ascundă un Smith & Wesson de calibru mare care l-ar fi făcut să moară de invidie pe Pecos Bill. Acesta era unul din micile păcate ale lui Chris Jones. Diplomatul îşi zise că era timpul să se întoarcă în ţara lui. Dacă până acum nu reuşise să împiedice nici un război, cel puţin izbutise să menţină pacea pe culoarele ONU.

Capitolul XIX

De data asta, colonelul Tanaka voia să fie liniştit. El asista la ieşirea din clădire a falselor călugăriţe, stând la volanul Mercedesului său, parcat chiar lângă intrarea principală.

Totul părea că se desfăşoară cu bine. Cele două maşini ale oamenilor lui Lester erau oprite pe cealaltă parte a bulevardului. Tanaka îi număra satisfăcut pe delegaţii aduşi afară. Balanţa se înclina din nou în favoarea lui. Lester avusese o idee bună. Delegaţii aleşi de el proveneau din ţări extrem de obscure. Faptul că nu ar fi apărut la şedinţă nu ar fi şocat pe nimeni. Era un lucru notoriu ca unii delegaţi să se abţină de la vot absentând.

Cele două maşini demarară.

Portiera Mercedesului se deschise cu brutalitate în momentul în care Tanaka ambreia motorul. În ciuda sângelui său rece, Tanaka tresări. O chinezoaică tânără îşi vârî capul în maşină, cu un aer înspăimântat.

— Domnule, lăsaţi-mă să urc. Repede. Au fost răpite nişte persoane. Sunt în cele două maşini din faţă. Trebuie să le urmărim.

Colonelul Tanaka crezu că-i cade tot muntele Fuji-Yama în cap. Era tot ce-i lipsea acum. Tulburarea sa era sinceră.

— Nu înţeleg nimic, domnişoară. Ce s-a întâmplat?

Chinezoaica se urcă alături de el şi îi spuse cu o voce autoritară:

— Urmăriţi cele două maşini, cea albă şi cea verde. Opriţi-vă apoi la primul poliţist care ne iese în cale.

Lo-ning înţelesese că nimeni în afară de ea nu ar fi avut timp să intervină. Ea se pregătea să oprească o maşină ce venea pe First Avenue, când îl văzu pe Tanaka la volanul maşinii sale.

Cu creierul în flăcări, Tanaka se supuse. Cele două maşini aveau deja un avans de o sută de metri. Ei le urmări cu uşurinţă, apoi o privi pe vecina lui. Părea ceva mai calmă. Simţi un frison când se gândi că ea s-ar fi putut urca în altă maşină.

— Explicaţi-mi, ce se întâmplă? o întrebă el făcând pe prostul. Cum aş putea să vă fiu de folos?

Ceva mai destinsă, chinezoaica începu să-i explice:

— Oamenii din cele două maşini din faţă au răpit nişte delegaţi ai ONU, ca să-i împiedice să voteze în după-amiaza aceasta.

— Dar trebuie să anunţăm poliţia, zise japonezul prefăcându-se îngrozit. Aceasta nu este treaba dumneavoastră.

— Ba este un pic şi treaba mea, zise Lo-ning. Desigur că voi anunţa poliţia imediat cum voi putea. Vă mulţumesc pentru ajutor. Este un mare noroc că v-am găsit acolo.

— Într-adevăr, un mare noroc.

Fata încă nu ştia pentru care din ei doi era norocul. Cele două maşini se îndreptau drept spre nord, către Harlem. Trebuiau să ajungă la o clădire situată pe West End Avenue.

— Ei sunt înarmaţi, zise Lo-ning înnegurată la faţă.

Colonelul Tanaka rămase tăcut. Trebuia să găsească un mijloc de a o elimina pe această chinezoaică. În plin New York, la ora patru după-amiază. Şi nici măcar nu era înarmat. De când îl omorâse pe Rikoro era periculos să poarte armă. Deodată, tânăra începu să gesticuleze.

— Acolo, acolo...

O maşină a poliţiei era oprită la colţul lui 61 st Street. Tanaka încetini viteza, dar obiectă:

— Riscăm să-i pierdem urma.

— Aveţi dreptate, recunoscu Lo-ning. Ea coborî geamul Mercedesului şi încercă să atragă atenţia poliţiştilor.

Tanaka acceleră ca să ajungă din urmă cele două maşini.

Ei nu mai întâlniră nici o patrulă a poliţiei până în Harlem.

Când văzu cele două maşini intrând într-un parching subteran, Lo-ning scoase o exclamaţie de bucurie:

— Opriţi, opriţi imediat! Trebuie să anunţăm poliţia.

— Să mergem la cel mai apropiat comisariat, sugeră Tanaka.

— Nu. Vreau să aştept aici. Este mult mai sigur. Poate să fie doar o păcăleală. De altfel, iată şi o cabină telefonică ceva mai încolo. Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi ajutat.

Colonelul Tanaka abordă un aer profund îngrijorat.

— Domnişoară, nu pot să vă las aici singură. Este un loc foarte periculos.

— Bine, de acord, Duceţi-mă până la cabină. Voi chema poliţia şi o vom aştepta să sosească. Tanaka calcă frâna. Avea la dispoziţie mai puţin de un minut ca să se debaraseze de chinezoaică.

*

* *

Toată suflarea de la ONU comenta despre asasinarea lui Mamadu Rikoro, dar dispariţia celorlalţi delegaţi rămăsese neobservată. Nu se ştia nici despre moartea celor doi agenţi chinezi. În curând avea să înceapă şedinţa Adunării generale. Malko ţinea un consiliu de război în biroul colonelului MacCarthy cu Al Katz. Niciodată nu se mai pomenise o asemenea derută la ONU.

— Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm la Dumnezeu, recunoscu Malko. Să sperăm că nici un alt delegat nu a mai putut fi cumpărat într-un fel sau altul. Orgia nu a dat rezultatele scontate, Cu excepţia unui singur caz...

— Mai dispunem doar de două ore, zise Al Katz. Cu ajutorul sistemului electronic, şedinţa nu va dura mai mult de jumătate de oră.

Copleşit, colonelul MacCarthy promise că va tripla numărul

paznicilor în jurul sălii şi că va trimite toţi civilii înarmaţi de care dispunea.

*

* *

Colonelul Tanaka, în loc să întoarcă pe West End Avenue ca să revină la cabina telefonică, viră la stânga pe 105th Street şi intră pe un teren de sport abandonat, transformat în loc de depozitare a gunoaielor.

— Ei, ce faceţi? strigă Lo-ning.

Tanaka îi zâmbi încurajator.

— Vă rog să mă iertaţi. Voiam să întorc aici.

Dar în loc să întoarcă, el stopă aproape de un zid şi trase frâna de mână. Doar în clipa în care îi văzu chipul, lui Lo-ning i se făcu frică. Brusc îşi aminti de moartea doamnei Tso. Fusese ucisă de un asiatic…

Privirile celor doi se întâlniră, iar femeia înţelese că el voia să o ucidă. Imediat mâinile lui Tanaka îi prinseră grumazul şi începură să-l strângă cu putere.

Lo-ning urlă. Ea reuşi cu greu să se îndepărteze de el. Milimetru cu milimetru, mâna ei dreaptă atinse portiera şi se încleştă de clanţă. Reuşi să o deschidă şi să strecoare piciorul afară.

Prinsă de caroserie, ea reuşi să coboare aproape cu totul din maşină. Era şi timpul. Aproape că nu mai avea nici un centimetru cub de aer în plămâni. Tanaka, lungit pe banchetă, fu nevoit să-i dea drumul, iar Lo-ning căzu pe pământ.

Tanaka scoase un strigăt furios. Chinezoaica o luase deja la fugă traversând terenul şi îndreptându-se către cabina telefonică. Japonezul întoarse maşina şi o porni către micuţa siluetă care se îndepărta.

Lo-ning întoarse capul şi văzu Mercedesul care venea în viteză spre ea.

Se lipi de zid. Împiedicat de un bolovan din apropiere, Tanaka nu reuşi să o strivească aşa cum ar fi vrut. Bara de protecţie o lovi însă în genunchi şi o trânti la pământ.

Ea se ridică, simţind o durere atroce. Piciorul nu o mai asculta. Fu nevoită să se agaţe de un grilaj. Nu vedea în faţa ochilor decât ieşirea. Trebuia cu orice preţ să iasă în West End Avenue şi va fi salvată. Din fericire, Tanaka nu mai avea timp să întoarcă maşina. El reveni către ea în marşarier, dar în zigzag. Nu reuşi nici acum să o lovească.

Şchiopătând, Lo-ning ajunse pe trotuar în momentul în care Mercedesul ieşea de pe terenul viran. Tanaka, frână brusc.

Lo-ning privi în jurul ei înnebunită de spaimă. Piciorul îi era plin de sânge. Nu se vedea nici un trecător prin apropiere. Trebuia să traverseze West End Avenue ca să ajungă la cabină.

Ea începu să fugă şchiopătând. Durerile din picior erau îngrozitoare.

Auzi zgomotul făcut de Mercedes şi începu să alerge mai repede, sprijinindu-se de faţadele clădirilor.

Uriaşa maşină se urcă pe trotuar şi ajunse în spatele lui Lo-ning. Colonelul Tanaka ţinea volanul cu amândouă mâinile. Ajungând aproape de fragila ei siluetă, el redresă puţin maşina către dreapta ca să nu se izbească de zid. Aripa din stânga faţă o izbi pe chinezoaică într-o parte, făcându-i ficatul zob şi fracturându-i mai multe coaste. Ea simţi puternicul impact şi fu proiectată în aer. Tanaka voise să o prindă între maşină şi zid, dar şocul fusese atât de violent, încât o aruncă pe Lo-ning înainte, pe o scară ce ducea la un subsol.

Acum nu mai putea să ajungă la ea.

El trebui să se dea jos din maşină. Privi în spatele său. Chipul speriat al unui negru mătăhălos apăruse de după uşa de la subsol şi privea la trupul femeii prăbuşite la picioarele sale.

Tanaka ezită. Era extrem de periculos să se întoarcă. Nu ştia câte persoane se mai aflau în casă. Singura sa speranţă era ca Lo-ning să fie deja moartă, ca să nu mai poată vorbi. El ambreie motorul şi întoarse maşina. De astă dată el era de vină dacă lucrurile ieşeau prost.

Lo-ning abia putea să mai vorbească. Avea maxilarul fracturat şi gura îi era plină de sânge. Cei trei negri aplecaţi deasupra ei se întrebau în şoaptă dacă nu ar fi fost mai bine să o ducă frumuşel pe terenul viran ca să evite orice întâlnire cu poliţia şi cu interogatoriile ei, când o negresă grasă îşi făcu apariţia. Ea se îndreptă plină de compasiune de Lo-ning.

Chinezoaica o prinse de rochie şi o imploră:

— Repede, chemaţi FBI-ul. Spuneţi-le că ostaticii sunt pe West End Avenue la numărul 4537. Este un japonez care...

Epuizată, ea îşi pierdu cunoştinţa.

Negrii se uitară unul la celălalt. Nu prea ştiau ce să facă. Grăsana îi împinse şi urcă treptele.

— Doar nu o vom lăsa să moară pe mititica asta, spuse ea furioasă.

Mergând repede atât cât îi permitea gabaritul, ea se îndreptă spre cabină şi formă numărul 411, numărul poliţiei, pentru care nu avea nevoie de monedă. Apoi povesti tot ce ştia.

Zece minute mai târziu, când apăru poliţia, Lo-ning încetase să mai respire. Terorizată, negresa repeta ce le spusese chinezoaica înainte de a muri.

*

* *

O oră mai târziu, un angajat al secţiei japoneze, se apropie în vârful picioarelor de ambasadorul lor la Naţiunile Unite şi îl anunţă că un înalt funcţionar al FBI voia să îi vorbească de urgenţă.

Capitolul XX

Colonelul Minoru Tanaka stătea în poziţie de drepţi în faţa superiorului său ierarhic la ONU, Hideo Kagami, reprezentantul permanent adjunct. Chipul rotund al diplomatului era sever, iar privirea lui rece îl măsura pe colonel cu un anumit dispreţ, din spatele ochelarilor rotunzi, cu montură de oţel.

Cu un aer umil, colonelul Tanaka înclina din cap la fiecare din remarcile pertinente ale diplomatului. Era copleşit de ruşine.. Pentru prima dată în îndelungata sa carieră – ce cuprindea atât armata cât şi serviciile de spionaj – el nu reuşise să-şi facă datoria. Putea foarte bine să dea vina pe aliaţii săi ocazionali, dar, în primul rând, se învinuia pe sine însuşi.

Diplomatul îşi termină încriminările.

— Acum, o dată ce FBI-ul a ajuns până la dumneavoastră, este foarte important ca să nu se descopere vreo legătură cu guvernul nostru sau cu serviciile din care faceţi parte. Niciodată FBI-ul nu trebuie să reunească dovezile care să-i poată permite deschiderea unei acţiuni judiciare. Nimeni nu trebuie să depună vreo mărturie în acest sens. Nici dumneavoastră, nici altcineva. Aţi înţeles?

Colonelul Tanaka înţelesese perfect. Acesta era lucrul care îl îngrijora cel mai puţin. Un militar este făcut să moară într-un fel sau altul, iar lui nu-i păsa de sarcasmul colegilor săi de acasă. Pentru că îşi ratase misiunea, îi rămăsese o singură cale ca să scape de dezonoare. El se înclină până la pământ.

— Pot să mă retrag, domnule ambasador? Pot să vă asigur că instrucţiunile dumneavoastră vor fi executate imediat.

— Nu mă aştept la altceva din partea dumneavoastră, răspunse diplomatul.

Brusc, el ocoli biroul său şi strânse cu căldură mâna colonelului Tanaka. Ochelarii îi erau uşor aburiţi de emoţie.

— Colonele Tanaka, spuse el cu voce joasă, ca şi cum pereţii erau plini cu microfoane. Ştiu că aţi făcut tot ce a fost posibil ca să vă serviţi patria. În numele împăratului, vă mulţumesc. Vom avea grijă de familia dumneavoastră.

Un surâs slab lumină chipul colonelului Tanaka. Această satisfacţie era tot ce îşi mai dorea. Acum avea conştiinţa împăcată. Numele său nu va fi citat ca exemplu de nereuşită în faţa generaţiilor viitoare. Fără să mai spună o vorbă, el făcu stânga-mprejur şi părăsi biroul. În timp ce aştepta ascensorul, începu să se gândească la ce avea să facă. Din păcate, avea puţin timp la dispoziţie.

Această ultimă întâlnire fusese un adevărat miracol. După ce o lăsase pe Lo-ning, el îl contactase automat pe şeful delegaţiei

japoneze ca să-l pună la curent cu cele întâmplate.

FBI-ul alertase deja delegaţia japoneză când colonelul Tanaka putu să ia contact cu Hideo Kagami. Acesta din urmă îl aşteptase în biroul unei mari firme de import japoneze, care adăpostea Serviciile speciale din Tokio.

Când ieşi în stradă, chemă un taxi şi îi dădu o adresă din Greenwich Village. Ar fi fost imprudent să se întoarcă la hotelul său, din moment ce FBI-ul îl identificase. Încercă să-şi amintească dacă agenţii ar putea găsi acolo ceva compromiţător.

Nimic, în afară de revolver. Arma nu le putea furniza nimic. Avea un număr de serie fals.

Mica agendă neagră în care Tanaka îşi notase toate cheltuielile se afla în buzunarul său. Avea de gând ca imediat după ce va termina cu aliaţii săi, să o ardă. La urmă, nu-i mai rămânea decât să rezolve cu propria lui persoană. El rămânea ultima piesă a întregului complot. Încă nu alesese modul în care avea să moară. Dorea să poată beneficia de un moment de reculegere şi meditaţie dacă împrejurările îi vor permite. În cel mai rău caz, era suficient să muşte unul din butonii de la manşeta stângă a hainei ca să moară instantaneu.

Dar ideea otrăvii îi displăcea şi ar fi vrut să găsească un mijloc mult mai compatibil cu rangul său. Samuraii nu se otrăveau niciodată, iar colonelul Tanaka era extrem de credincios tradiţiilor.

Distrat, el privea cum defilează New Yorkul prin faţa ochilor. Taxiul circula pe Broadway, în plin *Gamment district,* cu vitrinele pline de blănuri şi alte veşminte, cu camioane enorme şi cafenele deocheate pline până la refuz cu funcţionari săraci. Aici nu era New Yorkul strălucitor al turiştilor, ci un furnicar ce semăna mai mult cu Tokio.

Colonelul încercă o puternică strângere de inimă. Ar fi dat orice pentru o ultimă partidă de *palinko.* Dar la New York nu se juca *palinko,* iar FBI-ul îl căuta peste tot. Americanii fuseseră extrem de politicoşi când se interesaseră dacă un anumit colonel Tanaka făcea parte din delegaţia japoneză. O, nu era vorba decât de o simplă formalitate, căci cu siguranţă că îi fusese furată maşina. Era imposibil ca un eminent membru al delegaţiei japoneze să fie amestecat într-o poveste atât de urâtă.

De când cu războiul din Vietnam, funcţionarii americani făcuseră mari progrese în arta salvării aparenţelor.

Taxiul se opri în faţa casei de pe Bleeker Street. Nişte hippies erau aşezaţi pe scările de la intrare, unde fumau şi discutau. Tanaka urcă cele câteva trepte şi traversă curtea. În fundul ei se afla un soi de hangar. El deschise uşa. Era plin cu lăzi şi vechituri.

Un negru se ivi imediat în faţa lui. Era solid şi purta ochelari negri.

— Am venit după Lester, zise Tanaka.

Nimeni în afară de *Mad Dogs* nu cunoştea prenumele lui Lester.

Negrul merse în fundul hangarului şi dădu la o parte o ladă. Tanaka rămase mai în spate. Fără să facă zgomot, el apucă o bară de fier, merse tiptil până la spatele negrului şi îl pocni în cap cât putu de tare.

Negrul se prăbuşi fără să scoată nici un ţipăt.

Colonelul Tanaka deplasă lada. Dedesubtul ei era o trapă.

El o ridică şi coborî pe o scară de fier. Ajunse într-un subsol plin cu lăzi. Erau pline cu arsenalul necesar teroriştilor din Manhattan. Erau în jur de două sute de puşti, mitraliere de diferite modele, puşti automate cumpărate de la dezertori, mii de cartuşe de orice calibru. Cândva, Lester îi arătase toată această avere lui Tanaka. Avea acolo chiar şi o mitralieră japoneză Nambu, venită de Dumnezeu ştie de unde.

Tanaka mişcă fără să facă vreun zgomot o ladă grea plină cu puşti încă ambalate şi ridică capacul celei care se găsea dedesubt, sperând că memoria nu-l înşală.

Mitraliera cehoslovacă şi încărcătoarele erau la locul lor. El luă arma, o încărcă şi-şi puse alte trei încărcătoare la brâu. Spera ca Lester să fie acolo cu Jack pentru ca eventual să poată depune mărturie împotriva lui. Niciodată Tanaka nu avusese vreun contact direct cu ceilalţi membri ai grupării *Mad Dogs,* în afară de cei doi.

Zgomotul făcut de culasa armei se auzi între zidurile din cărămidă. Uşa din faţa lui rămânea însă în continuare închisă. Brusc, se întrebă dacă nu cumva Lester plecase.

Cu arma strânsă sub braţul drept, el deschise uşa. Un culoar de vreo zece metri lungime deservea mai multe camere. La celălalt capăt era o ieşire spre Seventh Avenue. Locul era ideal pentru o ascunzătoare.

— Cine-i acolo? întrebă cineva.

Tanaka recunoscu vocea lui Lester. El îi spuse calm:

— Sunt eu, Tanaka.

Apoi deschise uşa şi intră.

Lester nu era singur. Juca pocher cu alţi doi negri. Jada era lungită pe pat, citind o carte. Mai multe sticle de bere goale erau împrăştiate pe jos. Un Colt automat era pus pe patul în care dormea de obicei Lester. Când îl zări pe Tanaka, unul dintre jucători se repezi după armă, împrăştiind cărţile pe jos. Tanaka abia se mişcă, dar mitraliera sa scuipă o rafală scurtă. Negrul sări de parcă ar fi făcut o criză de epilepsie, apoi se prăbuşi într-o baltă de sânge. Gloanţele îi ciuruiseră pieptul. Muri chiar mai înainte să atingă pământul.

Lester şi celălalt negru se ridicară în picioare desfiguraţi de frică. Jada scăpă cartea din mână şi începu să urle închircită de frică. Tanaka îi ochi cu ţeava armei.

— Nu vă mişcaţi, făcu el calm.

Lester reuşi să-şi recapete puţin sângele rece. El îşi trecu nervos

limba peste buzele uscate.

— Ei drăcie! Aţi înnebunit, sau ce? Ce v-a apucat?

El tuşi înecat de fumul acru. Tanaka profită ca să-l întrerupă:

— Nici ultima voastră operaţiune nu a reuşit, zise el cu glasul monoton. La ora actuală, oamenii voştri sunt arestaţi de FBI şi sunt pe urmele mele. Am cheltuit degeaba o mulţime de bani.

— Hei, făcu Lester. Nu cumva aţi fost urmărit?

Colonelul Tanaka făcu un gest care însemna că acest lucru era lipsit de importanţă. Lester insistă:

— Dacă vreţi, puteţi să vă ascundeţi la noi aici. Apoi vă putem ajuta să ieşiţi din ţară prin Canada. Este foarte uşor. Există sute de mii de kilometri nepăziţi în North Dakota. Până atunci însă, puteţi rămâne aici…

Privirea lui Lester nu se dezlipea de mitralieră. Ştia că încărcătorul conţine încă suficiente cartuşe ca să-l facă terci. Pe pat, Jada părea paralizată. Sânii ei grei se ridicau cu mişcări neregulate, ca şi cum nu putea să respire. Ochii ei treceau de la Tanaka la Lester, în timp ce urmărea conversaţia.

Acesta nu pricepea ce vrea Tanaka. Subit, chipul i se lumină.

— Vreţi să vă recuperaţi gologanii? Doar ştiţi că a trebuit să-i plătim pe nenorociţii ăia în avans. Cu restul am cumpărat armele.

Tanaka clătină din cap.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, dar n-am intenţia să profit de ea, zise el politicos. Cât despre bani, sunt sigur că nu am cum să-i dobândesc înapoi. Presupun că asta face parte din riscurile meseriei.

Lester zâmbi, uşurat.

— O.K., se vede că sunteţi un tip rezonabil. Acum lăsaţi din mână mitraliera aceea. S-ar putea produce vreun accident.

El încerca să nu se uite la cadavrul tovarăşului său. Nu prea ştia ce să creadă despre japonez. Părea că nu mai este în toate minţile. Ce naiba făcuse oare omul lui de pază?

Tanaka nu lăsă mitraliera din mâini şi nu făcu nici cea mai mică mişcare. Spera din tot sufletul său să nu fi uitat nimic.

— Acum voi pleca, zise el liniştit. Regret că lucrurile nu au mers aşa cum aş fi dorit.

Lester văzu degetul care apăsa pe trăgaci. El urlă:

— Hei, aţi înnebunit. Doar nu aveţi de gând să… Nu v-am trădat. Am fost corect.

Colonelul Tanaka dădu trist din cap. Era foarte dificil să explice anumite lucruri unui tip frustrat cum era Lester. Acum se grăbea să termine cât mai repede cu el.

— Aţi fost corect, fu el de acord, dar eu am anumite datorii faţă de patria mea.

Jada scoase un ţipăt de groază.

O lumină trecu prin ochii lui Lester. Tipul ăsta era nebun de legat. Trebuia să câştige ceva timp. El se aplecă şi luă de jos o cutie din metal pe care i-o întinse lui Tanaka.

— Ia priviţi, avem cu ce să ne răzbunăm. Mi-au adus asta ieri. Ştiţi ce este?

Cutia semăna cu o cutie de conserve de un kilogram care avea un capac din plastic transparent. Înăuntru se putea observa ceva granulat, de culoare mov, parcă erau nişte bombonele. Pe cutie nu era nici o inscripţie. Lester scuipă.

— Aţi auzit vorbindu-se de Ciclon B? Era un gaz folosit de colegii dumneavoastră nemţi în lagărele de concentrare din timpul războiului, ca să-i lichideze pe evrei. Ei bine şi aici avem ceva asemănător. Este cianură. În momentul în care este ţinută la aer, chestia asta se descompune şi se transformă într-un gaz mortal. În cinci minute, nu mai rămâne nimeni viu. Începi să tuşeşti, te albăstreşti la faţă şi te sufoci, iar sângele te năpădeşte pe gură şi pe nas.

Lester era atât de excitat de descrierea făcută, încât uită de mitralieră. Deodată, vocea sa coborî şi adăugă pe un ton confidenţial:

— Să presupunem că aruncăm conţinutul acestei cutii în conductele instalaţiei de ventilaţie din ONU. Toţi porcii ăia nenorociţi o să crape şi nu va mai fi nici un vot.

Prin ochii lui Tanaka trecu o lumină de interes, care însă pieri imediat. El ştia că Lester era capabil de orice ca să-şi salveze pielea şi că, la prima ocazie ivită, l-ar fi ucis.

— Este foarte interesant, zise el.

Şi apăsă pe trăgaci.

Şocul provocat de gloanţe îl aruncă pe Lester în zid. Unul îl nimeri în beregată şi un jet de sânge ţâşni peste masă şi peste cărţile de joc. Deja colonelul Tanaka trăgea acum asupra celui de al doilea negru, care se cocoţase pe pat cu speranţa deşartă că va putea scăpa cumva. Nimerit în spate, el scoase un urlet înfricoşător şi se prăvăli pe jos. Un glonţ o nimeri pe Jada în mijlocul frunţii: Ea rămase pe pat, cu chipul crispat într-o expresie de surpriză, cu sângele curgând de-a lungul nasului şi cu ochii larg deschişi.

Colonelul Tanaka nu mai trebui să pună un alt încărcător. Lester era mort, iar celălalt nu arăta mai bine. Japonezul puse mitraliera pe masă cu grijă şi, plin de curiozitate, examină cutia cu Ciclon B. Părea cu totul inofensivă.

Deodată, îşi zise că ideea lui Lester nu fusese chiar aşa de proastă, cu condiţia să o folosească chiar el. Ar fi fost metoda perfectă ca să fie considerat nebun şi să nu se mai gândească nimeni la un complot pregătit de vreun guvern. Guvernele nu se ocupă cu otrăvirea Organizaţiei Naţiunilor Unite.

El se uită la ceas. Şedinţa mai dura două ore. Timp de o secundă,

se gândi la delegaţia japoneză, dar îşi spuse apoi că toţi ar fi fost fericiţi să se sacrifice pentru a contribui la salvgardarea patriei. Oricum, acest fapt ar fost o asigurare suplimentară. Nimeni nu ar mai fi putut bănui că Japonia ar fi fost amestecată în complot.

Ceva mai vesel, colonelul Tanaka luă cutia, o înfăşură într-o bucată de hârtie şi ieşi fără să mai arunce nici o privire la cadavre.

Văzuse destule în 1945. Mai întâi însă, îşi alese un Colt automat nou-nouţ, fabricat în Brazilia. Îl vârî în buzunar şi urcă scăriţa.

Un Buick alb era parcat în curte. Tanaka ştia că Lester îl folosea uneori. Îşi vârî capul înăuntru şi văzu cheile pe bord. Era cu mult mai sigur decât un taxi, în cazul în care poliţia avea deja semnalmentele sale. El se urcă în maşină şi o puse în mişcare. Voia să meargă direct la garajul ONU. Ştia că instalaţia de aer condiţionat se afla la acelaşi nivel.

Conducea cu grijă pe mica stradă plină cu hippies şi cu turişti, apoi întoarse pe Sixth Avenue. Era aproape de clădirea ONU. Cutia cu Ciclon B, strălucitoare, care era aşezată pe scaunul de alături, arăta de parcă ar fi fost cumpărată de la supermarket. Tanaka băgase Coltul sub banchetă. Acceleră şi reuşi să evite câteva stopuri.

Capitolul XXI

Malko urmărea neliniştit desfăşurarea votării, afişată pe un panou luminos. De câteva momente era aprinsă bara verde. El scoase un suspin de uşurare după ce votă Japonia şi Iordania. Acum, majoritatea de două treimi nu mai putea fi atinsă.

El părăsi discret sala Adunării generale şi se îndreptă către biroul colonelului MacCarthy. Acesta îşi pierduse obişnuitul sânge rece britanic. Vestea că un membru al delegaţiei japoneze era căutat pentru o bagatelă de două crime, îl dăduse gata.

Mulţumea cerului că era vorba de un asiatic... Dar, cu toate acestea, colonelul era profund şocat. Din vremuri străvechi, diplomaţii nu foloseau armele decât prin intermediari.

— L-aţi găsit pe colonelul Tanaka? întrebă Malko.

MacCarthy încercă să-şi regăsească o parte din umorul caracteristic, uitându-se la Malko cu o privire cam întunecată. Îi displăcea profund că acest tip, ce avea aerul unui gentleman, ştia să se îmbrace bine, vorbea cu distincţie şi semăna cu un adevărat diplomat, era în realitate unul dintre acei agenţi secreţi fără nici o credinţă sau religie.

— Îl vom găsi imediat dacă pune piciorul la ONU, afirmă el cu răceală. Nu avem de ce să ne temem.

Nu la fel gândea şi Malko, dar se mulţumi să se încline. Din fericire, Chris Jones, împreună cu câţiva agenţi FBI, patrulau prin clădire. Numai ideea că un diplomat ar fi putut fi arestat în Naţiunilor Unite, îl îmbolnăvea pe colonelul MacCarthy. El spera din toată inima ca Tanaka să aibă eleganţa de a se lăsa prins în altă parte.

Malko îl lăsă mângâindu-şi frumoasa mustaţă şi se întoarse în sala de şedinţă.

*

* *

Colonelul Tanaka pătrunse fără greutate în parchingul Naţiunilor Unite, după ce arătă legitimaţia sa de diplomat gardianului de serviciu, care îi aruncă o privire distrată. El îşi parcă Buickul alb şi coborî, cu cutia în mână. Coltul se afla ascuns la centură. Înainte de a părăsi maşina, pregătise un glonţ pe ţeavă.

El încercă să se orienteze. Îi reveni în minte planul celui de al treilea subsol în care se afla acum.

Aici trebuia să se afle instalaţia centrală de aer condiţionat, cu enormele maşini verzi, într-o sală demnă de cala Titanicului, pe care o vizitase în ziua sosirii la ONU.

Acum îşi amintea la perfecţie: biroul dispecerului se afla în fund, pe partea dreaptă.

*

* *

Joe Ruark, uriaşul şef al instalatorilor ce răspundea de întreaga instalaţie, poreclit „Grăsanul” datorită celor o sută treizeci de kilograme ale sale, tocmai îi povestea o istorioară deocheată ajutorului său, un omuleţ tânăr, cu ochelari, când uşa micului lor birou se deschise şi apăru colonelul Tanaka cu un revolver în mână.

Cei doi rămaseră muţi de surpriză. Asta mai ales din cauză că pistolul era îndreptat către ei.

— Care dintre voi răspunde de instalaţia de aer condiţionat? întrebă japonezul într-o engleză perfectă.

„Grăsanul” îşi spuse că are de-a face cu un nebun. Aşadar nu trebuia să-l enerveze.

— Eu, spuse el amabil, ca şi cum nu ar fi văzut pistolul.

— Unde se află gurile. De aerisire?

— La etajele şase, cincisprezece şi douăzeci şi şapte, *sir*, dar…

— Care deservesc Adunarea generală?

— Cele de ia etajul şase.

Telefonul sună şi „Grăsanul” întinse mâna către aparat.

Colonelul Tanaka nu ridică glasul, dar Joe îi înţelese gestul.

— Nu ridicaţi receptorul.

Americanul era convins acum că bărbatul acesta era un tip extrem de periculos.

Telefonul continua să sune. Până la urmă, se opri. În mica încăpere, tensiunea devenise insuportabilă. Tanaka se uita la graficele atârnate pe pereţi. Ar fi avut nevoie de ore întregi ca să le interpreteze. Avea nevoie de grăsan, cu orice preţ. Prin geam, el aruncă o privire în marea sală a maşinilor de dincolo. Părea pustie.

— Mai este cineva pe aici?

„Grăsanul” făcu semn că nu. Era mort de frică. Dacă ar fi avut vreun sistem de alarmă! Ar fi trebuit să ridice telefonul şi să urle după ajutor. Dar cu siguranţă că ar fi fost ultimele sale cuvinte.

— Cunoaşteţi sistemul de funcţionare? îl întrebă politicos Tanaka pe muncitorul cu ochelari.

— Nu, *sir.*

Tanaka i se adresă apoi „Grăsanului”:

— Dumneavoastră trebuie să mă conduceţi imediat la gurile de aerisire ce deservesc sala Adunării generale.

„Grăsanul” îşi adună curajul şi spuse scuturând din cap:

— Nu pot, *sir,* este imposibil. Îmi risc postul.

— Dacă refuzaţi, mă văd obligat să vă ucid, făcu Tanaka cu blândeţe.

Se lăsă o tăcere grea.

— Nu pot, repetă Joe cu un ton plângăreţ. Pur şi simplu, nu pot.

Colonelul Tanaka nu răspunse. Cunoştea prea bine natura umană cu slăbiciunile ei. Cuvintele nu se comparau cu faptele. El îndreptă revolverul către bărbatul cu ochelari. Acesta abia avu timpul să observe. Explozia ce urmă îl asurzi pe Joe. El făcu un pas înapoi şi se ciocni de masă. Tovarăşul său, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu mâinile prinse de pântece, se lăsase moale pe pardoseală. Mirosul acru al corditei umplea micuţa încăpere. În urechile şefului răsuna încă explozia asurzitoare.

Joe privea paralizat de groază orificiul negru aţintit acum către el.

— Grăbiţi-vă, îl îndemnă Tanaka, altfel veţi muri şi dumneavoastră.

Joe privi trupul colegului său, spunându-şi că va muri şi el. Mai departe, creierul său refuza să funcţioneze.

— Bine, bine, dar mai întâi vreau să-l ajut pe prietenul meu, făcu el.

— Nu fă pe tâmpitul, spuse Tanaka. Să mergem!

Ca într-un coşmar, Joe luă trusa cu chei pentru etajul şase şi ieşi, luând-o înaintea japonezului. Acesta îşi vârî arma în buzunar, în mâna stângă ţinea cutia cu otravă.

— Există vreo scară? Nu vreau să folosesc ascensorul.

Joe se îndreptă către o scară îngustă de ciment.

*

* *

Sam Goodis, care stătea de pază în *Control Room,* în faţa celor douăsprezece ecrane ale televiziunii cu circuit închis şi supraveghea obiectivele strategice ale Organizaţiei Naţiunilor Unite, văzu trecând două siluete prin faţa unei camere de luat vederi. Una era a „Grăsanului" Joe. Nimeni la ONU nu mai avea un burdihan ca al lui.

El se întrebă cine era bărbatul care îl însoţea, dar asta nu era problema lui. Se uită la ceas: era ora şase şi zece. Mai era până la opt.

Cineva deschise uşa, iar el zâmbi când îl recunoscu pe Dennis, unul din paznicii în civil, care era însoţit de un bărbat blond, cu nişte ciudaţi ochi aurii.

— Totul merge bine, Sam? îl întrebă Dennis. Nu ai remarcat nimic special?

— Totul este O.K. De ce?

— Căutăm un nebun. Un japonez.

Sam Goodis fu cât pe-aci să-i pomenească de individul care îl însoţea pe Joe, dar se opri la timp. Joe era un tip mult prea conştiincios ca să rişte să încalce regulamentul.

*

* *

„Grăsanul" Joe se zgârie la un deget deşurubând o piuliţă. Nu reuşea să înţeleagă nimic. Necunoscutul încuiase uşa cu cheia, încercau acum toate gurile de aerisire. Sistemul era însă extrem de

complicat. Numai pentru sala Adunării generale, existau aproape nouăzeci de circuite diferite. El le deschisese puţin. Japonezul turnase granulele mov care fuseseră imediat aspirate în conducte.

— Retrageţi-vă, îi porunci el lui Joe. Şi nu inspiraţi.

Joe habar n-avea de ce trebuie să nu respire, dar simţea că-l doare capul şi că îi vine rău de la stomac.

— Să ne grăbim, spuse bărbatul cu revolverul.

Terorizat, Joe se mişca cât putea de repede.

Colonelul Tanaka era cuprins de o satisfacţie sumbră. Peste cinci minute, primii delegaţi vor suferi efectul otrăvii. Totul nu avea să dureze mai mult de jumătate de oră. Îi mai rămăsese să se descotorosească de acest imbecil şi să-şi găsească o moarte onorabilă.

*

* *

— Hm, ce ciudat, nu este nimeni, remarcă Dennis.

Împreună cu Malko, el făcea turul subsolurilor.

Malko împinse uşa micului birou. Primul lucru pe care îl văzu fu pantoful bărbatului cu ochelari. El era culcat pe spate şi nu mai respira.

— Dumnezeule, este mort, exclamă Dennis.

La fel ca toţi gardienii, el avea asupra sa un revolver de care nu se folosise de zece ani. El căsca ochii stupefiat. Malko înţelese imediat. Tanaka îşi făcuse apariţia. Îşi aminti cum, în urmă cu câţiva ani, mai voise cineva să-i gazeze pe delegaţi.

— Cum poate fi oprit aerul condiţionat? întrebă el.

Gardianul clătină din cap.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Trebuie să mergem la *Control Room*. Cei de acolo trebuie să ştie.

Lui Sam Goodis aproape că-i rămase sandvişul în gât când dădură buzna peste el.

— Unde este personalul care controlează aerul condiţionat? întrebă Malko.

Celuilalt îi trebui un minut ca să-i răspundă:

— L-am văzut pe Joe urcând. Trebuie să fi rămas Ted. Întotdeauna este unul de serviciu în birou.

— Ted este mort, zise Malko. Aerul condiţionat trebuie oprit imediat. Cum se poate proceda?

— Alături, în sala de control, se bâlbâi paznicul, dar trebuie să avem autorizaţia colonelului…

Malko era deja în cealaltă încăpere. Pereţii erau acoperiţi cu beculeţe luminoase, ca într-o centrală electrică. Un bărbat urmărea un panou de comandă. Acesta se ridică în picioare.

— Hei, este interzis accesul aici!

Dennis îi arătă insigna.

— Este O.K, cum putem opri instalaţia de aer condiţionat? Este vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte.

Bărbatul le arătă un panou din fundul încăperii.

— Toate siguranţele se află acolo. Dar... Dar am nevoie de un ordin scris.

Malko apăsase deja pe primul comutator.

Angajatul voi să intervină.

— Vreţi să cu tot dinadinsul să ne pomenim cu toţi pompierii din New York?

— Poate că nu ar strica, zise Malko.

Unul câte unul se aprinseră toate beculeţele roşii de pe perete. Aproape în întreaga clădire aerul condiţionat încetă să funcţioneze. Nu era însă suficient, căci gazul ucigaş risca să rămână în conducte şi, fiind mai greu decât aerul, să coboare la etajele inferioare, adică, în sala Adunării generale.

— Cum se poate inversa fluxul? întrebă Malko.

Angajatul scutură din cap.

— De aici nu se poate. Trebuie să mergem în camera de control.

Cei doi plecară. Din fericire, Dennis cunoştea destul de bine locurile. Ei traversară biroul în care se afla cadavrul şi coborâră scăriţa de fier ce ducea în sala maşinilor. În faţa lor era un panou imens cu manete numerotate de la 1 la 400: erau toate sistemele de ventilaţie.

Malko şi Dennis traseră în jos toate manetele, cât putură de repede. Cum siguranţele fuseseră deconectate, nu se întâmplă nimic. După ce acţionară comutatorul, ei plecară.

*

* *

Colonelul Tanaka îl scutura furios pe Joe Ruark.

— Ce se întâmplă?

Joe îşi şterse fruntea plină de sudoare.

— Nu ştiu. S-ar zice că s-a oprit instalaţia. Poate că este o pană de curent. Poate că este din cauza porcăriei pe care aţi turnat-o în conducte.

Japonezul nu răspunse. Cutia sa cu Ciclon B era încă aproape plină. Fără aerul care să vehiculeze otrava, planul său era la pământ.

Cât despre pana de curent, nu credea că este cu putinţă aşa ceva. Adversarii săi descoperiseră cu siguranţă pericolul şi opriseră curentul.

— Trebuie să repunem instalaţia în funcţiune, spuse el.

Joe îl privi înfricoşat.

— Dar se află în sala de control de la al treilea subsol.

Colonelul Tanaka zâmbi suav.

— Voi americanii, aveţi o slăbiciune ciudată: ţineţi prea mult la

viaţă. Mă vor lăsa să intervin, altfel vă voi ucide.

Joe simţi că i se face rău. Între preţioasele vieţi ale diplomaţilor şi umila sa existenţă, poliţiştii nu vor ezita prea mult. Cel mult, îi vor acorda o medalie cu titlu postum. Strâmbându-se, el se îndreptă spre ieşire.

— Să mergem, făcu el.

Ar mai fi existat o şansă extrem de mică. Când îţi este viaţa în joc, poţi să reuşeşti multe lucruri.

*

* *

— Repuneţi totul în ordine, porunci Malko.

El alertase tot serviciul de securitate, inclusiv pe Chris Jones şi pe colonelul MacCarthy. Angajatul se supuse. Rând pe rând, beculeţele roşii începură să se stingă.

Brusc, Chris Jones dădu buzna în cameră agitând imensul său Magnum 357.

— Repede, a fost reperat! Cei doi se află la etajul şase. Japonezul tocmai a tras într-un paznic. S-au baricadat în camera maşinilor.

— Trebuie să-l prindem viu, spuse Malko.

Marele mister trebuia dezlegat. Pentru cine lucra colonelul Tanaka?

Ei se năpustiră într-un ascensor. Agenţii FBI începuseră deja să împânzească imobilul, dublând personalul de pază.

Pentru prima oară în toată istoria Naţiunilor Unite se petrecea aşa ceva.

Colonelul MacCarthy avea să se arunce pe fereastră.

Palierul de la etajul şase era în stare de asediu. Milton Brabeck veni către Malko.

— Sunt acolo.

El arătă spre o uşă metalică ce avea pe ea o inscripţie scrisă cu roşu: KEEP OUT. Două gloanţe străbătuseră batantul. În faţa lor, pe dalele de material plastic se lăţea o pată de sânge.

— Omul nostru este atins?

Milton făcu semn că nu.

— Nu, din nefericire, l-am nimerit pe cel gras.

— Este grav?

Gorila lăsă capul în pământ. Coltul său făcea nişte găuri mari cât nişte farfurioare.

— Poate n-ar fi trebuit să trag, făcu el.

Malko înaintă pe lângă zid, rămânând în afara câmpului de tir al japonezului. Apoi strigă:

— Colonele Tanaka, ieşiţi!

El repetă ordinul. Fără succes însă. Cu toate acestea, japonezul îl auzise cu siguranţă.

— Va trebui să dăm asaltul, continuă Malko. Lăsaţi-l liber pe

bărbatul care se află împreună cu dumneavoastră.

Nici acum nu primi nici un răspuns.

Malko îi adună pe Milton şi pe agenţii FBI. Gorila anunţă:

— Peste zece minute împrăştiem gaze lacrimogene.

Malko clătină din cap. Războiul din Pacific îi învăţase că japonezii nu se lăsau niciodată prinşi vii.

*

* *

Stând în picioare lângă uşă, colonelul Tanaka privea cu dezgust la „Grăsanul" Joe ce intrase în agonie. Prăbuşit ca o uriaşă meduză, el horcăia, cu o spumă roşiatică pe buze. Glonţul lui Brabeck îi pătrunsese în plămânul drept, fără speranţă. Cu mâna închircită pe covorul din plastic, nu reuşea să vorbească. Ochii lui bulbucaţi nu mai vedeau.

Tanaka era încolţit din toate părţile. Ştia că vor folosi curând fum şi gaze lacrimogene. Avea doar trei soluţii: să termine ca un samurai, să-şi tragă un glonţ în cap, sau să se arunce de la etajul şase. Nici una însă nu i se părea satisfăcătoare.

Deodată tresări puternic. Făcu un salt, dar se blestemă pentru nervozitatea de care dădea dovadă. Nu era decât instalaţia de aer condiţionat care începuse să funcţioneze.

O fracţiune de secundă, simţi o imensă bucurie. Cu o manevră greşită, instalaţia fusese pusă în funcţiune. Uitaseră de el. El puse revolverul alături şi, cu gesturi febrile, scoase capacul cutiei. Simţi deodată mirosul de migdale amare şi realiză brusc faptul că aerul nu era aspirat, ci era introdus în cameră. Aparatul funcţiona pe dos, expulzând gazul mortal.

Colonelul Tanaka făcu un pas către fereastră, dar se opri. Era de ajuns să ridice batantul şi să lase să pătrundă aerul proaspăt de afară. O idee mai bună îi veni în minte. Probabil că îi era scris să nu-şi mai revadă cireşii înflorind în Tokio. Dar aşa este viaţa. El îngenunche şi se aplecă spre gura de aerisire. Mirosul de migdale amare îi umplu plămânii. El inspiră profund, cu ochii închişi şi păstră aerul otrăvitor în plămâni ca şi cum ar fi fost vorba de un tutun rar. La început nu se întâmplă nimic. Apoi simţi o arsură puternică ce îi sfâşia pieptul. Simţi nevoia să-şi smulgă pielea pieptului. Vru să ţipe, dar nu se auzi nici un sunet.

Se clătină, apoi se chirci cu ochii ieşiţi din orbite.

În această poziţie fu găsit de Malko. Avea faţa încă schimonosită de durere, când brigada antigaz sparse uşa şi deschise ferestrele ca să evacueze vaporii mortali. Nimeni nu avea să afle de ce colonelul Minoru Tanaka se lansase într-o asemenea aventură. Cei care îl trimiseseră îl şterseseră deja din amintire.

Soţia şi fiica sa vor afla însă că a murit la datorie.

Malko se aplecă spre colonelul japonez şi îi închise ochii.

*

* *

În sala se şedinţe a Adunării generale, domnea o căldură sufocantă când domnişoara Brooks, reprezentanta Liberiei, anunţă în mod oficial rezultatul voturilor în legătură cu Rezoluţia numărul 569, cu privire la restabilirea drepturilor legitime ale Chinei în cadrul Naţiunilor Unite.

Rezoluţia era respinsă cu cincizeci şi şase voturi contra patruzeci şi opt, neatingând majoritatea de două treimi necesară. Şase ţări votaseră de o manieră „inexplicabilă” şi existaseră douăzeci şi una de abţineri, cu opt mai mult decât în anul precedent. Extrem de puţin lipsise ca Tanaka să iasă victorios!

Delegaţii se înghesuiau la ieşire tamponându-şi frunţile. Reprezentantul Australiei îi şopti vecinului său argentinian:

— Nu mi-a fost niciodată atât de cald ca acum. Trebuie să fie complet nebuni ca să oprească instalaţia de aer condiţionat. Este clar că nu mai merge nimic cum trebuie în America.

*

* *

Jeanie slăbise şi asta îi punea şi mai mult în evidenţă gura mare şi imenşii ochi căprui. Ea scoase un ţipăt uşor când îl zări pe Malko în Cadillacul negru oferit prin bunăvoinţa şefilor de la CIA.

După patru zile de spitalizare, se simţea mai bine. Malko îi luă geanta şi o aruncă în maşină. Ea se urcă alături de el.

Când se afundă în fotoliul moale, rochia i se ridică pe coapse. Primul ei gest fu să şi-o tragă la loc, apoi se repezi spre Malko şi acesta îi simţi gura caldă pe gât.

— Sunt atât de fericită că aţi venit, îi susură ea la ureche. El trase maşina pe dreapta şi o opri. Imediat, Jeanie îl sărută cu violenţă, strângându-l cu putere în braţe.

Fiind rasist, Krisantem urma să fie puternic şocat. Malko spera ca cel puţin sentimentul datoriei faţă de stăpânul său să-l determine pe acesta să nu sufle vreo vorbă Alexandrei.

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....10
Capitolul III.....17
Capitolul IV.....32
Capitolul V.....39
Capitolul VI.....46
Capitolul VII.....56
Capitolul VIII.....66
Capitolul IX.....78
Capitolul X.....85
Capitolul XI.....93
Capitolul XII.....99
Capitolul XIII.....108
Capitolul XIV.....116
Capitolul XV.....127
Capitolul XVI.....134
Capitolul XVII.....140
Capitolul XVIII.....145
Capitolul XIX.....148
Capitolul XX.....153
Capitolul XXI.....160
Cuprins.....169

Pentru prima oară în toată istoria Națiunilor Unite se petrecea așa ceva. Milton Brabeck veni spre Malko. El arătă spre o ușă metalică ce avea pe ea o inscripție scrisă cu roșu: KEEP OUT. Două gloanțe străbătuseră balantul. În fața lor, pe dalele de material plastic se lățea o pată de sânge...

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Teroarea Khmerilor Roșii
- La vest de Ierusalim
- Operațiunea Lucifer
- Hong-Kong Express
- Teroriștii din Bruxelles
- Lovitură de stat la Tripoli
- Complot împotriva lui Gorbaciov
- Îngerul negru din Montevideo
- Un agent CIA în Congo
- Numele de cod: „El Diablo"
- Yggdrasil - manipulare satanică
- Răzbunarea lui Saddam Hussein
- Moarte în Jamaica
- Escală la Gibraltar
- Viză pentru Cuba
- Dans macabru la Belgrad
- Ciuma neagră din Bagdad
- Aurul de pe râul Kwai
- Spânzurații din Bagdad
- Sirena diabolică
- De veghe în Israel
- Misterul din Pago-Pago
- Pantera de la Hollywood
- Bali, paradis mortal
- Balul contesei Adler
- Proscrișii din Ceylon
- Magie neagră la New York

PREȚ **9 000 Lei**

ISBN 973-9138-66-7